

БУНТАРЮ

СЕРІЯ «НЕСПОДІВАНІ ПРЕТЕНДЕНТИ» КНИГА ПЕРША

НІККІ ХОЛЛ

БУНТАР

СЕРІЯ «НЕСПОДІВАНІ ПРЕТЕНДЕНТИ» КНИГА ПЕРША

НІККІ ХОЛЛ

БУНТАР

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ

Ця книга є художнім твором. Імена, персонажі, місця та події є витвором уяви автора або використані з художньою метою. Будь-яка схожість з реальними подіями, місцевостями або особами, живими чи мертвими, є випадковою.

Аматорський переклад на Українську мову здійснив телеграм канал BOOKS_UA (t.me/books_ukrainiann)

Даний переклад створений для ознайомлення та не має ніякого права використовуватися в комерційних цілях. Всі права належать автору.

В тексті можуть міститися дрібні помилки, що, в загальному, не надто впливає на якість перекладеного твору.

Якщо ви бажаєте десь поширити цей переклад в медіа, будь-ласка, вкажіть телеграм канал BOOKS_UA як автора перекладання.

Приємного читання!

Перекладено: квітень 2025 року

Переклад і редактор : Катерина Ромах

ЗМІСТ

БУНТАР

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ

ЗМІСТ

ПРИСВЯТА

РОЗДІЛ 1 :СОРЕН

РОЗДІЛ 2 : СОРЕН

РОЗДІЛ 3 :ВІ

РОЗДІЛ 4 : ВІ

РОЗДІЛ 5 : СОРЕН

РОЗДІЛ 6 : ВІ

РОЗДІЛ 7 : СОРЕН

РОЗДІЛ 8 : ВІ

РОЗДІЛ 9 : СОРЕН

РОЗДІЛ 10 : ВІ

РОЗДІЛ 11 : СОРЕН

РОЗДІЛ 12 : ВІ

РОЗДІЛ 13 : ВІ

РОЗДІЛ 14 : ВІ

РОЗДІЛ 15 : СОРЕН

РОЗДІЛ 16 : ВІ

РОЗДІЛ 17 : ВІ

РОЗДІЛ 18 : СОРЕН

РОЗДІЛ 19 : СОРЕН

РОЗДІЛ 20 : ВІ

РОЗДІЛ 21 : ВІ

РОЗДІЛ 22 : СОРЕН

РОЗДІЛ 23 : СОРЕН

РОЗДІЛ 24 : ВІ

РОЗДІЛ 25 : ВІ

РОЗДІЛ 26 : ВІ

РОЗДІЛ 27 : СОРЕН

РОЗДІЛ 28 : СОРЕН

РОЗДІЛ 29 : ВІ

РОЗДІЛ 30 : СОРЕН

РОЗДІЛ 31 : ВІ

ЕПІЛОГ : СОРЕН

БОНУСНИЙ ЕПІЛОГ: ВІ

*Для всіх, хто вважає себе недостатньо хорошими.
Ви того варті.*

РОЗДІЛ 1 : СОРЕН

«Сорене, мені потрібна твоя допомога».

Я розплющив очі і втупився на вентилятор, який мляво рухав повітря в моїй темній спальні. З телефону, притиснутого до мого вуха після драматичного привітання Єви, долинала слабка музика. На щастя,

вона почекала кілька секунд, поки мій мозок встиг включитися в роботу.

Дзвінки посеред ночі ніколи не були добрими новинами.

Я провів рукою по обличчю. «Чому ти не подзвонила Ді?»

Вона пирхнула. «Він щойно зійшовся з Надею, і ти хочеш, щоб я перервала їх, коли є інші нікчемні футболісти?»

«Я кладу слухавку.»

«Ні, зачекай.» Відтінок паніки в її тоні змусив мене сісти в ліжку. Єва була головним болем у дупі більшість днів, але її нелегко було налякати - або взагалі, наскільки я знав, неможливо.

«Що відбувається, Єво?»

Хтось говорив на задньому плані, ближче, ніж музика, і вона зітхнула. «Я на вечірці з друзями, і нас треба відвезти додому.»

Її відповідь не в'язалася з її тоном. Я вірив, що її треба відвезти додому, але тут відбувалося щось інше. Саме тому я уникав втручання, адже люди ніколи не були відвертими у своїх ситуаціях, коли просили про допомогу.

На жаль, Єва була однією з небагатьох, кого я вважав другом, і, скалка в дупі чи ні, я б ніколи не залишив її в біді, якби вона потребувала моєї допомоги.

«Де ти?»

«Зачекай.» Єва сказала щось, чого я не розчув, і отримала приглушену відповідь.

«Будинок Каппа.»

Я знав це місце, чорт забирай, всі знали це місце. Ті вечірки були хардкорними, і наша команда намагалася їх уникати. Не варто було витратити час, особливо під час сезону. Якого біса Єва там робила?

Її причини не мали значення. Вона знала, що я приїду, так само, як і вона приїхала б, якби пекло замерзло, і я покликав її на допомогу.

«Буду за п'ятнадцять хвилин.»

Вона подякувала і поклала слухавку. Я подивився на годинник і побачив, що було вже за північ, а це означало, що у мене була лише

година відпочинку. Не те, щоб це мало значення. Я не міг спати повноцінно відтоді, як Марго з'явилася цього літа. Коли ж мені вдавалося заснути, я крутився, поки не прокидався із зав'язаними навколо мене простирадлами.

Мій телефон показував десятки сповіщень з моєї стрічки в соціальних мережах, але я відмахнувся від них. Напевно, всі вони були від людей, які хотіли дізнатися подробиці про поцілунок Дерріка і Наді перед грою. Я похитав головою. Вболівальники вважали, що заслуговують знати кожну деталь про життя гравців, але я не збирався руйнувати приватне життя Дерріка і Наді.

Я розплутався і почав шукати одяг, який нещодавно викинув. Моє хворе тіло протестувало проти вертикального положення. Єва буде мені винна за це. Вона знала, якими важкими бувають ігрові дні, особливо ті, де ми виривали перемогу у фізичного супротивника.

Час від часу я задавався питанням, чи варте воно того напруження мого тіла, а потім згадував, що інший варіант - бути прикутим до офісу до кінця життя. Коли я одягався, мої ребра хрустіли від жорстокого удару, якого я зазнав наприкінці гри, але я не звертав уваги на біль.

Футбол був тим життям, якого я хотів, і я був готовий терпіти будь-який біль, аби мати змогу грати. Я витрусив похмурі думки з голови і схопив ключі. Пізніше буде достатньо часу, щоб переживати про своє майбутнє.

Коли я приїхав, вечірка ще тривала. Мені пощастило, і я припаркувався за один будинок від вибухової музики. Навіть під час моїх вечірок я намагався триматися подалі від гуртожитків. Занадто багато п'яних дівчат, які хочуть переспати з футболістом. Будь-яким футболістом.

Слід визнати, що сам я не шукав стосунків, але мені подобалося, що дівчата, з якими я був, насправді хотіли мене, а не трофейного сексу.

Не те, щоб я був з якимись дівчатами цього року. Була певна свобода в тому, що я більше не граю в цю гру, але мій член був жалюгідно самотній. Можливо, Деррік мав рацію з Надею. Ці двоє були до нестями закохані одне в одного, і мені було цікаво, як це - мати когось, хто буде для тебе всім, і щоб він відповідав тобі взаємністю.

Я похитав головою. Це було не моє життя, і ніколи не буде.

Будинок Каппа виглядав приблизно так, як я і очікував. Всі вікна та двері відчинені, незважаючи на ранню прохолоду в повітрі. П'яні студенти завісили кожну поверхню. Я видихнув і подумав, коли ж я перетворився на вередливого дідугана.

Кілька блондинок, яких я звідкись впізнав, окликнули мене, але вони навіть не були спокусою. Цього року я був зосереджений лише на тому, щоб грати у футбол якнайкраще і, сподіваюся, виграти чемпіонат. Вони дулися, коли отримували від мене лише посмішку, але вони це переживуть.

Бочка заблокувала вхідні двері, тож я пішов через відчинені ворота на задній двір. Навіть при не по сезону низькій жовтневій температурі, дівчата в бікіні манили мене з басейну. Минулого року я б не відмовився від цього видовища, але цього літа в мені щось змінилося.

Після цього сезону у мене був ще один рік, але якби мої батьки захотіли, я б міцно влаштувався в сімейному бізнесі ще до того часу. Спадкоємець династії Брем, якщо тільки я не зможу переконати їх, що не марную свій час, граючи у футбол в коледжі.

Якби я не виграв собі трохи часу, я б ніколи не потрапив на останній рік до драфту¹.

Я похитав головою на тремтячих студенток і продерся крізь натовп, щоб потрапити до будинку. Деррік пройде в перший раунд, без сумніву. Особливо після сьогоднішньої гри. Його витівки перед початком матчу потрапили на всі провідні спортивні телеканали, а після цього він показав найкращу гру у своїй кар'єрі.

Я засунув руки в кишені толстовки і просканував кімнату в пошуках знайомої білявої голови. Зазвичай Єва була в центрі уваги, але жодна з груп на першому поверсі не включала крихітну вболівальницю, в якій було більше постави, ніж зросту.

Хлопець, якого я невиразно впізнав з команди плавців, штовхнув мене, розливши половину свого напою, коли намагався вибачитися. Я вилаявся, відчуваючи холод пива, що бризнуло мені на стегно. Чому це колись здавалося веселим?

Він відійшов, щоб напасти на якогось іншого бідолаху, і на його шляху я побачив інше знайоме обличчя. Колтон Прайс. Цього року він приєднався до команди як новачок і претендував на моє місце в старті. Я був трохи здивований, побачивши його на вечірці. Деррік, капітан команди і постійний контролер, сказав нам усім трохи відпочити після жорстокої гри, але не всі хлопці мали однакове визначення поняття «відпочинок».

Мої очі звузилися, коли я побачив затиснуте обличчя Колта і те, як він стискав своє зап'ястя. Я не знав трьох хлопців, що оточували його, але всі вони виглядали розлюченими. Особливо Колт, здавалося, вивергав гнівну тираду.

Я витягнув телефон з кишені і змусив себе відвести погляд від його видовища, поки писав Єві повідомлення про її місцезнаходження. Колт не був моєю улюбленою людиною - він був жорстоким і самовпевненим, а від такого поєднання я намагався триматися подалі, дуже далеко. Готовий посперечатися, він заслуговував на те, що з ним сталося.

Єва відповіла мені відразу. Нагорі. Другі двері праворуч. Нікого з собою не приводь.

Я насупився, почувши її останнє розпорядження. Це звучало так, ніби вона ховалася, що пояснювало б, чому її не було тут, внизу, серед її обожнюваних шанувальників. Шлях до сходів привів мене ближче до Колта, і я вловив його сердите скиглення, коли проходив повз.

«Ця тупа сука зламала мені зап'ястя». Він перервав свою заяву, кинувши пластиковий стаканчик пива в порожній камін, наче це могло вгамувати біль, рукою, яку він стискав.

Я закотив очі. Якби його зап'ястя було справді зламане, він не зміг би так сильно жестикулювати.

Він гаркнув, обводячи поглядом кімнату. «Вона пошкодує про це, як тільки я її знайду». Троє головорізів, що стояли навколо нього, захоплено кивнули.

Я майже перестав іти. Колт був егоїстичним засранцем, і він затаїв образу. Яка б дівчина його не розлютила, вона, мабуть, не знала, що він готується до другої сутички. Він не став би грати чесно. Я постукав

пальцями по стегну, але вирішив не втручатися. Якщо він її ще не знайшов, вона, напевно, вже давно втекла.

Останні слова Єви промайнули в моїй голові. Не бери з собою нікого. Важке відчуття передчуття оселилося на моїх плечах, і я прискорив крок.

Ніхто не намагався зупинити мене, коли я піднімався сходами, і пара, що цілувалася в коридорі, не звертала на мене уваги. Моя рука зависла над важелем других дверей праворуч. Музика внизу була приглушена, але це все одно був будинок для вечірок. Я міг зайти в пральню або секс-підземелля, хтозна.

Якщо Єва покликала мене аж до будинку Каппа, щоб розіграти мене з секс-підземеллям, то я збирався залишити її дупу тут. Я недбало постукав, а потім увійшов до кімнати. Світло з коридору освітлювало Єву, перш ніж я зачинив нас у майже повній темряві. Вона сиділа на великому ліжку з чотирма постерами посеред кімнати. Незважаючи на те, що я відреагував на її заклик про допомогу, на її обличчі не було звичної злісної гримаси.

Я схрестиві зробив крок ближче. «Що ти знову накоїла, Єво?»

Відчуття колючості підняло волосся на моїй шиї, попереджаючи мене, що ми не одні в кімнаті, перш ніж тихий, сердитий голос позаду мене підтвердив це.

«Чому ти вважаєш, що Єва щось зробила?»

Я повернувся, і мій погляд впав на дівчину, яка згорбилася на підлозі за дверима, обхопивши коліна руками. Її довге кучеряве волосся закривало більшу частину обличчя, і вона жалібно скигвила, коли ще одна дівчина розтирала їй спину.

Коли я зустрівся поглядом з третьою дівчиною, мене вдарив поштовх, і мурашки побігли по моїх руках. Її зухвалий нахил підборіддя підказав мені, що це вона заговорила, але я не міг знайти слів, щоб відповісти їй.

Коротке волосся спадало з її кострубатого хвоста, обрамляючи обличчя, яке було радше цікавим, ніж гарним. Густі вії підкреслювали широкі очі темного кольору, який я не міг визначити. Вона не виглядала

нафарбованою, що було дивно на такій вечірці, але це не завадило мені витріщитися на її повні губи, коли вона насупилася на мене.

Вона перевела погляд на мене, і я із запізненням згадав, що в кімнаті з нами була Єва. «Це і був твій великий план?»

Постільна білизна зашелестіла, коли Єва стояла. «Ні, Сорен - частина мого великого плану. Він виведе тебе звідси так, щоб Колт не побачив, а потім відвезе додому. Я відвезу Ліззі назад до гуртожитку на своїй машині».

Ліззі, мабуть, найнещасніша на підлозі. Я навіть не кинув на неї погляду, коли розгнівана дівчина стиснула губи, перш ніж відповісти Єві.

«Чому ми всі не можемо поїхати в твоїй машині?»

«Тому що багато людей бачили нас разом раніше, пам'ятаєш? Чим більше часу знадобиться Колту, щоб зрозуміти, хто ти, тим краще».

Мої брови піднялися, коли я нарешті зрозумів. «Це ти його покалічила?»

Обидві жінки проігнорували моє запитання. Єва пройшла повз мене, щоб присісти поруч з іншими двома. «Ві, мені потрібно, щоб ти вислухала мене хоч раз. Ти знаєш, що я люблю тебе, і знаю, що ти можеш про себе подбати, але мені було б набагато легше, якби ти дозволила Сорену провести тебе додому. Будь ласка.»

Я знав цей тон. Вона, напевно, зробила щенячі очі, і я побачив, як Ві пом'якшала. Ліззі застогнала, і Ві подивилася на неї. «Тобі знадобиться допомога, щоб віднести Ліззі до гуртожитку. Вона навіть не може самостійно піднятися сходами».

Обличчя Ліззі було блідим, і це означало, що її ось-ось знудить. Вона була більшою за Єву, як і більшість дітей, але в цьому випадку це створювало проблему. Єва ніяк не могла без сторонньої допомоги спустити цю дівчину вниз, в машину і в гуртожиток.

Я смикнув підборіддям на Ві. «Вона має рацію. Чому б мені не відвезти Ліззі додому, а ти, Єво, виведи Ві?» Це привернуло їхню увагу. Я зустрівся з очима Ві, задоволений тим, що побачив у них замислений блиск, а не відверту відмову.

Вона помахала мені вільною рукою. «Бачиш? Навіть спортсмен зі мною згоден».

Мої зашморги трохи піднялися, але Ліззі знову застогнала, перш ніж я встиг щось прокоментувати. Вона набула виразного зеленого відтінку, і я поспішив до контейнера. Сміттєвий бак привернув мою увагу, тож я скинув його на підлогу і якраз вчасно приніс його сюди.

«Чому ти взагалі тут, Єво?» - пробурмотів я, перекрикуючи звук блювоти її подруги.

Вона зітхнула. «Ліззі почула, що хтось із футболістів може бути тут, і я була гарною другою половинкою».

«А що з нею?» Я смикнув підборіддям на Ві, яка видавала заспокійливі звуки на адресу Ліззі.

«Ми мали потусуватися сьогодні ввечері і попрацювати над хореографією. Коли Ліззі наполягла на вечірці, вона прийшла».

Я кивнув і зафіксував інформацію. Ві, мабуть, має бути якимось пов'язана з групою підтримки, хоча я не думаю, що коли-небудь бачив її в кулуарах. Єва приймала людей звідусіль, тож варіанти того, звідки вони знали одна одну, були майже безмежними.

Коли Ліззі перестала хекати, Єва перевела погляд на мене. «Слухай, я ціную твою допомогу, але все, що мені потрібно - це хтось достатньо хитрий, щоб непомітно вивести Ві звідси і відвезти її додому. Мак вже їде, щоб допомогти мені з Ліззі».

Я мав би здогадатися, що вона подзвонить Маку в першу чергу. Вони дружили ще з коледжу, і він надзвичайно захищав її. Він був би гарною підмогою, але Мак ніколи не був хитрим. Якби ситуація була настільки жахливою, як здавалося, він мав би відповідати за Ліззі, а я - за Ві.

Ця думка викликала в мені невеликий трепет передчуття, але я наказав своєму члену заспокоїтися. Навіть якби я не відмовлявся від сексу, ми всі багато років тому пообіцяли Єві не зв'язуватися з її друзями.

Я вже чув скарги Колта, але хотів почути від них подробиці. «Розкажи мені, що сталося».

Ві подивилася на мене, тримаючи Ліззі за волосся. «Він думав, що зможе скористатися моєю п'яною подругою, незважаючи на те, що вона кілька разів просила його відступити».

Я лаявся. Кольт був козлом, але я не усвідомлював, наскільки великим козлом. «Як ти в це вплуталася?»

«Я змусила його послухати.»

РОЗДІЛ 2 : СОПЕН

Її тон спонукав мене до суперечки, але я поважав цей сталевий блиск в її очах. Його діям не було виправдання, і я був радий, що хтось став на захист Ліззі. Насправді, у мене була спокуса спуститися вниз і додати до повідомлення свій власний штамп.

Єва, мабуть, зрозуміла напрямок моїх думок, бо поклала руку на мою руку, щоб зупинити мене. «Не треба. Тут і так великий безлад. Ві зробила якийсь ніндзя-рух на його руці, і хоча мені сподобалося слухати, як він зойкнув від болю, ти ж знаєш, що зараз він не може дозволити собі травму».

Ві глузувала. «Ти справді турбуєшся про нього?»

Єва кинула на Ві застережливий погляд. «Я турбуюся про тебе. Колт - місцевий, і його сім'я володіє половиною цього паскудного містечка. Вони також роблять великі внески в університет. Все, що я хочу сказати, це те, що у нього є зв'язки і причина ненавидіти тебе, якщо ти зіпсуєш йому сезон».

«Навіть якщо ти не зіпсуєш йому сезон». Я стояв, а вони обоє дивилися на мене. «Колт не забуде, що ти стала у нього на шляху, і він точно не забуде, що ти поставила його в незручне становище перед його друзями». Я не додав чуток, які я чув про його переведення - що його батьки поховали якийсь скандал у його попередній школі і змусили його повернутися додому.

Ві та Єва презирнулися, і я зітхнув. Єва не помилялася. Колт вже полював на Ві, а це означало, що я не міг залишити її тут, щоб вона сама знайшла дорогу додому. На якусь мить я подумав про те, щоб вивести її і дозволити Колту влаштувати своє протистояння. Я не надто переймався його здатністю грати в цьому сезоні, але люта лють стискала мені щелепу при думці про те, що він підніме руки на Ві.

Я б не зміг стояти осторонь і дозволити їй битися з трьома хлопцями, вдвічі більшими за неї. Якби Колт був настільки п'яним і дурним, щоб замахнутися на мене, ми б обоє розпрощалися з нашими сезонами. Невидимість справді була найкращим варіантом.

«Гаразд. Я заберу Ві». Я поступився її плану.

«Ві сидить прямо тут і здатна робити свій власний вибір», - сказала вона.

Єва проігнорувала її і кивнула мені. «Добре. Може, наступного разу просто спочатку погодишся, щоб було простіше. Де твоя вантажівка?»

Я показав на те, що, як я думав, було перед будинком. «Припаркована трохи нижче по вулиці. Хто б не влаштував цю вечірку, двері заблоковані, тож нам доведеться йти довгим шляхом через задній вхід». Я знову подивився на Ліззі. «Як далеко твоя машина, Єво?»

«За кілька будинків, але я не думаю, що Колт знову потурбує Ліззі, якщо вона буде зі мною і Маком, тим більше, що він буде шукати когось іншого». Вона кинула на Ві гострий погляд.

Ві закотила очі. «Гаразд, я теж здаюся. Сорен може вивезти мене звідси і супроводити додому, навіть якщо це все смішно».

Ліззі знову застогнала зі смітника, і Єва відсунула Ві з дороги, щоб зайняти місце для підтримки. «Я впораюся з цим, поки Мак не прийде. Вам двом краще піти, поки Колт не викликав підкріплення».

Я стягнув з себе толстовку і кинув її. «Одягни це і не висовуйся».

Єва зітхнула з полегшенням, але брови Ві зійшлися, коли вона обмацувала матеріал. Я цілком очікував, що вона буде сперечатися зі мною. Натомість вона знизала плечима, втягуючись у світшот, який звисав аж до стегон. Моє нутро стиснулося, коли вона підняла капюшон над своїм колючим хвостиком і зустрілася з моїми очима.

У них мерехтіла образа, але було й дещо інше. Тепло. Між нами пробіг електричний розряд, і на мить я забув про Єву, Ліззі та Колта. Мої руки поколювало від бажання дотягнутися до неї, тож я запхав їх у кишені. Мало того, що вона була поза зоною досяжності, так ще й це був найгірший час для того, щоб перервати мою нову смугу цілібату.

«Ти готова?» - запитав я її.

Вона кивнула і підняла рукава, щоб звільнити руки. «Я б хотіла, щоб це було занесено в протокол, що я все ще не переконана, що все це необхідно».

«Прийнято до відома». Я відчинив двері і вивів її зі спальні, пославши останню хвилю Єві, яка наспівувала Ліззі якусь нісенітницю. «Твоя подруга завтра буде дуже нещасною».

Ві пирхнула у мене за спиною. «Вона мала б знати, що не варто починати з текіли. Це завжди призводить до того, що вона вистрілює повз кайф і випльовує в чийось нову сумку, повну стрічок опору».

Я озирнув неї, коли почав спускатися сходами. «Це дуже конкретний приклад».

«Це був дуже конкретний спогад».

Ми піднялися на перший поверх, де у вітальні відбувалася повноконтактна гра в пивний понг, і Ві присунулася ближче до мене. Сходи закінчувалися посеред кімнати, тож я попрямував до однієї зі стін, де було менше людей.

В наш бік рушила галаслива компанія гуляк. Вони не були б проблемою, якби я не помітив, що один з приятелів Колта спотикається разом з іншими. Я повернувся і притиснула Ві до стіни, використовуючи своє тіло, щоб сховати її від решти кімнати.

Вона втягнула повітря, і її очі вистрілили в мої, перш ніж відскочити геть. «Я повинна була здогадатися, що ти використаєш це як привід, щоб мене помацати».

Я притулився до стіни позаду неї і нахилився ближче, щоб тихо промовити їй на вухо. «Я зараз мацаю?»

Я не торкнувся її. Навіть зараз, коли ми були лише в дюймі від спокуси, я ще не наважився на контакт. Вона дивилася через моє плече і стиснула губи. «Важко сказати. Можливо, ти просто не вмієш цього робити».

«Люба, коли я доторкнуся до тебе, ти дізнаєшся».

Інші пройшли повз, і, незважаючи на мої слова, я завагався. Так близько від неї я відчував її свіжий аромат, і мені хотілося притулитися ротом до її шиї, щоб перевірити, чи буде вона такою ж солодкою на смак. Її груди здіймалися і опускалися з нерівними вдихами, змушуючи мене замислитися, чи не бореться вона так само сильно, як і я, щоб зберегти контроль над собою. Ще секунда, і я, можливо, здався б, але голос Колта піднявся над натовпом позаду мене.

«Хто-небудь бачив Ві Малоун? Коротке волосся, червона сорочка, веснянки...»

У відповідь пролунав хор «ні», а я втупився в веснянки Ві. Мене бісило, що Колт помітив їх раніше за мене. Він не заслуговував нічого знати про цю дівчину. Його голос віддалився, і Ві тихо зітхнула.

Я озирнувся, щоб переконатися, що рухатися безпечно, потім схопив її за руку і вивів через задні двері. Блондинки звільнили басейн на користь хлопців на терасі, і хоча кілька людей привіталися зі мною, нас ніхто не зупинив.

Ві зробила, як просили, і не висовувалася. Моя толстовка ефективно приховувала її фігуру, допомагаючи їй злитися з тіннями навколо будинку. Нічне повітря пронизувало мене крізь тонку футболку, але я не поспішав. Поспіх привернув би увагу.

Ми пройшли через ворота і спустилися вниз по вулиці без жодної небезпеки. Я мусив визнати, що все це шпигунське лайно починало здаватися мені трохи дурнуватим. Колт не налякав мене, і він заслуговував на справжню прочуханку за те, що витворяв з Ліззі.

З іншого боку, тренер точно посадив би мене на лаву запасних, якби я затіяв бійку з товаришем по команді, незалежно від того, наскільки він на це заслуговував. І Єва не помилялася щодо впливу сім'ї Колта. Один з наукових корпусів був названий на їхню честь, чорт забирай.

З того, що я бачив на практиці, Колт був готовий піти на все, щоб отримати те, що хотів, будь то відплата або щось, що, на його думку, належало йому. Наприклад, моя вихідна позиція. Я не спускав з нього очей відтоді, як він намагався переконати Дерріка в якихось нісенітних чутках про мене.

Йому не пощастило, що наш капітан був моїм найкращим другом. Він обрав неправильну стратегію, якщо намагався мене вигнати.

У Ві не було б такого захисту, особливо тепер, коли він знав її ім'я.

Вона зупинилася за кілька кроків від моєї вантажівки і відсмикнула руку. «Я ціную твою турботу, але ти не зобов'язаний відвозити мене додому». Вона почала натягувати капюшон на голову, але я зупинив її, стягнувши його назад.

На відміну від Дерріка, я ніколи не бачив, щоб дівчина одягала мій одяг, до цього моменту. Лише я знав, що в неї під світшотом, і мішкуватий матеріал нашттовхував на думку, що це неформальний одяг. Будь-хто, дивлячись на неї, знав би, що вона зі мною. І що важливіше, будь-хто, хто її шукатиме, не впізнає її.

«Не знімай її, поки ми не поїдемо звідси. Як би мені не хотілося зламати Колту носа, я б хотів зіграти наступної суботи».

«Тим більше причин, щоб ти забрав свою кофту і залишив мене в спокої».

Я звузив на неї очі. «Ти ж не плануєш спробувати відлякати Колта, чи не так?»

Її насуплений погляд видавав її, але впертий нахил підборіддя був спрямований прямо на мене. Я знав цей імпульс. Абсолютна потреба впоратися з усім без сторонньої допомоги.

Вона могла б бути справжнім ніндзя, але все одно мала б проблеми з кількома хлопцями, складеними, як Колт. Я в жодному разі не міг дозволити їй залишитися на вечірці, щоб погіршити ситуацію.

Я похитав головою. «Минулого разу ти його здивувала, але він сильний і швидкий, і це не враховуючи його банду засранців. Якщо цього недостатньо, щоб переконати тебе, мушу попередити, що я без проблем зателефоную Єві і поясню, чому ти досі тут».

Вона зморщила ніс. «Ти настукаєш на мене?»

Я знизав плечима. «Ти ж сама погодилася слідувати її плану».

Її плечі опустилися, і я знав, що вона у мене в руках. Колт не злякав її, але Єва злякала. Навіть від'їзд не захистив би її надовго. Я знав, як працює розум Колта. Він був би надмірно зосереджений на ній, поки не втратив би свідомість, а може й довше. Вона цього не помітить, бо не бачила в ньому загрози.

«Я так розумію, ти не живеш у гуртожитку. У тебе є сусіди по кімнаті? Хтось, хто міг би залишитися з тобою на ніч?»

«Ні, і я можу про себе подбати».

Якого біса її вперта наполегливість так сильно мене заводила? Вона пронизувала мене своїми темними очима, сповненими впевненості та

вогню, і все, про що я міг думати, - це про те, як підняти худі на її вигини, щоб побачити, чи є у неї ще десь веснянки.

«Сідай у вантажівку, Ві».

Вона зробила неглибокий вдих і підняла підборіддя. «Я сама знайду дорогу додому».

З розміреною повільністю я підштовхнув її до пасажирських дверцят, вторгаючись у її простір, але намагаючись не торкатися. Частина мене хотіла змусити її вислухати, але інша частина просто хотіла подивитися, як вона відреагує.

«Ти не підеш сьогодні додому».

РОЗДІЛ 3 :31

Усередині мене спалахнув вогонь - побічний ефект від того, що Сорен знаходився всього в декількох дюймах від мене, але ще більше - реакція на його зарозумілий тон. Мені не потрібен був ще один владний чоловік, який би вказував мені у моїх справах. «І де саме, по-твоєму, я зупинюся на ніч?»

Він хихикнув, незважаючи на явне вбивство в моєму голосі. «Ти можеш залишитися у мене. У мене є гостьова кімната з нульовою ймовірністю того, що розлючений, п'яний футболіст спробує помститися. Вранці я відвезу тебе додому».

«І вранці все чарівним чином стане безпечніше? Якщо він настільки небезпечний - і я хочу, щоб було зрозуміло, що я не сперечаюся з цим, - ми повинні викликати поліцію».

«Звісно.» Він витягнув з кишені телефон і простягнув його мені. «Давай, дзвони. Буде цікаво послухати, як ти пояснюватимеш, як ти напала на нього, але він - загроза».

Я відповіла. «Якщо ти думаєш, що він невинний, чому ти так затято хочеш мені допомогти?»

«Я не думаю, що він невинний. Я думаю, що в кращому випадку поліція буде сміятися з тебе, а в гіршому - спробує заарештувати. Напевно, ближче до другого, враховуючи, що Колт був там і активно шукав відплати». Він сховав свій телефон, коли я не зробила жодного кроку до нього. «Враховуючи його родинні зв'язки в цьому місті, він, напевно, був би радий, якби ти викликала копів».

Я закотила губи, обмірковуючи свої варіанти. Єва явно довіряла Сорену, а він знав Колта набагато краще за мене. До сьогоднішнього вечора я бачила цих хлопців лише здалеку в тренувальному центрі. На жаль, Колт знав моє ім'я, і йому не треба було багато зусиль, щоб з'ясувати, де я живу. Я не була відлюдником. Насправді, я іноді проводила індивідуальні тренування у своїй вітальні. Половина команди підтримки бувала в моїй квартирі.

Чим довше я думала про це, тим більше розуміла, що Сорен здавався мені безпечнішим варіантом.

Він все ще стояв досить близько, щоб я могла відчувати тепло його тіла, і моя реакція на нього могла б стати проблемою, якби я залишилася у нього вдома. Я хотіла доторкнутися до нього - особливо після того, як він продемонстрував свій прес, коли стягнув худі, перш ніж кинути його мені. Я мала слабкість до хлопців, які дбали про своє тіло. Сорен не розчарував.

Я зустрілася з ним поглядом і збрехала йому в обличчя, вирішивши не давати йому зрозуміти, наскільки сильно він на мене вплинув. «Мене не цікавить нічого, що ти можеш запропонувати, окрім місця для ночівлі».

Він відступив на крок назад і схрестив руки, підкреслюючи довге племінне татуювання - віддалено скандинавське і дуже сексуальне - яке тягнулося по його руці до зап'ястя. «Я не пам'ятаю, щоб пропонував щось інше».

Мене пронизало розчарування. «Я просто хотіла все прояснити».

«Справедливо, доки ти спиш у моїй гостьовій кімнаті». Його біцепси напружилися на сорочці, ніби він фізично стримував себе, і мені стало цікаво, чи були його слова попередженням, чи пропозицією.

Я відкинула волосся з обличчя і примусила свої скуті плечі відірватися від вух. Я ненавиділа, коли мені вказували, що робити, але ще більше я ненавиділа, коли реагувала на це, приймаючи неправильне рішення. Присяжні все ще не знали, яким шляхом піде ця справа.

«Гаразд. Можеш забрати мене до себе, але ти так і не пояснив, чому вважаєш, що я буду в безпеці, якщо повернуся додому завтра, а не сьогодні ввечері».

«У мене є ідея щодо завтрашнього дня, але спочатку я хочу поспати хоча б вісім годин. Ми можемо поговорити про це перед тим, як я відвезу тебе додому, якщо ти не придумаєш нічого іншого».

«Щось інше посеред ночі, коли я маю спати під твоїм сумнівним захистом?»

«Так. А тепер сідай у вантажівку».

Я подивився на нього, поки тягнулася до ручки. Щось ще, бляха-муха. Він міг відвезти мене додому вранці, і якщо Колт спробує щось зробити, я надеру йому дупу вдруге.

«Не чекай, що я буду готувати сніданок чи щось таке», - пробурмотіла я.

«Я ніколи про це не мріяв». Його сарказм вийшов густим, але в його очах блиснула забава, коли він відступив.

Я уявляла собі, як виглядатиме квартира Сорена - брудна, безладна, холостяцька квартира - але він здивував мене. Всі, кого я знала, мешкали в кампусі, але Сорен жив в одному з найкращих районів нашого маленького університетського містечка.

Його будинок випромінював ледь помітний блиск грошей, як місце, яке часто відвідують молоді бізнесмени. Піднімаючись сходами, ми нікого не побачили, але я уявила, що його сусіди рано встають на звичайну офісну роботу.

Я кинула погляд на Сорена - високого, мускулистого, з татуваннями, що вкривали його праву руку аж до пальців. Він рухався з грацією елітного спортсмена, і він належав цьому місцю так само, як і я, тобто зовсім не належав. Розрив зв'язку викликав у мене цікавість.

«Чому ти тут живеш?»

Він вигнув брову, ведучи мене до квартири на другому поверсі.
«Що ти маєш на увазі?»

«Більшість студентів коледжу не мають власного смузі-бару у тренувальному центрі».

Сорен похитав головою, штовхнувши двері й увімкнувши світло.
«Звідки ти про це знаєш?»

Я скривилася і пішла за ним усередину. «Професійний ризик. Я завжди перевіряю тренажерні зали, коли йду в нове місце. Ти живеш навпроти парковки, і, схоже, маєш цілодобовий доступ».

Я намагалася приховати ревності в своєму тоні, але була впевнена, що мені це не вдалося, коли він нахилив голову, щоб вивчити мене. Єва не раз попереджала мене, що Сорен не дасть мені спокою, якщо я з ним зустрінуся. Я не вірила їй - Єва жила заради драм, - але в ту мить, коли двері зачинилися, закриваючи мене з ним, по моїй шкірі пробігли легкі мурашки.

«Ти не така, як я очікував».

Він пройшов повз мене, і я оцінила просту обстановку. Виглядало так, ніби він взяв типову фотографію квартири і відтворив її. Багато нейтральних кольорів. Сорен не здався мені бежевим типом.

«Ти впевнений, що живеш тут?»

Він засміявся і попрямував до єдиного коридору. «Спальні тут. Гостьова кімната праворуч. Там є ванна кімната, і я думаю, що там є рушники та інше лайно».

Я провела рукою по дивану, коли проходила повз нього, а потім майже зіткнулася з ним, коли він обернувся.

«У мене є сорочка, в якій ти можеш спати». Його погляд ковзнув по моєму тілу, все ще прихованому його гігантським світшотом. У моєму животі здійнялося тепло, коли я уявила, як сплю в його сорочці, в його ліжку, згорнувшись калачиком поруч з його тілом.

Я пирхнула, відчайдушно намагаючись приховати свою реакцію. «Б'юся об заклад, ти кажеш це всім дівчатам».

«Я не привожу сюди дівчат».

Я не знала, як це сприйняти. Він казав, що я особлива? Чи він був розлючений, що його змусили порушити його правила? Я погано розуміла мову Сорена, тож, мабуть, друге.

Він не рухався, як і я. Ми стояли за кілька сантиметрів один від одного в його темному коридорі, і я не могла відірвати очей від його очей. Я ніколи ще так не відчувала свого дихання, намагаючись контролювати потік повітря через раптове стиснення в грудях.

Щелепа Сорена клацнула, і мить минула. Він зробив крок назад і махнув рукою на кімнату для гостей. «Єдина людина, яка тут спала, це Ді. Обіцяю, я змінив простирадла з тих пір».

Я знала від Єви і як студентка університету з пильним поглядом, що Ді - гарячий, як чорт, квотербек і найкращий друг Сорена. Єва неодноразово намагалася заманити мене з собою до квартири Ді, але мені вдавалося цього уникати. Не було потреби заводити дружбу з її групою, коли у мене ледве вистачало часу на неї.

На відміну від інших хлопців з коледжу, яких я знала, Сорен, здавалося, не належав до натовпу з шістьма людьми в квартирі, але й не належав до цього бежевого чистилища. Його причини не були моєю справою, але глибоко вкорінена потреба знати більше не давала мені спокою.

«Чому б тобі не жити ближче до Ді?»

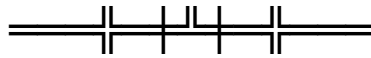
Він зупинився у своєму відступі і похитав головою. «Мої батьки платять за цю квартиру як нагадування про те, яким вони хочуть мене бачити».

«Нудним і безбарвним?»

Його губи скривилися в усмішці. «Це хороша інтерпретація. Зазвичай я проводжу час у Ді, але останнім часом у мене проблеми зі сном, тому я зупинився тут, де мої нічні звички нікому не заважатимуть».

У тому, що він мені щойно сказав, було багато чого, що треба було розпакувати, але він не дав мені можливості.

«Добраніч, Ві». Його двері тихо зачинилися за ним, і я намагалася не уявляти, як він роздягається, коли я заходжу до власної кімнати.

Запах бекону розбудив мене зі сну, в якому фігурував Сорен і винахідливе використання розтяжок. Я сіла на його м'якому гостьовому ліжку і відкинула волосся з обличчя. Його толстовка була скручена навколо мого тулуба, намагаючись задушити мене, що, ймовірно, і пояснювало сон.

Я знову понюхала повітря, точно бекон, і схопила свої джинси з тумбочки, де залишила їх. Телефон розрядився, бо я не додумалася попросити зарядку, але це не мало великого значення. Тільки Єві було б цікаво, де я, і вона могла б зателефонувати на телефон Сорена.

Ця думка змусила мене насупитися, коли я спускалася в коридор. Єва точно зробить неправильний висновок, якщо Сорен скаже їй, що я залишилася на ніч.

Сам чоловік стояв біля плити, помішуючи яєчню на сковорідці. Він вдягнув чистий одяг, але виглядав не більш відпочилим, ніж минулої

ночі. Що ж, нас було двоє. Я відчувала себе брудною, тому сіла навпроти нього за барною стійкою замість того, щоб приєднатися до нього на кухні. Принаймні, він не відчував би мого ранкового запаху з рота.

«Ти приготував сніданок?»

Він поставив переді мною просту білу кавову чашку. «І каву».

Я подивилася на горняк, а він поставив тарілку з яєчною, беконом і тостами.

«До речі, будь ласка.»

«Ти підмазуєш мене для чогось?»

У його очах з'явився той самий веселий блиск, що і вчора ввечері, і мої відчуття перейшли у стан підвищеної готовності. «Я подумав, що ти не відмовишся від їжі, поки ми обговорюємо твоє скрутне становище».

Я відкусила шматок бекону, хрусткого і досконалого, і з'їла половину свого сніданку, перш ніж відповісти йому. «Тут немає про що говорити. Ти можеш відвезти мене додому, і ми підемо кожен своєю дорогою. Якщо Колт прийде на тренування зі зламаним зап'ястям, ти знатимеш, що він не засвоїв урок з першого разу».

Він схрестив руки і притулився спиною до стійки. Я відважно намагалася не відводити очей від його обличчя, але це була програшна битва, коли його сорочка так добре облягала груди. Приховувати такі рельєфні біцепси - це злочин.

«Він хитріший, ніж ти думаєш. Ти вже довела, що можеш битися з ним один на один, тож наступного разу він нападе на тебе збоку».

«Він не хижак.»

«А міг би ним бути», - пробурмотів він.

З мене вирвався невеличкий смішок. «Я не боюся ні динозаврів, ні футболістів».

Сорен повільно кивнув. «Думаю, ми можемо допомогти один одному».

Я похитала головою, обходячи його, щоб зробити набіг на його холодильник за молоком. «Мені не потрібна допомога.»

«Можливо, потрібна.»

Коли я повернулася, я очікувала самовдоволеного задоволення, але обличчя Сорена було чистим аркушем. Цікаво. Мабуть, він справді хоче чогось від цього, якщо докладає зусиль, щоб приховати свої емоції.

Я зробила великий ковток кави і відкинулася на стійку навпроти нього. «Гаразд, я слухаю».

«Нам треба піти на побачення».

Я мало не плюнула в нього кавою. «Що?»

Він ніяк не відреагував на мій майже крик, говорив так, ніби це була цілком нормальна розмова. «Уявне побачення. Ми переконаємо Колта і його приятелів, що ти зі мною, що має забезпечити тобі певний рівень захисту».

Я звузила очі. «Тому що ми живемо у феодальному суспільстві, де моя цінність залежить від того, з ким я зустрічаюся?»

«Тому що Колт боїться мене більше, ніж хоче помститися тобі. Принаймні поки що. Я ні з ким не зустрічаюся, тож нам доведеться це продати, але я не бачу в цьому проблеми». Вогонь зігрів його блакитні очі, коли він зустрівся з моїм поглядом, і я відчула той самий поштовх з минулої ночі.

Спокуса була там, майже фізична потреба погодитися і побачити, як це - бути об'єктом сумнівних прихильностей Сорена. Вже одне це давало мені підстави сказати «ні», але я хотіла знати іншу сторону... і як далеко він зайде, щоб продати її.

«Яка тобі від цього користь?»

«Я зможу похвалитися тобою перед своєю сім'єю».

Мої брови злетіли вгору. «Щоб розлютити їх чи зробити щасливими?»

Він провів рукою по волоссю, що було першою ознакою того, що у нього є щось важливе в цій розмові. «Вони погрожують урізати мені фінансування, якщо я залишуся і зіграю ще один сезон, якщо я не подам жодних ознак того, що розглядаю майбутнє поза НФЛ».

Я низько свиснула. «Вони дали тобі якісь натяки на те, що вони хочуть від тебе?»

«Серйозні стосунки допомогли б переконати моїх батьків, що я не проживу свої студентські роки на вечірках, марнуючи своє життя на футбол».

«Я ніколи не була особливою дівчиною-трофеєм».

В його очах з'явився виклик, і він посміхнувся. «Думаю, ми можемо це вирішити».

Ця посмішка майже змусила мене змінити свою думку. Сорен був інтригуючою комбінацією поганого хлопця і неохочого героя - і він готував чудову каву, що є необхідною рисою для будь-якого уявного хлопця. Я перевела подих і рішуче відкинула цю спокусу.

«Я ціную твою пропозицію, але з усією повагою відмовлюся».

Сорен кивнув, ніби моя відповідь не мала жодного значення. «Ти готова йти?»

Його легка згода розтопила напругу, що накопичилася в моїх плечах. Я очікувала, що він буде сперечатися - крихітна частина мене була засмучена, що він цього не зробив - але, можливо, ми могли б бути справжніми друзями, а не удаваними партнерами.

«Одну секунду». Я допила решту кави і поставила чашку в раковину. «Гаразд, Дживсе, поїхали».

РОЗДІЛ 4 : ВІ

«Ви не можете цього зробити». Я зім'яла папір перед спітнілим обличчям мого орендодавця. Дейв жодного разу не зустрівся зі мною поглядом відтоді, як доставив папір.

«Вибач, Ві. Прийшла звістка з головного офісу. Тебе виселяють».

Я розвела руками і зробила десять кроків через мою крихітну вітальню. «Чому?»

«Вони не сказали.»

«Вони повинні сказати. Це закон».

Він зітхнув і нарешті зосередився на моєму обличчі. «У твоєму договорі оренди є пункт про моральність. Вони стверджують, що ти його порушила. Мені дуже шкода, але мені потрібна ця робота. У тебе є двадцять чотири години, щоб звільнити приміщення, інакше я подзвоню в офіс шерифа».

Я стиснула щелепу, щоб не вивергнути цілу низку лайливих слів, які пронеслися в моїй голові. Договір оренди був повною дурницею, але на боротьбу з ним знадобилися б час і гроші. Ні того, ні іншого у мене не було. Дейв, мабуть, відчув, що рівень небезпеки зростає, тому що він розвернувся і стрімголов вилетів з моєї квартири. Від веселого осіннього сонячного світла надворі мені хотілося блювати. Або вдарити когось.

Коли він вийшов, більша частина гніву вивітрилася, залишивши мене втомленою о дев'ятій годині ранку. За годину в мене було заняття, але розібратися з цією ситуацією здавалося важливішим за аналіз навчальних кейсів.

Хто дає орендарю один день на переїзд? Я вперлася руками в стегна і відкинула коротке волосся з обличчя. Принаймні, мені не було чого пакувати. Я так пишалася, коли винайняла квартиру в кампусі і могла жити сама, без набридливих сусідів по кімнаті. Звісно, жити самостійно означало платити за все самостійно, тож я задовольнялася тим, що знаходила випадкові меблі на тротуарі.

Я можу дістати коробки для своїх речей, і я знаю, що Єва дозволила б мені зберігати речі у неї, якби мені це було потрібно, але що, в біса, я мала робити з диваном, комодом і ліжком? Я ненавиділа

відчувати себе імпотентом, але, якщо не спалити квартиру, у мене не було іншого вибору, окрім як почати шукати інше місце для життя.

Завдяки Дейву та його архаїчній оренді я пропустила заняття, щоб провести день, пакуючи речі та шукаючи нову квартиру. На щастя, це був один з моїх небагатьох вільних днів у спортзалі, тож я не пропустила жодної зміни. Жоден житловий комплекс не хотів мене брати в оренду. Я не заробляла достатньо грошей, щоб пройти кредитну перевірку ніде, окрім квартири в університетському містечку, яку я зараз звільняла.

З настанням ночі туга спіраль паніки всередині мене зростала, поки я не змогла зробити повний вдих. Я надрилася, щоб бути самодостатньою, і все, що я побудувала за останні три роки, руйнувалося у мене на очах. Повідомлення про виселення давало мені час до полудня завтрашнього дня, і в мене не було жодних ідей.

Я могла винайняти кімнату для своїх мізерних речей, але жити там я не могла. У Єви не було вільної кімнати, а її диван був меншим за мене. Вона була єдиною людиною, яку я знала - і єдиною, кого я б попросила, - яка мала власне житло за межами гуртожитку.

Обличчя Сорена промайнуло в моїй голові, і мені довелося виправити себе. Я знала двох людей, які жили за межами гуртожитку. Початок дуже поганої ідеї почав формуватися.

Минуло два дні відтоді, як він силою змусив мене залишитися у нього, попросив бути його фальшивою дівчиною, а потім висадив мене, наче йому було начхати. Я відкинулася на спинку дивана і втупилася в білу стелю. Чи може цей безлад бути пов'язаний з тим футболістом, Клейтоном чи Колтоном, чи як його там?

У мене навіть не було номера Сорена, хоча я була впевнена, що Єва з радістю дасть мені його. Коли я йшла, то подумала, що ми могли б стати друзями, якби тільки змогла перебороти настирливе бажання провести язиком по ребрах його преса.

Його пропозиція прикинутися, що ми зустрічаємося, все ще здавалася малоімовірною, але я знала, що він скоріше прийме мене, якщо я погоджуся допомогти з його батьками. Можливо, ми могли б виробити якісь основні правила та розклад. Уявне побачення все одно

означало б реальний фізичний контакт. На згадку про його слова на вечірці мене пронизало легке хвилювання.

Люба, коли я доторкнуся до тебе, то ти це зрозумієш.

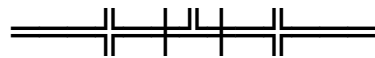
Я затремтіла і похитала головою. Це була така погана ідея.

Сорен може навіть не погодитися на це. Я знала з досвіду, що у нього є свої кордони. Я також знала з досвіду, що тісний контакт з будь-якою частиною тіла Сорена замикає всі мої інстинкти самозбереження.

Я зітхнула. Його дурнувато привабливе обличчя мало б бути найменшою з моїх турбот на даний момент. Дейв не залишив мені інших варіантів. Я не була боягузкою і не збиралася просити сім'ю про допомогу - вони б врятували мене від моєї дурнуватої самотійності, відвезши додому, незалежно від того, наскільки я була близька до випуску.

Це означало, що Сорен був моїм останнім шансом, якщо я хотіла залишитися в школі до кінця семестру, а можливо, й року. Якщо він відчинить двері - я перевірила годинник - майже опівночі.

Я піднялася з дивана і схопила ключі. Є тільки один спосіб дізнатися.

Сорен відчинив двері в чорному спортивному одязі, низько спущеному на стегна, і більше ні в чому. Мої губи розтулилися в придушеному зітханні, і я важко ковтнула, дивлячись на величезний простір м'язів, що стояв переді мною. Він постійно тренувався? Я працювала в тренажерному залі, і моє тіло не було настільки рельєфним. Мої очі простежили за лініями його татуювання, за гострою літерою «V», що облямовувала його прес, і впали в піт.

Він відсунувся вбік, щоб пропустити мене, і мій погляд запізно кинувся на його обличчя. Його губи скривилися в крихітній посмішці, але я відмовилася соромитися своєї оцінки людської форми. Хлопець був гарний, і він це знав.

Я прослизнула до вітальні з високо піднятою головою, вирішивши не витратити більше часу на роздивляння. Єдине світло з коридору відкидало на меблі густу тінь, але я бачила достатньо, щоб зорієнтуватися. Як і минулого разу, його квартира була чистою, як

готельний номер. Бездушна і охайна - зовсім не схожа на того Сорена, якого я починала пізнавати. Це змусило мене замислитися, що його кімната скаже про нього.

Він зачинив двері і притулився до них, потім нахилив голову, щоб вивчити мене. «Я думав, що тебе не цікавить те, що я можу запропонувати».

Слабкий глум у його голосі майже змусив мене розвернутися і піти додому. Я могла б поспати в машині. Я робила це раніше. Натомість я влаштувалася зручніше на спинці його дивана, сповнена рішучості довести справу до кінця. Його губи сіпнулися, ніби він прочитав мої думки, і я знизала плечима.

«Я передумала».

«Цікаво. Зазвичай мені доводиться докладати трохи більше зусиль, щоб отримати бажану дівчину».

Він потер рукою свій голий живіт, і, незважаючи на олімпійський рівень сили волі, я не зводила очей з його обличчя. «Твій прес вражає, але я тут не через це. Школа виганяє мене з квартири, починаючи з завтрашнього дня. Мені більше нікуди йти».

Усмішка зникла з його обличчя, і він відштовхнувся від стіни. «Просто для ясності. Ти тут, у моїй квартирі, сама, пізно вночі, тому що тобі потрібна моя допомога».

Я стояла на своєму, коли він наблизився. Сорен рухався в темряві так, ніби він належав до неї, і на якусь частку секунди я засумнівалася в своєму рішенні вторгнутися в його простір. Ми більше сперечалися, ніж розмовляли з моменту знайомства. Наскільки добре я його знала?

Він зупинився прямо переді мною і схрестив руки. «Я помиляюся?»

«Ні. Мені потрібна твоя допомога і твоя квартира. Я можу заплатити свою частину».

Він низько хихикнув і на мить відвів погляд убік. «Мені не потрібні твої гроші, Ві. Мені потрібна ти».

Його шовковистий коментар запалив мене так, як зазвичай для цього потрібні півпляшки вина і справді непристойна книга. Моє кляте

тіло підскочило, коли я подумала, що він прийме іншу оплату.

Серце калатало у вухах, і я не могла зрозуміти, чи тремтить мій голос, як і все моє тіло. «Я вже казала тобі, що я тут не для того, щоб переспати з тобою».

Він нахилився ближче, щоб прошепотіти мені на вухо. «Моя пропозиція не включала в себе спільне ліжко, але я готовий змінити умови».

Звичайно, він все ще хотів трофейну дівчину. Я зробила довгий, повільний вдих, щоб заспокоїти свій прискорений пульс, але в результаті вдихнула теплий, сонний аромат Сорена. Це не допомогло, коли я не довіряла собі, що зможу відштовхнути його, якщо покладу на нього руки.

«Я хочу поговорити про твою пропозицію - твою оригінальну пропозицію. Нам потрібні основні правила, і я маю знати, що саме ти хочеш, щоб я робила як твоя фальшива дівчина».

Сорен відступив настільки, що мені довелося нахилити голову, щоб подивитися на нього, але він не відійшов. «У мене є кілька конкретних виступів для моїх батьків, але це постійна робота. В осяжному майбутньому ти будеш моєю дівчиною, наскільки це можливо. Для нашого обопільного захисту».

Для мене це не буде проблемою. Єва вже була наполовину переконана, що ми добре підійдемо один одному, і нікому не буде до нас діла. Але невже він справді збирався брехати своєму найкращому другові?

«Навіть Ді?»

Він не вагався. «Навіть Ді. Ти єдина людина, яка знає про мою сім'ю, і я хочу, щоб так воно і залишилося».

Тепло скрутилося в моїх грудях від несподіваного прояву довіри. «Я нічого не скажу, і я можу прикидатися найкращою з них». Він позіхнув, і я відчула, що розм'якшаю ще більше. «Все ще погано спиш?»

«Ні, але це не повинно турбувати тебе в іншій кімнаті».

Я звузила очі від натяку на виклик у його тоні. Він сам сказав, що не проти змінити розташування - спокусливо, але вкрай погана ідея.

Змішати секс з цією хитрістю було вірним способом все зіпсувати, що зовсім не зупиняло мене від бажання прийняти виклик. Що мене зупиняло, так це перспектива того, що моя сім'я дізнається, що я безхатченко, бо я не можу тримати свій бурхливий жіночий стояк при собі.

Я похитала головою. «Не сьогодні. Я піду додому, щоб закінчити пакувати речі на завтра. Я все ще не впевнена, що це втримає Колта подалі від мене, але я готова вдавати з себе твою серйозну, віддану дівчину, доки ми будемо сусідами по кімнаті». Я підняла палець. «Сусідами по кімнаті, Сорен. Не приятелі по сексу.»

Він посміхнувся до мене і нахилив голову. «Зрозумів. Просто, щоб ти знала, я б дозволив тобі залишитися в будь-якому випадку. Кімната для гостей - твоя, поки вона тобі потрібна. Побачимося завтра». Він обійшов мене і пішов коридором, а я тихо зітхнула, коли за ним зачинилися двері.

РОЗДІЛ 5 : СОПЕН

Всупереч тому, що думала дівчина Дерріка, я справді ходив на заняття. Наступного ранку після того, як Ві здивувала мене, погодившись на мою божевільну ідею, я мав би сидіти на бізнес-лекції о 9:00, намагаючись не заснути.

Натомість я припаркувався перед її квартирою і ліг на клаксон. Її сусідам я не дуже сподобаюся, але вони не будуть її сусідами ще довго. Її жалюзі сіпнулися, і я схопив телефон, щоб написати їй повідомлення.

Тягни свою дупу сюди. Сьогодні день переїзду.

З'явилися три крапки, і мені не довелося довго чекати на її відповідь. *Здається, я тебе ненавиджу.*

Ми ще попрацюємо над цим.

Передчуття зав'язалося в моїх грудях, коли двері Ві відчинилися.

Вона кілька разів моргнула на яскраве ранкове світло, потім її брови впали на волосся, коли вона впізнала мою вантажівку. Я точно витягнув її з ліжка, бо на ній була майка і найскупіше виправдання шортів, яке я коли-небудь бачив. Вони демонстрували довгі, підтягнуті ноги, і мені хотілося провести язиком по внутрішній стороні її стегна, поки вона би обхопила мене цими ногами.

Ві явно було начхати, вона уперлася руками в стегна і витріщилася на мене. Цей образ її колючої реакції та її нескінченних ніг приєднається до інших, що переслідують мене уві сні.

Востаннє, коли вона залишалася у мене, вона не взяла з собою піжаму. Я знав це, бо перевірів її після того, як вона дві години пролежала в моєму ліжку, втупившись у стелю. Вона залишила світло у ванній кімнаті увімкненим, разом з моєю толстовкою. Її штани, однак, були в іншому місці.

Одна довга, підтягнута гола нога Ві скрутилася навколо зовнішньої сторони ковдри. Одного погляду було достатньо, щоб зрозуміти, що я граю в небезпечну гру з самим собою.

Я відмовився від вечірок і жінок після того, як Марго відшила мене. Але Ві вразила мене по-іншому, настільки, що я запропонував цю божевільну угоду. Так, ми могли б допомогти одне одному, але це була

не єдина моя мотивація. Незважаючи на мою потребу триматися осторонь, я ще не був готовий попроситися з нею.

Коли я залишився сидіти в теплі своєї вантажівки, вона похитала головою і повернулася до своєї квартири. У мене була спокуса піти за нею, але мені потрібна була хвилина, щоб заспокоїти свій бурхливий стояк. Мій піт не міг нічого приховати, і як би мій член не вважав себе головним, я був тут виключно для того, щоб допомогти їй сьогодні з переїздом.

Мій телефон задзвонив від тексту. *Ти йдеш, чи я маю переносити коробки в нижній білизні, поки ти дивишся на мене, як упир?*

Я стер посмішку з обличчя. Не дивно, що я не міг надивитися на цю дівчину. *А це був варіант?*

Я не буду варити тобі каву.

Я посміявся з її погрози і повторив у голові футбольну статистику, поки не зміг йти у відносній безпеці. Коли я зайшов всередину, вона вже встигла натягнути штани для йоги. Запах кави заповнив невеликий простір. Її квартира була бідно обставлена меблями, а коробок було набагато менше, ніж я очікував.

На найближчій до дверей було написано великими літерами «секс-іграшки», і я підняв брову, дивлячись на неї. «Вражаюча колекція».

Її очі ковзнули по коробці, і одна сторона її губ піднялася вгору. «Ти навіть не уявляєш».

Я поклав руку на груди. «Мені здається, що як твій хлопець, я повинен мати уявлення. Ми могли б дослідити цю колекцію іграшок разом».

Вона пирхнула і зробила довгий ковток з яскраво-червоної кружки. «Я не думала, що ми почнемо прямо зараз. У тій коробці насправді спортивне спорядження».

«Я спустошений».

Ві похитала головою. «Чому ти тут?»

«Навіщо гаяти час? До того ж, я подумав, що тобі сьогодні може знадобитися допомога». Я теж хотів її побачити, але не хотів ділитися цим ласим шматочком.

Її скуті плечі трохи розслабилися. «Дякую. Навіть якщо тобі стане нудно через десять хвилин, твоя вантажівка стане в нагоді».

«Сонечко, я можу протриматися цілий день».

Вона нахилила голову до мене. «Я не можу зрозуміти, чи ти справді залицяєшся до мене, чи просто не можеш втриматися від цього тліючого настрою».

«Тліюче» - це не те слово.»

«Дозволь не погодитися, бо я щойно його вжила.»

«Як моя дівчина, ти повинна непритомніти, коли я тлію».

Ві нарешті здалася і розсміялася. «Гаразд. Ти переміг. Занадто рано вранці для цієї химерної кокетливої битви розуму, в яку ми потрапили. Це те, чого мені слід очікувати щодня?»

«Є лише один спосіб дізнатися».

Правда полягала в тому, що мої навички флірту були небезпечно заіржавілими. Навіть до Марго я не підпускав людей близько до себе. З своєю та іншими я тримав певну дистанцію. З якоїсь незрозумілої мені причини ця дистанція зникла з Ві.

Я приєднався до неї на кухні і взяв з її рук чашку. Кава, як і очікувалося. Вона схрестила руки і притулилася до стійки, поки я робив ковток. Молока було більше, ніж мені хотілося б, але цілком стерпно. Я поставив горнятко на стійку поруч з нею і кивнув у бік дверей.

«Ми можемо познайомитися ближче, поки ти влаштуєшся в моєму домі».

«У нашому домі.»

Я нахилив голову. «У нас».

Вона зітхнула і допила каву, поставивши порожню чашку в раковину. «Перше, що ти повинен знати - я не ранкова людина. Мені потрібна якась форма кофеїну, бажано кава, щоб поводитися як нормальна людина».

«Я це вже з'ясував, і у мене в квартирі є кавоварка, яка працює... як ти вже знаєш. Може, перейдемо до п'ятого чи шостого пункту з твого списку?»

Ві глянула на мене. «Ти не можеш перескакувати вперед - ти пропустиш найцікавіше».

Наші погляди зійшлися, і легка, грайлива атмосфера запалала. Я хотів найцікавішого - хотів простягнути руку, доторкнутися до неї, спробувати на смак, підняти її на дешеву ламіновану стільницю і подивитися, як далеко вона дозволить мені зайти.

Натомість я розірвав зв'язок і потягнувся до найближчої коробки. Вона хотіла сусіда по кімнаті, а не приятеля для сексу.. і я не міг дозволити собі втратити пильність. «Поїхали. У мене ще є тренування після обіду».

Ві довго дивилася на мене, а потім схопила свою коробку. Я почав дурнувати гру з двадцяти запитань, поки ми завантажували мою вантажівку. Знадобилося п'ять поїздок і три години, щоб спорожнити квартиру.

Її убогі меблі та більшість коробок відправилися в комору, відведену моїм комплексом, яка пустувала відтоді, як я переїхав. У мене також був підземний паркінг з підігрівом, але швидше було користуватися тим, що знаходився за межами мого будинку. Ві обрала підземний паркінг, і ми зробили ще одну поїздку до офісу, щоб отримати дозвіл на її машину.

Кожен буденний крок, який ми робили на шляху до її переїзду, мав би жахати мене. Я ніколи нікому не давав такого доступу до свого життя. Але Ві так само, як і я, потребувала, щоб ця ситуація вирішилася.

Коли ми робили останню поїздку до квартири, ми поринули в мовчання. Я думав, чи не зроблю я Ві ще більшою мішенню для Колта, якщо заявлю, що вона моя, замість того, щоб запропонувати їй захист. Він уже хотів отримати моє місце в команді, а я давав йому ще одну причину для жадання.

Ві стверджувала, що зможе подбати про себе, якщо ситуація цього вимагатиме, але мені не подобалася думка про те, що вона заплатить високу ціну за свою непокору, якщо це станеться. Вона вже втратила свій дім. Я не дозволю їй втратити ще щось.

Ві вискочила з вантажівки, як тільки я зупинився, і чекала на мене біля підніжжя сходів. Вона могла б піднятися сама, я вже дав їй ключ, але те, як вона жувала губу, змусило мене подумати, що вона хоче щось сказати - щось, що вона не могла сказати в тісному просторі моєї машини.

У мене залишалося небагато часу до зустрічі з Дерріком та іншими, щоб підготуватися до практики, але я не збирався її квапити. Вона стала переді мною, коли я наблизився, і я засунув пальці в кишені, щоб зачекати.

Ві недовго вагалася. «Нам потрібні правила».

Я кивнув, анітрохи не здивований. «Гаразд. Правило перше: ми нікому не можемо сказати, що це несправжнє».

Вона помітно розслабилася від моєї швидкої згоди. «Це само собою зрозуміло. Правило друге: будь-хто з нас може скасувати все в будь-який момент».

Мої пальці зігнулися в кишенях від думки, що вона вже шкодує. «Я мав на увазі те, що сказав, Ві. Друга спальня твоя доти, доки вона тобі потрібна». Якщо вона не могла впоратися з фальшивими стосунками, я знайду інший спосіб переконати батьків, що я відповідальний за це.

Її очі звузилися. «Я заплачу свою частину. Я буду найкращою фальшивою дівчиною, яка в тебе коли-небудь була».

«Ну, планка досить низька, оскільки ти перша. Правило третє: ти маєш сказати щось, якщо я переступлю межу».

«Це стосується нас обох». Вона сплела пальці перед собою. «Правило четверте: не закохуватися».

Моїм першим поривом було накласти вето на це правило. Я не мав наміру закохуватися, але думка про те, що вона додала його до правил - так, ніби закоханість у мене була б найгіршим можливим результатом, - ірраціонально розлютила мене. «Не впевнений, що можу пообіцяти це, але спробую».

Вона розсіяно засміялася. «Тобі просто доведеться протистояти моїм численним чарам. У мене є ще одне прохання. Чи можемо ми почекати з тим, щоб сказати Єві та іншим, що ми разом?»

Я повільно кивнув, дозволяючи легкому болю вщухнути. «Якщо ти цього хочеш».

Ві зітхнула. «У нас немає жодних доказів, що Колт стоїть за цією справою з квартирою», - я пирхнув, але вона проігнорувала мене. «А я не люблю брехати друзям. Я вдячна тобі за те, що ти дав мені житло, але мені потрібно лише кілька днів, щоб звикнути до цієї думки».

«Не думай про це як про брехню. Наші стосунки справжні. Я маю всі наміри ставитися до тебе, як до дівчини, і не маю жодного бажання зустрітися з кимось іншим. Єдина відмінність між нами і звичайною парою в тому, що у нас немає ніяких очікувань на майбутнє. Це як шлюб за розрахунком, без усієї цієї юридичної тяганини».

Це її дуже розсмішило. «А як щодо сексу?»

Я знизав плечима. «А що з ним? Багато пар не займаються сексом. Багато незнайомих людей займаються. Наше сексуальне життя - це нічия справа, окрім нашої власної». Я хотів додати, що наше сексуальне життя залежить від неї, але не хотів, щоб вона почувалася під тиском.

Вона почухала носа. «Я майже впевнена, що якщо ми додамо секс, це все дуже ускладнить».

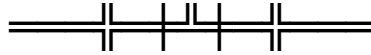
Вона звучала не зовсім впевнено. Чорт забирай, я теж не був повністю переконаний, але я не хотів ризикувати з планом. Це була моя остання спроба заспокоїти батьків, і як би мені не подобалася Ві, я не хотів жертвувати своїм майбутнім заради неї.

Вона похитала головою з крихітною посмішкою, коли я не відповів. «Нічого страшного. Звісно, ти маєш рацію. Я не зобов'язана нікому пояснювати наше сексуальне життя, навіть якщо воно вигадане».

Мій член болісно пульсував на думку про реальне сексуальне життя з Ві. Такими темпами наше вигадане сексуальне життя цілком може мене вбити. Я відповів на її посмішку і обняв її за шию, ведучи до сходів.

«Якщо ти вирішиш розповісти подробиці, обов'язково розкажи про мою доблесть і про те, як ти дуже, дуже щаслива. Можливо, процитуй Шекспіра. Наголос на «щаслива».

Вона засміялася, і звук проклав собі шлях усередині мене, зарившись глибоко туди, де жило моє власне щастя.

Вісім днів. Вісім днів з сусідкою Ві, і мені здавалося, що вона завжди була там, оберігала мене.

Я думав, що це може бути перехідний період - у мене ніколи не було сусідки по кімнаті, не кажучи вже про серйозну дівчину, - але Ві плавно увійшла в моє життя.

Перші кілька днів вона здебільшого не виходила зі своєї кімнати, але її сліди поступово стали помітними. Додаткові горнятка для кави в шафі, кинута подушка на дивані, а одного разу біля дверей з'явилися гірі, об які я перечепився. Наступного дня їх уже не було, але мені було б байдуже, якби вона заповнила квартиру своїми речами.

Я прожив там три роки, і я обурювався кожною секундою, відмовляючись відчувати себе як удома через недоречну потребу сказати батькам, щоб вони йшли до біса. Я ненавидів те, що брав їхні гроші і давав їм якусь подобу контролю над моїм життям.

Втім, я сам винен. ТУ пропонував мені стипендію, яка б покривала всі мої витрати на життя, але я відмовився. Я не хотів забирати місце в команді у того, хто доклав зусиль, щоб потрапити туди, коли у мене були інші варіанти.

Натомість я домовився з батьками, що здобуватиму бізнес-освіту доти, доки зможу грати у футбол, а вони покриватимуть усі мої витрати. Після деяких суперечок ми вирішили, що я буду грати у червоній футболці на першому курсі, щоб мати більше часу для отримання диплому. Не виходити на поле було важко, але я сприймав це як ще один рік для здійснення своєї мрії.

На жаль, іноді мені здавалося, що я обміняв свою душу на чиюсь можливість грати.

Ві взяла бездушну квартиру і зробила так, що в ній відчувалося, ніби там живуть справжні люди. Справжні люди, які майже не бачилися. Після нашої розмови на сходах того першого дня вона зробила себе небагатослівною. А може, я настільки звик бути деінде, що навіть не усвідомлював, як мало часу проводжу вдома.

Тиждень тягнувся за тижнем, і я зловив себе на тому, що запам'ятовую її розклад і затримуюся у вітальні все довше і довше. Вона приділяла мені кілька хвилин щодня, але дівчина проводила багато часу в своїй кімнаті.

Вперше в житті я зрадів, коли мама надіслала необхідне запрошення на щорічну коктейльну вечірку на Хелловін. Моя сім'я не робила нічого такого грубого, як роздавання цукерок у костюмах, але вдягати дизайнерські сукні і фліртувати з потенційними діловими партнерами? Так, вони були в курсі всього цього.

Як старший син і спадкоємець, я був зобов'язаний бути присутнім. Після того, як Марго без попередження з'явилася влітку в будинку моїх батьків, вимагаючи грошей на дитину, яка точно не була моєю, вони стали прискіпливіше ставитися до списку гостей. Вони чітко вказали в запрошенні, що мені не потрібно приводити дівчину, її знайдуть для мене. Я відповів, щоб підтвердити і повідомити їм, що все одно прийду з дівчиною.

Їм потрібно було познайомитися з Ві якнайшвидше.

Повідомлення прийшло, коли я сидів у вітальні, вдаючи, що дивлюся фільм з останньої гри наших майбутніх суперників. Насправді ж, я обмірковував, чи не постукати до Ві у двері, щоб дізнатися, чи не одягне вона сьогодні знову ті коротенькі шортики.

Вечірка дала набагато кращий привід.

Я вимкнув гру - все одно довелось б дивитися її з самого початку - і потягнувся, прямуючи до коридору. За дверима Ві мене зустріла тиша, але я знав, що вона там. Вона нещодавно повернулася додому з двома спортивними сумками, перекинутими через плече, і буркнула мені, проходячи через вітальню.

На її прохання ми досі тримали нашу домовленість у таємниці, але настав час зробити крок уперед. Ві так довго не відповідала на мій стукіт, що я вже подумав, чи не спить вона. Я вже був на межі того, щоб покликати її, коли почув приглушений стукіт.

Як і минулого разу, горіло лише світло у ванній кімнаті. Ві лежала на ліжку, обличчям вниз на подушці, поруч лежав закритий ноутбук.

Вона все ще була в укороченій майці та легінсах, в яких прийшла додому, і я б'юся об заклад, що вона не рухалася відтоді, як впала.

«Ти в порядку?»

Вона пробурмотіла щось нерозбірливе, а потім перевернулася так, що подивилася на мене.

Я схрестив руки і притулився до одвірка. «Не звинувачуй мене в тому болю, який ти сама собі заподіяла».

«Я не звинувачую. Я звинувачую тебе за це гріховно м'яке ліжко, яке змушує мене весь час хотіти спати, замість того, щоб працювати, робити домашнє завдання або взагалі виходити з цієї кімнати».

Я засміявся, бо вона не помилялася. Ліжка були однією з небагатьох речей, які я справді вибрав у цьому місці. Футбольний сезон був пеклом для мого тіла, і я хотів ліжко, яке викликало б сльози радості, коли я лежав на ньому. Тоді я поставив ще одне ліжко в гостьовій кімнаті, на всяк випадок.

«У мене є твоє перше завдання».

Її погляд вирівнявся, і вона застогнала, сідаючи. Мені теж було знайоме це відчуття. Під час нашої гри у двадцять запитань я дізнався, що Ві викладала фітнес-класи і займалася індивідуальними тренуваннями шість днів на тиждень. Це був не футбол, але вона розуміла, що таке постійне виснаження.

Вона відвела волосся від обличчя і збрала його в короткий хвіст. «Я збираюся вкрасти сімейні коштовності?»

«Не зовсім. Ми їдемо на коктейльну вечірку на Хелловін у Даллас. Не чорна краватка, але вишукана».

Її брови піднялися. «На Хелловін? Це ж тільки через три дні.»

«Я можу купити тобі сукню і туфлі, якщо у тебе їх немає, але мені потрібно, щоб ти була вільна в цей вечір».

«Знаю, знаю», - буркнула вона. «І в мене є свій одяг, дякую».

«Будь готова. Пільговий період закінчився. Завтра ми починаємо тренуватися».

Її погляд ковзнув по моєму тілу, ніби вона уявляла собі всілякі речі, які ми могли б практикувати прямо зараз. Можливо, я видавав бажане

за дійсне, але раптовий жар в її очах не був викликаний думкою про коктейльну вечірку. Я посміхнувся, збочено задоволений тим, що вона відчуває частину того розчарування, з яким я мав справу протягом останнього тижня.

Я почекав, поки вона знову приземлиться на моє обличчя, перш ніж штовхнути її трохи далі, ніж це, мабуть, було б розумно. «Якщо ти хочеш почати тренуватися раніше, ти знаєш, де мене знайти».

РОЗДІЛ 6 : ВІ

Сорен скинув свою бомбу, а потім пішов закінчувати якісь футбольні справи. Я була настільки виснажена, що навіть не повечеряла, перш ніж відключилася на ніч. Наступного ранку я прокинулася раніше за Сорена, як завжди. Я взяла кілька додаткових занять, роблячи ранкові індивідуальні тренування, в основному, щоб уникнути спокусливого сусіда по кімнаті, але до початку мого першого заняття залишалася ще майже дві години. Замість того, щоб піти з кавою до кампусу, я сіла за барну стійку, щоб почекати.

Я ненавиділа схему уникнення, в яку ми потрапили, - так, в цьому була і моя заслуга, - але я також не хотіла ускладнювати йому життя. Як би він не хотів стати між мною і Колтом, як живий щит, я вела свою власну битву.

Ми обоє залягли на дно минулого тижня, але він мав рацію, що так далі тривати не може. Особливо з огляду на записки, які я знаходила у своїй шафці в спортзалі.

Чорне чорнило було списане брудним почерком на звичайному білому папері для принтера. Оскільки останнім часом я більше нікого не виводила з себе, я звинуватила Колта в погрозливих повідомленнях. Вони були більш образливими, ніж будь-що інше, повні жінконенависницького лайна та туманних обіцянок - він називав мене тупою сукою, казав, що змусить мене заплатити, якщо я заговорю, і я пошкодную про те, що заговорила.

Я не могла довести, що вони були від Кольта, але вони звучали саме так, як я очікувала від нього почути. Здавалося, що він краде фрази у суперлиходія з мультфільму, тому я сховала записки в тумбочку біля ліжка і спробувала забути про них.

Ситуація була настільки сюрреалістичною, що це не вимагало особливих зусиль. Мене більше хвилював мій майбутній дебют у ролі дівчини Сорена. Якби він хотів, щоб я причепурилася і мовчала, я, мабуть, змогла б з цим впоратися, але він ніколи не давав мені жодного натяку на те, що хоче, щоб я була кимось іншим, ніж я є. Це був сміливий крок з його боку. Сміливий вибір з його боку.

Я не знала, що він мав на увазі для практики, але частина мене сподівалася, що це включало в себе те, що він знову буде пустувати напівголим. Кілька разів, коли я бачила його у вітальні, він був повністю одягнений, і мені, чесно кажучи, було трохи сумно. Який сенс жити з хлопцем, схожим на Сорена, якщо я не зможу поглянути на нього час від часу?

Звук зачинених дверей Соренової спальні перервав мої роздуми. Я допила останню каву і намагалася затамувати подих, навіть коли мій пульс почастішав. Він вискочив з коридору, без сорочки, в тих самих спортивних штанах, які були на ньому тієї ночі, коли я погодилася на цей безлад. Здавалося, що сні справді збуваються.

Він зупинився, побачивши мене, і провів рукою по волоссю, що спадало до плечей. «Ти закінчила уникати мене?»

«Я не уникаю тебе, якщо у мене є інші місця, де я маю бути».

Сорен хихикнув, хрипкий, тихий звук, який вдарив мене, як постріл віскі. «Це уникання, якщо ти щодня йдеш на дві години раніше».

Він відкинув волосся з обличчя, зв'язавши руки за головою з посмішкою, коли мій погляд впав на його груди. Для блондина його волосся на грудях було темним, не те, щоб його було багато, тінь над поясом, яка стрілою падала вниз до землі обітованої.

«Ну, я зараз тут», - сказала я йому в промежину.

«І я ціную це, але якщо ти продовжуватимеш так дивитися на мене, то запізнишся на роботу».

Я зітхнула і з деяким небажанням повернула погляд на його обличчя. «Дві години - це велика заява».

Він скривив брову. «Я готовий до виклику».

Посмішка вислизнула, перш ніж я змогла її зупинити. «Гаразд, тепер, коли ми відкинули щоденні натяжки, що ти хотів потренувати? Мені справді скоро на роботу».

Сорен опустил руки і, обійшовши острів, почав діставати продукти з холодильника. «Я хочу, щоб ти почала ходити зі мною на обід у тренувальний центр».

Я присунула свою чашку ближче до нього, сподіваючись, що він налле ще. «Я так розумію, Єва та інші будуть там?»

«Так.» Він озирнувся і взяв мою чашку, наповнивши її кавою та молоком, як я любила, перш ніж поставити її назад переді мною.

«Я не дуже хороша актриса». Я зробила ковток і звинуватила гарячу рідину в тому теплі, що розливалось по тілу.

Він послав мені знаючий погляд, кидаючи в блендер фрукти, йогурт, молоко і протеїновий порошок. «Ти справді думаєш, що тобі потрібно щось робити?»

Я стиснула губи, думаючи про нашу взаємодію сьогодні вранці... і вчора ввечері... і кожного разу, коли ми були поруч один з одним. «Я розумію, що ти маєш на увазі.»

«Ти лише прикидаєшся, що я подобаюся тобі не тільки за мій рельєфний прес». Він вилив смузі у велику ізольовану чашку, почистив блендер і повернувся до мене обличчям, притулившись до стійки. «З моїми батьками тобі потрібно прикидатися, що ти хочеш одружитися, мати дітей і все таке. Думаєш, ти зможеш це зробити?»

Я кивнула, мій голос застряг у горлі. Він подобався мені не лише за прес, і я не була проти ідеї одруження та дітей - з часом. Натяк на те, що він не хоче нічого з цього, зробив мене напрочуд сумною.

«Добре! У нас є два дні до коктейльної вечірки, і я, мабуть, маю знати про тебе більше, ніж твою робочу етику і те, як гарно ти виглядаєш у моїй толстовці».

Це кляте тепло повернулося, але цього разу я відштовхнула його. Сорен не знав мене, як він щойно сказав, тож будь-яка прихильність, яку він відчував до мене, мала ґрунтуватися на моїй готовності допомогти йому. Не зовсім романтичний матеріал.

«Що ти хочеш знати?»

«Чому ти не звернулася по допомогу до своєї сім'ї?»

Шок змусив мене зробити довгий ковток кави, щоб виграти час. Він потрапив у саму суть моїх проблем, і я не була впевнена, наскільки багато я хочу з ним поділитися. Я зупинилася на спрощеній версії

правди. «Моя сім'я живе в маленькому містечку на сході Техасу. Вони б мене прийняли, але я не зможу закінчити навчання цього року».

Він насупився. «Наскільки ви з ними близькі?»

«Не настільки близько, щоб ти з ними познайомився». Це твердження було не зовсім точним. Мої брати були владними засранцями, але вони любили мене беззастережно. Це я віддалилася від них, коли вступила до коледжу.

«Достатньо». Сорен взяв свій коктейль і попрямував до коридору. «Я збираюся прийняти душ і вдягнутися, щоб ти припинила витріщатися на мене своїми сексуальними очима».

Я пробурчала. «Гаразд. У мене все одно є справи на роботі».

Він визирнув з-за рогу і показав на мене пальцем. «Залишайся тут. Я буду через п'ять хвилин, максимум, і у мене є ще щонайменше сімнадцять запитань. Крім того, сьогодні я везу тебе на роботу».

Я не встигла нічого відповісти, як він зник у своїй спальні. На його щастя, я все одно хотіла допити каву. Я думала посперечатися про те, щоб він проводжав мене на роботу, але він був правий, що ми повинні знати один одного краще, ніж просто знайомі з гарячим, до біса, зоровим контактом.

Це не завадило мені поставити таймер. Якщо він затримувався довше, ніж на п'ять хвилин, я йшла геть. Я могла бути щедрою, але не хотіла, щоб у нього склалося враження, ніби я завжди дозволяю йому командувати мною.

Сорен був вірний своєму слову і був готовий піти за двадцять три секунди до кінця. Я подумала про абсолютну несправедливість того, як швидко чоловіки можуть приймати душ, коли їм не потрібно голитися, зволожувати шкіру чи робити інші дурниці, які я роблю.

Ревнощі зникли, коли він пройшов повз мене, щоб вихопити мою чашку і сполоснути її, на зміну їм прийшов незручний жар, який я, здавалося, не могла контролювати. Чому він так добре пахне?

Я намагалася дихати ротом, поки ми збирали свої речі і прямували до його вантажівки. Сорен закидав мене запитаннями всю дорогу до студентського фітнес-центру, де я працювала. Я очікувала, що він висадить мене біля входу, але замість цього він зупинився на парковці.

«Ти не мусиш завести мене всередину».

Він посміхнувся мені. «Можливо, я ще не готовий припинити проводити з тобою час».

«Може, ти несеш якусь маячню, тому що в цій машині нікого немає, крім нас».

«Зроби мені приємність.» Він підняв палець, а потім з дивовижною грацією поспішив обійти вантажівку з мого боку. Я зітхнула і схопила свою сумку, коли він з поклоном відчинив переді мною дверцята.

«Дякую, Дживсе». Мій сарказм ковзнув з його обличчя, і він потягнувся до моєї руки, з'єднавши наші пальці разом.

Запитання припинилися, даючи мені можливість зібратися з думками. Доріжка навколо будівлі пролягала через територію, схожу на парк, і ранній іній виблискував на траві. Вірна ознака того, що мені потрібно було знайти свої флісові легінси, якщо я збиралася проводити якісь сесії на відкритому повітрі.

Сорен йшов поруч зі мною, задоволений тим, що я задаю темп. Як би я ненавиділа рано вставати, я любила свою роботу, любила допомагати людям усвідомити дивовижні речі, які може робити їхнє тіло. Саме через них я обрала спеціальність «кінезіологія та спортивна наука».

Сонце ледь проглядало крізь дерева, але в цей тихий ранок я майже бачила, що це моє життя, моє майбутнє. Я здригнулася, закривши зображення. Такі мрії можуть призвести лише до болю та душевних страждань. Сорен дуже чітко визначив свої цілі, і проводжати мене на роботу ще до того, як будь-яка розумна людина прокинеться, не входило в його далекосяжні плани.

Він прямував до НФЛ, а я була засобом для досягнення мети.

Я подивилася на темне небо і спробувала проковтнути раптове розчарування, яке не мало жодного сенсу. Нам не потрібно було справжнє майбутнє, щоб я могла насолоджуватися сьогоднішнім. Моє дихання затуманилося в холодному повітрі, але рука Сорена зігріла мою. Він глянув на мене з хитрою посмішкою, і я визнала, що, можливо, ранки не такі вже й погані, якщо я проводжу їх саме так.

Ми підійшли до головних дверей, і я просканувала пропуск своїм бейджем. Як спортсмен, Сорен мав вільний доступ до будівлі, хоча більшість спортсменів користувалися тренувальним центром, а футбольна команда мала власне приміщення на додачу. Решта студентів повинні були платити щомісячну абонплату.

Стійка реєстрації була порожня, оскільки ми не відкривалися ще сорок п'ять хвилин, але мені подобалося приходити раніше і готуватися до занять. Розтяжка допомагала позбутися ранкової примхливості, але сьогодні я була в напрочуд гарному настрої.

Я могла б приписати це двом чашкам кави, але я була впевнена, що легка присутність Сорена мала більше до цього відношення. Низький рівень тепла між нами ніколи не зникав, а грайлива сторона його особистості була такою ж небезпечною. Мені подобався його сарказм і те, як він викручувався з будь-якої моєї відповіді. Він мені подобався.

Можливо, навіть більше, ніж варто було.

Ми завернули за ріг до роздягальні для працівників, і я сповільнила крок. Досі ми не бачили жодної людини, але я знала, що він мав на увазі те, що говорив про тренування. Його великий палець провів по моєму внутрішньому зап'ястку, коли ми зупинилися.

Я проігнорувала приплив відчуттів, що пронизав мою руку від цього простого дотику, і вказала на двері. «Тобі сюди не можна».

Він хихикнув. «Сумніваюся, що мене хтось зупинить, але якщо ти скажеш, я послухаю».

Я повела бровами. «Що ще я можу тобі сказати?»

Його голос знизився, коли він підтягнув мене ближче. «Чому б тобі не спробувати і не дізнатися?» Він відпустив мою руку, щоб провести великим пальцем по моїй щелепі. Як і у випадку з моїм зап'ястям, цей крихітний рух пронизав мене, спричинивши всі види хаосу.

Перш ніж я змогла відреагувати, не те щоб я могла придумати відповідь, окрім спонтанного спалаху, з роздягальні вийшла Анн-Марі, одна з веселих ранкових тренерів. Вона раптово зупинилася, я припускаю, побачивши Сорена, який стояв так близько до мене. Його рука опустилася, і посмішка Анн-Марі засяяла.

«Це ж Сорен Брем. Я не знала, що ми сьогодні розважаємо футбольну королівську родину. Ти прийшов на безкоштовний сеанс? У мене зараз є трохи часу.» Її погляд ковзнув по його тілу, даючи зрозуміти, що вона говорить не про персональні тренування.

Мої брови піднялися від відвертого запрошення і її здатності повністю ігнорувати той факт, що він явно був тут зі мною. Я не проводила з нею багато часу, оскільки віддавала перевагу вечірнім заняттям, але очікувала більшого професіоналізму - або хоча б краплини поваги.

Рука Сорена знову знайшла мою, але цього разу він використав її, щоб притиснути мене до себе.

«Ні, дякую. Я просто підвожу Ві». Він перевів погляд на мене. «Я заберу тебе після роботи. Ми все ще можемо пообідати, так?»

Його повільна посмішка говорила про те, що він насолоджується спостереженням за тим, як мій мозок нарешті починає розуміти.

«Так, я можу пообідати. Надішли мені нагадування, добре?»

Він нахилився і притулився губами до моєї щоки. «Я нагадаю».

Увірвалася Анна-Марія, хижий блиск в її очах згас, але не зовсім зник. «Це нагадало мені. Ві, я знайшла це біля твоєї шафки. Можливо, ти захочеш переконатися, що нічого не пропустила». Вона простягнула знайомий шматок складеного паперу з моїм ім'ям, надряпанним на зовнішній стороні.

РОЗДІЛ 7 : СОПЕН

Ві завмерла, втупившись у папір, але коли я потягнувся до нього, вона вихопила його. «Дякую, Анн-Марі».

Дівчина знизала плечима, ще раз окинула мене поглядом, а потім пройшла повз нас до кардіозони. Ві вирвалася з моїх обіймів і посміхнулася мені, перш ніж зникнути у дверях роздягальні.

Частина мене хотіла піти за нею, до біса правила. Я зв'язав пальці рук за головою і втупився в двері, розмірковуючи, чи захоче вона, щоб я втрутився. Щось було не так з Ві. Вона була відкритою і теплою, навіть коли її колега перервала нас, але вигляд цього паперу закрив її.

Навіть якби я увірвався до неї, вона, мабуть, не сказала б мені, що відбувається. Принаймні, поки що.

Я мав зустрітися з Дерріком за двадцять хвилин, тому неохоче розвернувся і попрямував назад до своєї вантажівки. Ми зазвичай робили ранкові тренування в тренувальному центрі разом з усіма, але відтоді, як тренер втрутився у стосунки Дерріка та Наді, ми зустрічалися у фітнес-центрі в моїй квартирі. Я міг би також користуватися модним обладнанням, за яке мої батьки не знали, що заплатили.

Я двічі скасовував зустрічі Дерріка з Ві, тож він недвозначно сказав мені, що прийде сьогодні вранці, хочу я цього чи ні. Оскільки я вмовив Ві погодитися на обід, у мене залишалось лише кілька годин, перш ніж мої друзі перешкодять мені. Деррік заслуговував на те, щоб дізнатися першим, але я не міг просто вийти і сказати йому. Це було не в моєму стилі. Мені довелося б грати з інформацією, щоб отримати її.

Як завжди, Деррік з'явився вчасно, зустрівши мене біля фітнес-центру. Я привітався, і ми приступили до роботи. Якщо не брати до уваги драму, мені все одно потрібно було приділяти час, щоб залишатися на висоті своєї гри на полі.

Ми робили вправи майже в тиші, як зазвичай, але повітря між нами було дуже напруженим. Він продовжував кидати на мене цікаві погляди, коли думав, що я не дивлюся, і я знав, що моя перерва майже закінчилася. Можливо, мені варто було найняти Надю, щоб вона його відволікла.

Він добіг до фінальної секції кардіо перед тим, як зламався. Ми встали на бігові доріжки для повільної пробіжки, і я похитав головою, дивлячись на його налаштування. Як завжди, я простягнув руку, щоб зменшити швидкість. Три роки, а Деррік досі не знав, що таке розслаблення.

Він кивнув мені підборіддям. «У чому справа, чуваче?»

Я втупився в стіну перед нами, коли почав пробіжку. «Тобі потрібно бути більш конкретним».

«Ти поводишся тихіше, ніж зазвичай, йдеш одразу після тренування і пропускаєш обід. До того ж, Єва дивно ухиляється від спілкування з тією ніччю, коли Мак мав забрати її з вечірки Каппа».

Ось воно - справжнє випробування. Тепер Деррік знав мене краще, ніж будь-яка інша людина в моєму житті, за винятком, можливо, Ві. Я планував дотримуватися правди за допомогою творчого редагування, оскільки не хотів йому брехати, але він все одно міг не повірити. Він мав дивовижну здатність розбиратися в лайні. Напевно, це те, про що я повинен був попередити Ві.

Я згадав, як легко було з нею сьогодні вранці - дражнити її, торкатися її, дозволяти їй прослизати повз мою оборону. Наслідки були б жахливими, якби ми не впоралися з цим, але глибоко в душі ці слова не були схожі на брехню.

«Я був зайнятий зі своєю дівчиною».

Деррік пропустив крок і ледь не вилетів з бігової доріжки назад. «Чорт забирай, Сорене». Він стрибнув на поручні і вдарив по кнопці увімкнення. «Ти не можеш просто так оголошувати про таке лайно. Хтось може постраждати.»

Я розсміявся з його незадоволеного виразу обличчя і теж вимкнув свою машину. «Якщо ми не охолоджуємося, я йду додому приймати душ».

Він вискочив переді мною, перш ніж я встиг зробити більше, ніж крок до дверей. «О, ні, чорт забирай. Я заслуговую на більше, ніж це жалюгідне пояснення».

«Гаразд. Купи мені коктейль». Я обійшов його збоку і рушив через кімнату до смузі-бару.

«Ти тут живеш», - пробурмотів він. «Для тебе вони безкоштовні».

Я пирхнув. «Все має свою ціну». Цей вислів я добре запам'ятав.

Він мудро пропустив це повз вуха і витягнув свою кредитну картку зі спортивної сумки. Вночі заклад переходив на самообслуговування, але в звичайні години комплекс платив якомусь бідоласі, щоб той стояв у спортзалі на випадок, якщо хтось із заможних відвідувачів захоче побільше капусти у свій напій.

Претензійне ставлення не пройшло повз мене, але я цінував найсучасніші тренажери та усамітнення. До того ж, їхні смузи були дуже смачними.

Ми віддали наші замовлення обслуговуючому персоналу, а потім Деррік повернувся до мене. «Гаразд, розповідай».

«Ми з Ві зустрічаємося вже деякий час. Минулого тижня їй потрібно було десь пожити, тож вона переїхала до мене».

«Вона зараз у твоїй квартирі?»

Я перевірів годинник і швидко порахував. «Напевно, вона доводить когось до сліз прямо зараз, але більшу частину часу - так».

Він видихнув. «Визнаю, я не очікував цього. Я думав, що ти все ж таки вирішив подати заяву на призов».

Моя щелепа напружилася. Деррік не знав, чому я пішов з першого курсу, але він розумів бажання закінчити коледж. Шкода, що це не було моєю причиною залишитися на додатковий рік. Якби моя воля, я б уже подав заяву, але, на відміну від мого надзвичайно талановитого кращого друга, я не мав гарантії, що пройду в перший тур.

У мене був лише один шанс потрапити до професіоналів, і я не міг дозволити собі його зіпсувати.

Смузі-хлопець поставив перед нами наші напої, мій другий за ранок, але, наскільки я знав, смузі не буває забагато. Деррік всмоктав холодну рідину і здригнувся.

«Розкажи мені про неї. Це та сама дівчина, яка дружить з Євою? Та, що проводить заняття для чирлідерів?»

Я погрався з сом'яною обгорткою, обдумуючи свою відповідь. Не схоже було, що він щось знав про Колта, а я ще не був готовий зробити

такий висновок. «Так. Так Єва познайомилася з нею. Вона працює персональним тренером у студентському фітнес-центрі».

«Ну, це пояснює, чому ти був десь в іншому місці на тренуванні».

Я не виправив його. Можливо, цього тижня я думав про Ві, але перед тим у мене в голові був проект і цілком реальна перспектива того, що наступний рік буде марним без Дерріка.

«Хто б казав. Ней ледь не коштувала тобі посади, бо ти не міг витягнути голову з її дупи».

Він насупився на мене, коли я використав прізвисько його дівчини, яке він ненавидів, і саме тому я його використав. «Вона того варта».

«Мені знайоме це почуття», - пробурмотів я.

Деррік розвернувся на табуреті обличчям до мене. «Я думав, що ти відданий команді і нікому більше?»

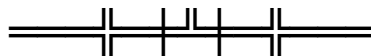
«Виявляється, я ще й відданий Ві.»

«Срань господня.» Деррік відставив свій напій і витріщився на мене, але я не відводив очей від свого смузі. «Ти це серйозно.»

«Я серйозно. Наші стосунки серйозні.»

«Я не можу повірити, що ти не розповів мені про дівчину, з якою зустрічаєшся, серйозно, після всього того лайна, яким ти мене обсипав про Надю».

Я посміхнувся йому і нарешті зробив ковток зі свого смузі. «Ти, здається, був зайнятий».

Після того, як Деррік пішов, я провів решту ранку, дивлячись на годинник. Під час занять я розважався тим, що надсилав Ві все більш ризиковані повідомлення з нагадуванням про обід. Вона відповідала лише на повідомлення про обід, але я знав, що вона їх читає. Сподівався, що вона посміхається.

На відміну від сьогоднішнього ранку, фітнес-центр був зайнятий, коли я приїхав за нею. Коли крізь скляні двері повз мене проходили студенти, я побачив дівчину, з якою ми зустрічалися раніше - Анн-Марі, яка працювала на стійці реєстрації.

На секунду я подумав, чи не почекати мені на вулиці, але Ві не дозволила б мені це зробити, якби знала, що таке виправдання для тренера мене відлякує. Крім того, мені не завадило б нагадування про те, що більшість жінок хотіли від мене - трофейний трах.

Анн-Марі привітала мене, коли я увійшов, але я не обділив її поглядом. Ві вийшла з-за рогу, перш ніж я встиг відійти далеко від стійки реєстрації. Її волосся вибилося з хвоста, і вона безрезультатно дмухала на нього, поки не помітила мене.

Наші погляди зійшлися, і мене пронизав поштовх, коли її губи розпливлися в усмішці. Рожевий відтінок заливав її щоки, і вона підняла брову, коли тицьнула в мене телефоном. Очевидно, вона отримала мої повідомлення.

Я засміявся, побачивши відплату в її очах. Моя дівчинка не приймала виклик легковажно. Моя дівчинка... - від цієї думки мене перехопило, і я мусив боротися, щоб не втратити рівноваги. Нічого поганого в тому, щоб насолоджуватися часом, проведеним з нею, але я повинен був пам'ятати, що ми використовуємо один одного. Я не міг дозволити собі відволікатися на думки про майбутнє, якого вона не хотіла.

Ві підняла сумку вище на плече і нахилила голову, щоб вивчити мене. Я міг би заприсягтися, що зберіг щасливий вираз обличчя, але вона точно помітила зміну в моїй поведінці. Якщо вона так легко мене читала, то я вже був у халепі.

Ми не обговорювали, як вона ставиться до поцілунків на людях, тому я стримав своє привітання. Я обійняв її за талію і притягнув ближче, щоб притулитися губами до її скроні. Я не звернув уваги на стиснення в грудях, яке відпустило, щойно я доторкнувся до неї.

«Як робота?»

«Весело. Одному з моїх клієнтів довелося використовувати слова великого хлопчика, коли він не дуже добре виконував присідання, і я змусила його повторити їх».

«У тобі є ця мстива риса, яку я люблю».

Вона напружилася на долю секунди, а потім знову розслабилася в моїх обіймах. «Готовий до обіду? Я вмираю з голоду».

Я посміхнувся їй у волосся і підвів її до дверей. «Я думав, що ти ніколи не попросиш».

Ві дозволила мені тримати її за руку, поки ми йшли, продовжуючи вдавати, що все гаразд, але щойно ми залишилися у вантажівці відносно наодинці, вона зітхнула і відкинулася на сидіння.

Я послав їй боковий погляд, коли виїжджав з парковки. «Ти в порядку?»

«Просто втомилася».

«Я не думав, що флірт зі мною так багато з тебе витягне».

«Справа не в тобі, а в мені». Вона послала мені втомлену посмішку. «Справді. Фліртувати з тобою небезпечно легко. Анн-Марі не відпускала мене після твого від'їзду, а заняття, які я відвідувала в перервах між сесіями, надирали мені зад».

«Розкажи мені про це.»

Вона сіла трохи пряміше. «Справді?»

«Так. Я хочу знати.»

Краєм ока я побачив, як вона повернулася до мене обличчям. «Ти не мусиш прикидатися, що тобі не байдуже.»

«Ві, незважаючи на те, що стверджує Єва, я вмію слухати і бути другом».

«Тому що я тобі потрібна». Вона відсторонила мене, щоб втупитися у вікно.

У мене на язиці крутилося бажання сказати їй правду. Що вона мені подобалася, а вона мене лякала. Ві знала про мою срану ситуацію більше, ніж будь-хто, хто не брав у ній активної участі, і замість того, щоб втекти або спробувати домовитися про кращу угоду, вона подвоїла зусилля, щоб підтримати мене. Я мав би пам'ятати, що вона мене теж використовувала, але ніяк не міг змусити себе в це повірити.

Як би я не хотів це заперечувати, я вже був глибоко з нею пов'язаний. Я міг боротися з потягом, намагатися контролювати наслідки, але Ві мала силу змінити моє майбутнє. Якби ми переконали моїх батьків відступити на останній рік навчання, я б закінчив свій час з футболем як єдиним моїм захопленням. Спробував би все, що

завгодно, аби потрапити до професійної команди. Вона закінчувала школу і йшла далі.

Ми рухалися в різних напрямках, і чіпляння за неї лише сповільнило б нас обох. Як би я цього не хотів.

Зрештою, я не сказав нічого з цього. Я не міг, не змінивши докорінно нашу угоду.

«Ти мені потрібна, але це не означає, що мені байдуже».

Мовчання посилилося після мого зізнання. Вона знову вивчала мене, як тоді у фітнес-центрі, і в мене було відчуття, що мені не потрібно розповідати їй нічого з того, що було в моїй голові. Я не міг зрозуміти, повірила вона мені чи ні, але щось пройшло між нами, коли я зробив останній поворот до спортивного центру.

Я припаркувався і нахилив голову, щоб зустрітися з нею поглядом. «Шоу починається».

Ві застигла, замість того, щоб зробити якийсь рух, щоб вийти з вантажівки. «Я знаю, що Єва їсть з тобою, але про скількох ще людей ми говоримо?»

«Напевно, про всю команду. Ді, Паркер, Ной і Мак разом з Євою».

Вона кивнула, гризучи вказівний ніготь. «Я зустрічала Мака, але інші всі нові».

«Не хвилюйся. Мак наговорить достатньо для всіх. Все, що тобі потрібно робити, це бути собою і, можливо, час від часу захоплено дивитися на мене».

«А що ти будеш робити?»

Я послав їй повільну посмішку, яка викликала у відповідь закочування очей.

«Я ж буду їсти, так? Бо якщо ні, то я можу розправитися з тобою за те, що ти забираєш мій обідній час театральними виставами».

«Усередині багато їжі».

Її губи на мить скривилися, потім вона потягнулася до дверної ручки. «То чого ж ми чекаємо? Нагодуй мене, Дживсе.»

РОЗДІЛ 8 : ВІ

Ми ледве встигли пройти крізь двері, як я зупинилася на місці. Велетенське розмаїття різноманітних страв займало цілу стіну кафетерію, і мій рот трохи роззявився, коли я дивилася на нього з подивом.

Сорен не попередив мене, що я їстиму в раю для багатих дітей. Мені здалося, що я побачила ікру в дальньому кінці, але при ближчому розгляді це була боби. Почуття провини затьмарило мою радість від побаченого.

Не повинно було бути такої великої розбіжності між багатством, доступним спортсменам, і ледь їстівним мотлохом, який подавали в звичайній їдальні. З іншого боку, я збиралася насолоджуватися кожною секундою свого перебування в цій фантастичній країні.

Сорен штовхнув мене в бік, відволікаючи мою увагу від буфету. «З тобою все гаразд? Здається, ти трохи пустила слину».

Я моргнула на нього і крадькома витерла рот, на випадок, якщо він не жартує зі мною. «Ти щойно піднявся на кілька позицій у списку людей, які мені подобаються».

Одна сторона його губ піднялася в напівпосмішці. «Я не був номером один?»

«Ти навіть не був у першій десятці, але обід тут до біса смачний. Ти їси тут щодня? Чому ти не важиш 400 фунтів?»

Він розсміявся і стиснув мою руку. «Хороший метаболізм. Наша команда їсть тут майже щодня, тому що це центральне місце для всіх нас. Вони завжди сидять за одним столом у кутку». Він кивнув головою в дальній кінець кімнати, по той бік декоративної стіни, вкритої рослинами. «Це вже стало традицією, до якої вони очікують, що ти приєднаєшся, як моя дівчина і все таке. Виникає питання... який у мене ранг?»

«Чому ти хочеш це знати?»

«Мені подобається мати конкретні цілі. Як я можу просуватися вгору, якщо не знаю, з чого починати?»

Його слова, сказані раніше, відлунювали в моїй голові. Ти мені потрібна, але це не означає, що мені байдуже. З Сореном такі почуття були небезпечними. Зазвичай я не підпускала людей близько, за винятком Єви, яка була дуже рішучим винятком. Навіть вона знала про мою сім'ю дуже мало. Я не любила говорити про своє життя до коледжу. Іноді простіше було просто забути, а іноді потрібно було рухатися далі.

Саме ці проміжні моменти були найнебезпечнішими. Я знала, що він грає якусь роль, але хотіла йому вірити. Я хотіла думати, що його турботи було достатньо, щоб дозволити нашим удаваним стосункам перетворитися на реальність, навіть якщо я йому не була потрібна.

Можливо, Сорен хотів того ж, але я не була готова ризикнути. Ще не була.

Я посміхнулася. «Вибач, боюся, що наразі ця інформація недоступна, але ти молодець».

«Якщо я дам тобі півквартири, цього буде достатньо, щоб увійти до трійки найкращих».

Я пирхнула. «Житло - це добре, але їжа - це моя мова кохання».

«Ти впевнена, що це не кава, зокрема?»

«Мою глибоку і непохитну прихильність до кави неможливо переоцінити, але в цьому салат-барі є чотири, вважай чотири, варіанти білкових страв». Я важко зітхнула. «Здається, я в раю».

Його погляд став споглядальним. «Я буду мати це на увазі. Що потрібно зробити, щоб зайняти перше місце?»

Моє серце затріпотіло в грудях від його тихого запитання, і я відчула, що відповідаю йому правдою. «Для цього потрібен кожен день. Щодня обирати мене як найважливішу річ у своєму житті, але тобі це нецікаво».

Повітря між нами згустилося на довгу мить, а потім Сорен відвів погляд. Я змусила себе зробити глибокий вдих і відігнати проблиск болю від його швидкого відсторонення. Я знала, на чому ми стоїмо. Можливо, я йому й небайдужа, але я ніколи не буду для нього важливішою за футбол і його майбутнє.

Я ткнула його в бік вільною рукою. «Ти обіцяв мені їжу, і все, що ти поки що зробив, це насміхався наді мною. Може, перейдемо до основної частини обіду?»

Полегшення промайнуло на його обличчі, потім він посміхнувся до мене, повернувшись до свого звичайного зневажливого «я». «Іди, бери, що хочеш. Зустрінемося за столом».

Він поцілував мене в скроню, наче робив це мільйон разів, а потім пошкандибав до рогу. Я дивилася, як він іде, вітаючись з людьми, що проходили повз нього, з тією легкою впевненістю. Він зник за стіною, і я похитала головою.

Принаймні, він не наполягав на тому, щоб супроводжувати мене, як виставкового поні. Я просканувала кімнату, шукаючи будь-які ознаки присутності Колта, але наскільки я могла бачити, столи здавалися благословенно вільними від мудаків. Не те, щоб поява Колта мене зупинила, просто мені подобалося бути готовою до конфронтації. Одне з перших правил, якого мене навчили брати, - завжди бути уважною до свого оточення.

Я зморщила ніс, коли почала завантажувати тарілку. Цей урок запам'ятався, але насправді уникати конфронтації, що назрівала, було зовсім іншою справою. Вони постійно сварили мене за те, що я шукаю неприємності, наче я не могла не втручатися. Думаю, в цьому випадку вони мали рацію.

Саме тому вони ніколи не дізнаються про мою теперішню ситуацію.

Я не поспішаючи набила дві тарілки і без жодного жалю покинула буфет. Якби спортивний відділ хотів погратися в улюбленців, я б із задоволенням скористалася безкоштовною їжею. Мої нерви спалахнули, коли я підійшла до стіни і вперше побачила друзів Сорена.

Вони обрали гігантський овальний стіл, що було цілком логічно, враховуючи розміри хлопців, які сиділи за ним. П'ятеро футболістів займали більшу частину простору, а Єва втиснулася між Маком і Сореном. Зліва від Сорена стояв порожній стілець, ймовірно, для мене, і я сповільнила кроки.

Я звикла до крихітної досконалості Єви, але кількість безглуздо гарних людей за цим столом трохи лякала. Сорен, як завжди, привернув мою увагу своїм волоссям, зібраним у пучок, який не викликав у мене бажання дати йому ляпаса, і рукою, закинutoю на спинку порожнього стільця. Він відвернувся від мене, тому я не могла бачити його тліючих очей, але могла насолоджуватися грою його широких плечей, коли він рухався на своєму місці.

Мак сказав щось таке, що змусило Сорена похитати головою, а на його обличчі з'явилася пустотлива посмішка. До цього ми зустрічалися лише кілька разів, але він мені завжди подобався. Він нагадував мені спастичного цуценя, завжди щасливого і такого, що прагне, щоб люди його любили. Полюбити його теж було б легко. Адам Маккензі випромінював чарівність.

Між ним і Євою була якась любов/ненависть, яка передувала моїй дружбі з нею. Наскільки я знала, вони дружили ще з коледжу, і, незважаючи на те, як вона іноді дивилася на нього, Єва клялася, що між ними не було нічого, окрім роздратування.

Хлопець на протилежному боці мого сидіння закинув голову, щоб засміятися, і я впізнав Дерріка Ашера, нашого зіркового квотербека, з ігор, які я відвідувала. Поруч з ним сидів велетень з акуратно підстриженою рудувато-коричневою бородою. Він посміхався разом з Дерріком, нічого не кажучи.

Інший хлопець, якого я не знала, ледь не схопив мене зненацька. Темне волосся, очі з густими віями і гостра щелепа. Він сидів, схрестивши руки, і слухав, але я бачила, як він розважається, коли сіпав губами. Цей хлопець міг би бути моделлю. Що він робив, граючи у футбол?

Інтелектуально я могла визнати, що він дуже привабливий, але чомусь він нічого не робив для моїх жіночих органів. Я перевела погляд назад на Сорена, і навіть його потилиця змусила мене затрептіти всередині.

Мак помітив мене першим, і його обличчя осяяла широка посмішка. «Ві, ти йдеш сюди?»

Всі інші повернулися до мене, а Єва роззявила рота. «Ти його дівчина?»

Я поставила тарілки на стіл і намагалася не ображатися на її явний шок. «Ні, він заплатив мені, щоб я вдавала його дівчину. Я тут тільки заради їжі».

Сорен смикнув мене до себе, практично на коліна, і загарчав мені на вухо. «Обережно».

Мурашки побігли по моїй шкірі, і я встромила лікоть у його твердий, як скеля, живіт. «Спочатку їжа, потім обійми».

Мак хихикнув, коли Сорен відпустив мене, щоб я могла сісти на свій стілець. «Сподіваюся, ти готова до справді монументальної кількості лайна, яке Сорен збирається вилити на тебе».

«Воно того варте», - пробурмотів Сорен.

Я підтягнула тарілки ближче і подивилася на нього крізь вії. Він не виглядав засмученим. Насправді, його очі ковзнули до мене з повільною злою посмішкою. Під столом його рука стиснула моє коліно, потім піднялася вище, поки я не стиснула ноги, щоб зупинити його. Він оселився на верхній частині мого стегна, щільно затиснувши пальці між моїми ногами, за кілька сантиметрів від того місця, де я раптом відчула раптовий біль.

Мої легінси не захищали від тепла його дотиків, і навіть я не була впевнена, чи я стискаю стегна, щоб зупинити його, чи для того, щоб притиснути його до себе. На щастя, Деррік нахилився вперед і подав мені руку, відволікаючи нас обох.

«Приємно познайомитися, Ві. Я Деррік Ашер. Всі кличуть мене Ді.»

«Я знаю. Я бачила, як ти граєш». Я потиснула йому руку і ризикнула розслабити ноги. Сорен не ворухнув пальцями, так чи інакше.

Деррік кивнув на великого-великого хлопця поруч із ним, потім на ходячу рекламу спідньої білизни. «Це Ноа Олсен, а он там Паркер Шоу».

Я помахала кожному з них пальцем. «Я рада, що нарешті познайомилася з вами, хлопці, але вам доведеться вибачити мені, поки я наб'ю своє обличчя. Це мій єдиний шанс поїсти до пізнього вечора». Мак поцупив картоплю з моєї другої тарілки, і я вдарила його по руці. «Ось так можна отримати удар ножем. Не чіпай їжу голодної жінки».

Єва махнула рукою на близькість між мною і Сореном. «Не можу повірити, що ви, народ, вдавали, ніби не знаєте один одного на вечірці».

Сорен підскачів, поки я запихала курку до рота. «Ми не прикидалися. Ми просто не пояснювали.»

Її очі звузилися. «То ви цілувалися біля своєї вантажівки, коли ти мав відвезти її додому. Я захищала тебе». Вона витягла зім'яту дводоларову купюру з сумки біля своїх ніг і лягнула нею по плечу Мака.

Він хихикнув і поклав гроші в кишеню. «Я ж казав, що Ві саме його тип».

Єва вказала пальцем на Сорена. «Ти краще поведься з нею добре. Я була готова прийняти якесь рандо, яке привернуло твою увагу, але не жартуй² з Ві».

Моє серце потеплішало від того, що вона захищала мене, і я зустрілася поглядом з Сореном. Ми ще не вирішили, як представити наш розрив. В ідеалі, ми б розійшлися і сказали всім, що вирішили, що нам краще бути друзями. Ніякої шкоди, ніякого фолу.

Але вираз обличчя Сорена ледь помітно змінився. Його щелепа стиснулася, а з очей зникла грайливість, ніби думка про те, що наші шляхи розійдуться, розлютила його. Сценарій «розійтися по-різному» не зовсім підходив і мені, якщо я планувала жити в його шикарній квартирі ще якийсь час. Спочатку я не планувала, але це ліжко...

Так, я посміхалася в думках, я хотіла саме його ліжко.

Сорен стиснув моє стегно, де все ще лежала його рука, потім підморгнув Єві. «Трахатися - це саме те, що я планую робити з Ві, крім усього іншого».

Ной подавився картоплею фрі, яку їв, і Дерріку довелося бити його по спині, поки він не перестав кашляти. Єва закотила очі й подивилася на моє розчервоніле обличчя. Гадаю, вона подумала, що я

збентежилася, але мені було дуже важко не розсунути ноги і не сповзти вниз на своєму сидінні.

Я змусила себе розсміятися. «Ми живемо разом, Єво. Він не помиляється».

Вона погрозила мені пальцем. «Я збираюся дати тобі таке ж попередження. Сорен поводить як зарозумілий осел, але у нього м'яка серединка».

Він пересів поруч зі мною, і я намагалася не сміятися з його дискомфорту від того, що вона так влучно влучила в нього - можливо, навіть більше, ніж він сам усвідомлював.

Я поклала виделку і підняла на неї брову. «Я прийму попередження, бо знаю, що ти його любиш, але я добре розумію, що він не засранець. Повір мені, гаразд?»

Вона довго дивилася на мене, а потім кивнула. Сорен, нахмуривши брови, озирався туди-сюди між нами. Здавалося, він не звик до людей, які його захищають, але це мало змінитися, поки ми були разом. У всіх інших був цей гладкий фасад впевненості, ніби йому було байдуже, що вони думають, але зі мною він пом'якшав. *Ти мені потрібна, але це не означає, що мені байдуже.* Можливо, він цього не усвідомлював, але він був м'яким від самого початку, коли не відпускав мене додому саму.

Я підсунула до нього другу тарілку. «З'їж щось. У нас був важкий ранок».

Сорен послав мені знаючий погляд і перевірів, чи достатньо їжі на моїй другій тарілці, перш ніж схопити морквину. Він піклувався про мене набагато більше, ніж думав, що піклується.

РОЗДІЛ 9 : СОПЕН

На мій превеликий подив, Єва протрималася майже до самого обіду, а потім потягла Ві до туалету разом з собою. Весь цей час моя рука лежала на стегні Ві, за кілька сантиметрів від перетину лінії. Інші не помічали її посиленого кольору обличчя, її поверхневого дихання, але я помітив.

Щойно вони опинилися поза зоною чутності, Мак кинув у мене виноградиною. «Якого хріна тут відбувається? І не носи мені ніякої херні про те, що ти раптом захопився Ві. Не те, щоб вона була далеко, далеко не твоєї ліги, але ти не заводиш стосунків, і раптом після вечірки Каппа...»

Я перебила його, перш ніж він встиг висловити решту думок за столом. «Я можу будувати стосунки, я просто вирішив не робити цього до цього часу».

Він схрестив руки і відкинувся назад. «Ага. Ти ще скажеш мені, що це ніяк не пов'язано з тупою дупою Колта?»

Трясця. Очі Дерріка втупилися в мене. «Що сталося з Колтом?»

Я подивився на цікаві обличчя друзів і видихнув. Чортів Мак і його великий рот. «Він намагався зникнути з однією з подруг Єви, поки вона була п'яна».

У Паркера відвисла щелепа. «Намагався?»

«Дівчині вистачило розуму сказати йому, щоб він відвалив, а коли Колт не відпустив, втрутилася Ві».

Ной похитав головою, а погляд Паркера перевівся на ванну кімнату, де зникла Ві. Ніхто з них не сказав цього, але, хоча Ві була досить міцно збудована, Колт все ще мав сотню фунтів ваги на собі. У дівчини були сталеві яйця.

Деррік потер перенісся. «Це тоді вона переїхала до тебе?»

Всі чотири пари очей знову сфокусувалися на мені, і я прийняв швидке рішення. Я довіряв цим хлопцям на полі і поза ним. Вони могли б допомогти мені наглядати за Колтом. «Так. З квартири Ві в кампусі її виселили через два дні», - Мак застогнав, але я проігнорував його. «Ми

майже впевнені, що до цього причетний Колт, або, принаймні, його сім'я. Я хотів, щоб Ві була поруч, тому вона переїхала до мене».

Вони всі заговорили одночасно, але я вловив лише тихе запитання Ноя. «З дівчинкою все гаразд?»

Я кивнув йому, а потім зачекав, поки інші заспокоються, перш ніж звернутися до всіх. «Мак допоміг Єві відвезти Ліззі додому, але Колт може стати проблемою в подальшому».

Деррік пронизав Мака роздратованим поглядом. «І ти теж? Чому ти не подзвонив копам? Або нам?»

Мак підняв руки вгору. «Ого, я дізнався про все це лише наступного ранку. Єва дуже вдало не згадала причину, чому Ліззі була засмучена».

Я провів рукою по волоссю. «Ві хотіла подзвонити в поліцію, але я переконав її не робити цього. Це було б слово Колта проти її слова, а у нього було пошкоджене зап'ястя».

Ми всі урочисто дивилися один на одного. Колт був одним з наших товаришів по команді, засранець чи ні, але це було серйозне звинувачення. Якби там не було Ві, що б він зробив?

Я подивився у бік ванної кімнати. Єва і Ві могли повернутися з хвилини на хвилину. «Слухай, ми нічого не можемо зробити з тим, що сталося, і ти знаєш так само добре, як і я, що поліція нічого не зможе зробити. Колт був надмірно зосереджений на Ві на вечірці, ти ж знаєш, яким він буває. Я не хочу, щоб він був поруч з нею, але я можу подбати про Ві, якщо ви, хлопці, приглянете за ним».

Усі, крім Паркера, кивнули, і я здивовано підняв на нього брову. «Ти відмовляєшся?»

Він насупився. «Чорт забирай, ні, але Колт має відповісти за свої вчинки. Може, нам варто поїхати до школи?»

Деррік пирхнув. «Школа нічого не зробить. Колт має захист у вигляді футбольної команди та грошей своєї родини. Крім того, подруга Єви повинна бути тією, хто висуне звинувачення».

Паркер повернувся до Мака. «А що, якби це була Єва?»

Мак втупився в свої стиснуті руки, його посмішка давно зникла, але він нічого не сказав.

Я застогнав. «Це нас нікуди не приведе. Я просто хотів, щоб ви, придурки, не спускали з нього очей на випадок, якщо він почне створювати проблеми для Ві. Очевидно, якщо ми щось побачимо, ми зв'яжемося з владою, і нехай вони з цим розбираються».

Паркер не виглядав особливо заспокоєним, але лаконічно кивнув. Я розумів його розчарування. Ми не знали напевно, що Колт планував зробити з Ліззі, але коли вона сказала йому відступити, він повинен був прислухатися.

Мак зв'язав руки за головою. «Хто-небудь бачив, як Мерсер минулого тижня кидав шкарпетки в морозилку?»

Решта, навіть Ной, заговорили про огидні звички Мерсера перед грою, але мій погляд постійно повертався до ванних кімнат. Ві могла тримати себе в руках проти Єви, але це не заважало мені гадати, яку історію вона розповідає.

Всі розмови про Колта заважали хлопцям тиснути на мене щодо моїх стосунків з Ві. Я очікував більшого шоку, але, можливо, наш виступ переконав їх. Виступ... - я злегка похитав головою. Я не грав - я використав цей трюк як привід, щоб покласти свої руки на неї.

Коли вона дивилася на мене з вогнем в очах, її дихання було нерівним від мого дотику, жодна частинка мене не прикидалася. Все, що я хотів зробити, це пригорнути її до себе, поки вона не вимовить моє ім'я зітхнувши.

Потім вона запропонувала поділитися їжею зі мною, тільки зі мною, і я розгубився. Як я міг тримати її на відстані, коли вона так легко прослизала крізь мій захист?

Навіть у стриманому хаосі їдальні я почув гучний, неприємний сміх, що доносився з головних дверей. Люди за столиками навколо нас нервово презиралися.

Я зустрівся поглядом з Дерріком, який сидів на порожньому місці, а потім відкинувся на спинку крісла, щоб спробувати розгледіти джерело. Двері ванної кімнати були в полі зору, але дурна декоративна

стіна не давала мені нічого розгледіти. Колючки на потилиці попередили мене, що наближається неприємність.

Двері ванної відчинилися, відкриваючи Єву і Ві якраз тоді, коли Колт зі своєю зграєю об'їхав стіну з рослинами. Він одразу помітив її і змінив напрямок. Удар адреналіну, підозріло схожого на страх, миттєво зірвав мене з місця. Позаду себе я почув скрегіт кількох стільців, які відсували назад.

Я знав, що не встигну до неї раніше за нього, але був на дев'яносто вісім відсотків упевнений, що він нічого не спробує зробити в кімнаті, повній свідків. Останні два відсотки змушували мене практично розштовхувати людей зі свого шляху.

Колт став перед дівчатами з посмішкою на обличчі. Єва зупинилася на місці, але Ві зчепила їхні руки разом і повела їх навколо Колта, повністю ігноруючи його. Вона тримала підборіддя високо і продовжувала свою розмову з Євою, ніби нічого не сталося.

Незважаючи на мою паніку, я відчув прилив гордості за її ідеальну реакцію «мені пофіг».

Її погляд знайшов мій, і вона посміхнулася. Світ сповільнився, коли полегшення прийшло на зміну тривозі, захованій глибоко в її очах.

Потім Колт простягнув руку, щоб схопити Ві за руку. Я кинувся вперед, не думаючи про те, що розбивши йому обличчя, я закінчу свій сезон. Деррік схопив мене за плече, щоб зупинити. Якесь внутрішнє відчуття небезпеки, мабуть, підказало Колту про його неминучу загибель, тому що він подивився на мене з посмішкою.

Не знаю, звідки взялася ця лють, але я знав, що Колт забере свої кляті руки від Ві, навіть якщо мені доведеться самому їх прибрати.

Колт виявився не зовсім дурнем і відпустив її, піднявши долоні вгору і зробивши крок назад. Деррік відпустив мене, але мені набридло грати в гру Колта.

Ві кинула один погляд на моє обличчя і покинула Єву, щоб покласти руку мені на груди. Я нарешті відірвав погляд від Колта і подивився на Ві. Її темні очі були широко розплющені від занепокоєння, але я зрозумів, що це було не для неї, а для мене.

Пальці на моїх грудях сіпнулися, і я відчув цей легкий рух, ніби вона смикнула за струну прямо до мого серця.

Мій гнів вичерпався. Можливо, минуло секунд п'ятнадцять з того часу, як я помітив Колта, але щось у мені змінилося. Решта кімнати зникла, коли я зосередився на Ві. Її губи скривилися в напівпосмішці, яка говорила про те, що з нею буде набагато веселіше, ніж з моєю нинішньою заклопотаністю.

«Ти в порядку?» - пробурмотів я.

«Буду через секунду». Вона скрутила свою руку в моїй сорочці, даючи найменший поштовх.

Це було все, що мені було потрібно. Я провів рукою по її шії, погладжуючи щелепу великим пальцем, і припав до її рота. Мені знадобилося все, що було в мені, щоб зберегти дотик легким, ледь торкнувшись її губ.

Вона зітхнула, тоненький звук капітуляції, і мої м'язи напружилися від бажання повністю притиснути її до себе. Натомість я відсторонився, на мить притулившись лобом до її чола.

«Ти ж знаєш, що я могла б з ним впоратися, так?» - пробурмотіла вона з заплющеними очима.

«Мені байдуже. Якщо він ще раз до тебе доторкнеться, я зламаю йому руку». Мені було начхати, хто мене чує - мої друзі, Колт, інші випадкові люди, які вдавали, що їдять, спостерігаючи за нами, - і я мав на увазі кожне сказане мною слово.

Ві сухо засміялася і поплескала мене по грудях. «Тоді ти можеш стати в чергу».

Вона почала повертатися до Єви, але я обхопив її за талію, перш ніж вона встигла відійти далеко. Оскільки ми вже оголосили про наші стосунки всьому світу в ефектній манері, я міг би також насолоджуватися моментом, закріплюючи момент.

Єва приєдналася до інших позаду мене, але Колт не рухався. Розрахунок запалив його очі, коли його погляд ковзнув по моїй руці, що обіймала Ві, а потім знову повернувся до мого обличчя.

«То вона твоя, так? Я мав би здогадатися. Ти так боїшся невеликої конкуренції, що відправив свою дівчину робити брудну роботу за тебе?»

Ві напружилася під моєю рукою, але її тон відображав лише нудьгу. «Якщо у тебе є проблема, я буду рада обговорити її з керівництвом. Я з радістю поясню, чому вважаю свої дії виправданими».

Впевненість Колта ніколи не похитнулася, що додавало ваги теорії про те, що виклик поліції нічого б не дав у ніч вечірки. Він проігнорував її звернення і повернувся до мене.

«Тримай свою сучку на повідку, інакше я не зможу відповідати за те, що станеться, коли тебе не буде поруч, щоб захистити її».

Я засміявся, низько і темно. «Ві не потребує мого захисту, але ти і так це знаєш.»

Він насупився на нас, але один з його мовчазних приятелів покликав його по імені. Колт похитав головою і відвернувся, не сказавши більше нічого. Вони зайняли столик біля дверей, де Колт одразу ж почав фліртувати з групою футболісток, що сиділи поруч.

Мені все ще хотілося заїхати йому кулаком в обличчя, але через те, що Ві притиснулася до мого боку, бажання зникло на відстані.

«Гаразд, шоу закінчено. Повертайтеся до своїх обідів». Єва зустрілася поглядом з кількома найближчими столиками і подивилася на одного хлопця в чорних окулярах, який все ще знімав на телефон.

Деррік лягнув мене по спині, коли проходив повз до наших покинутих обідів, а за ним і решта нашої команди. Я не помітив, як вони всі опинилися за нашою спиною. Величезна стіна футболістів і одна розлючена вболівальниця.

Ві мовчала, поки вони всі не пройшли, а потім видихнула. «Секрет розкрито».

Я притиснув її до себе. «Це завжди було планом, хоча я уявляв собі це трохи менш драматично».

Вона засміялася і обняла мене за талію. «Мушу сказати, я не впевнена, що це спрацює так, як ти сподівався. Судячи з того, як він

крадькома поглядає на нас, Колт здається більш зацікавленим тепер, коли він думає, що ми залучені в якусь змову».

«Хотів би я сказати, що його поведінка зумовлена усвідомленням того, що він ніколи не отримає місце на старті самостійно, але насправді він хороший гравець. Якби він коли-небудь відірвав голову від дупи, у нього був би реальний шанс. Особливо, якщо мене не буде тут наступного року».

Ві якось дивно на мене подивилася. «Чому тебе не буде тут наступного року?»

Я подивився на неї, коли зрозумів, що я випустив з уваги. Ніхто, навіть Деррік, не знав, що я збираюся покинути школу, щоб подати заяву на участь у драфті. Я навіть не думав про це серйозно, але в глибині моєї свідомості така думка промайнула.

Я знав, що можу вигадати відмовку - відволікти її або змінити тему, - але частина мене хотіла поговорити про це. Ві вже знала про мою сім'ю. Що було ще однією таємницею?

«Давай виберемося звідси, і я тобі розповім».

РОЗДІЛ 10 : ВІ

Я провела два дні, чергуючи думки про те, що я спалахну, якщо він справді поцілує мене, і про те, що Сорен думає про те, щоб приєднатися до Дерріка в драфті. Я чула чутки, кожен, хто слідкував за студентським футболом або ходив по кампусу з працюючими вухами, чув чутки, але Сорен ніяк не коментував їх.

Аж поки він не взяв мене за руку в своїй вантажівці на зворотному шляху до студентського фітнес-центру і не здивував мене, поділившись своїми думками. Він не клявся мені в таємниці, але я знала, що він нікому не розповідав про це. Я також зрозуміла, чому він тримав це в таємниці. Здавалося, він вважав, що ймовірність того, що його задрафтують, так само висока, як і ймовірність того, що він залишиться працювати в компанії своєї сім'ї, і цей ризик лякав його.

Уся ця ситуація здавалася мені сюрреалістичною, оскільки я б із задоволенням працювала в спортзалі моїх братів - доки вони ставилися б до мене як до дорослої людини, а не як до молодшої сестри, що не могло статися в найближчому майбутньому. З іншого боку, була велика різниця між сімейним бізнесом Сорена та його мрією грати у футбол. Принаймні, моє захоплення цілком відповідало інтересам моєї сім'ї, навіть якщо вони цього не бачили.

Я намагалася не думати про поцілунок.

Ми були на очах у Колта і половини студентів-спортсменів Університету Тігана, тож він грав роль, як і було домовлено. Але я відчувала, що це було по-справжньому. Його гнів, те, як він вивчав моє обличчя, ніби я була коштовністю, те, як він підтримував мене, не даючи мені виглядати слабкою. Моє серце переверталось щоразу, коли я згадувала про це.

Тож я не втекла.

Я працювала, ходила на заняття і уникала Сорена настільки, наскільки це було можливо, враховуючи його наполегливість відвозити мене на роботу щодня. Якимось дивом мені також вдавалося уникати Єви після того обіду, що відкрив мені очі, принаймні до тих пір, поки через три дні вона не звинуватила мене в тому, що я пішла на каву після своєї зміни на Хелловін.

У кав'ярні на кампусі дуже любили наш шкільний талісман. Дикі коти дивилися на мене, куди б я не подивилася, поки я чекала за столиком на Єву - фотографії котів у рамочках, мурал із зображенням котів, лампочки у формі котів, розвішані вздовж стелі. Білі стіни були вкриті червоними та чорними плямами гепарда, а всі працівники носили чорні котячі вуха. Я була в цьому місці лише раз, на першому курсі, і тоді я подумала, що це вершина безглуздості. Ця думка не змінилася.

Єва увійшла з поривом холодного вітру і дмухала на пальці, шукаючи мене в маленькій кімнаті. Мені було майже сумно бачити її в джинсах і светрі. Якби вона була вдягнута у форму групи підтримки, вона б ідеально вписалася в цей натовп.

Вона помітила мене і вказала на стійку. Я кивнула. Мій наступний клієнт скасував зустріч, і я поринула в читання. Цього разу я нікуди не поспішала. Єва щось сказала хлопцеві, який готував їй каву, і він розсміявся, потім підняв голову і ледь не впустив молоко, яке тримав у руках.

З його реакції я зрозуміла, що вона зробила кокетливе обличчя, напевно, щоб попросити додаткову порцію. Це ніколи не підводило. Вони завжди западали на образ милої чирлідерки, абсолютно не підозрюючи, наскільки диявольською вона може бути.

Ледь помітним рухом волосся вона взяла свою каву з високим вмістом кофеїну і, вихиляючи стегнами, попрямувала до мого столика. Я підняла брову, коли вона сіла з самовдоволеною посмішкою.

«Одного дня у тебе буде гей-кавовар».

Вона піднесла мені тост своєю чашкою. «І я все одно отримаю свою додаткову порцію, тому що він побачить, яка я казкова, тоді ми станемо кращими друзями і будемо разом шукати пригод».

Я закотила очі. «У тебе вже є кращий друг-гей».

«А як ти думаєш, як я його знайшла? Ми познайомилися в кав'ярні у мене вдома».

Єва любила розповідати про Стівена. Я зустрічалася з ним кілька разів під час відеочатів і розуміла, чому вона його обожнювала. Якби я думала, що є шанс випити кави і не говорити про Сорена, я б сама

зателефонувала Стівену, але він просто наполягав на тому, що теж хоче почути весь цей бруд.

Вона намагалася загнати мене в кут у туалеті під час обіду, але мені вдалося відвернути її, пообіцявши повне розкриття. Обіцянку, яку я не мала наміру виконувати.

Наче вона могла читати мої думки, Єва повернула голову і подивилася на мене, як хижак. «Ось тут ти говориш про Сорена і про те, що ти порушила закон про дружбу, приховуючи важливі життєві події».

Я зітхнула. «Ти маєш пообіцяти, що не будеш хвилюватися».

Її брови піднялися до лінії росту волосся. «Як я можу не хвилюватися, коли ти починаєш з того, що просиш мене не хвилюватися?»

«Пам'ятаєш, як я попросила зберігати деякі речі у твоїй квартирі?»

«Так, тоді ти сказала, що це неважливо, зникла на тиждень і нічого не пояснила?»

«Сорен запропонував мені переїхати до нього, а потім, мабуть, я відволіклася».

Вона пирхнула. «Через весь цей брудний секс. Так, я розумію цю частину. Мені потрібно, щоб ти пригадала, як довго ви з Сореном зустрічалися, і пояснила, чому ти не розповіла мені - своїй найближчій і найкращій подрузі - про це».

Я колупалася в наклейці на своєму паперовому стаканчику. «Я не була впевнена в ньому, в ньому, і ми не були разом так довго, насправді».

«А зараз ти впевнена?»

Я сухо засміялася. «Ні, але важко відмовити Сорену».

Вона кивнула. «Важко не піклуватися про нього теж, як тільки ти пройдеш повз гладку зовнішність. І я б сказала, що він у тобі впевнений. Я думала, він збирається розчленувати Колта прямо там, на очах у половини команди плавців».

Я подумала те ж саме. Коли я підняла голову і побачила, що Сорен наближається до мене, з жорстокістю в очах, я відчула полегшення.

Після записок я не знала, чого очікувати від Колта. Я могла битися у власних битвах, але усвідомлення того, що він буде поруч, готовий взяти на себе відповідальність, якщо мені це знадобиться, було п'янким моментом. Сорен справді виглядав так, ніби хотів убити Колта, але зупинився від мого дотику.

В одну мить він перейшов від вбивства до м'якості. Він дав мені цю владу. Потім він поцілував мене, і мої нутроші перетворилися на розплавлену слизь.

Тепло розлилося по моїх щоках, і Єва засміялася. «Гаразд, розкажи мені все. Як тобі живеться в Каса Сорен? Чи справді його язик такий талановитий, як він каже? Чи спить він голим?» Вона підняла палець. «Зачекай, не звертай уваги на останнє. Звичайно, він спить голим».

Я підперла підборіддя рукою. «Жити з ним - це цілий досвід. Сорен дуже особистісний.»

«І дуже власницький. Це було несподіванкою. Я ніколи раніше не бачила, щоб він так поведився. Чесно кажучи, я вже почала хвилюватися, що він не здатен на такі стосунки з іншою людиною».

Мої брови зійшлися. «Сорен має кілька близьких стосунків... одні з них - з тобою».

Вона відмахнулася від мого протиріччя. «Він не ставиться до тебе так, як до нас. Якби це була я, він би відпустив уїдливі коментарі на адресу Колта і провів мене назад за стіл без цих смачних бурчачих моментів».

Я не могла з нею сперечатися. Я бачила їх разом, і хоча було зрозуміло, що вона йому небайдужа, він не втрачав своєї непроникної холоднокривності ні з ким, окрім мене. Це мало б мене дратувати, мало б змусити мене відштовхнути його усім своїм єством, але це не було моєю реакцією на Сорена.

Єва перекилилася через стіл і поклала свою руку на мою. «Б'юся об заклад, що ти не сказала своїм братам, але, можливо, ти захочеш подумати про те, щоб бути чесною, що ти живеш з хлопцем. Мені б не хотілося, щоб ти зникла від мене, бо вони дізналися про це якимось іншим способом».

«Я не зникну. Ми ж не мафія.»

Вона розсміялася. «Пам'ятаєш той випадок зі Скутером, чи як його там, зі спортзалу? Я не бачила тебе два тижні, бо твої божевільні брати вирішили, що вдома тобі буде безпечніше. Заняття танцями стали не такими хорошими, коли тебе не стало».

Я відкинулася на спинку крісла, вивільнивши свою руку з-під її руки. Вона назвала точну причину, чому я не хочу ділитися з братами інформацією про свою поточну ситуацію.

«Не думаю, що в цьому є необхідність, але твоє занепокоєння прийнято до відома».

Єва нахилилася вперед, і її очі заблищали від хвилювання. «Коли Джексон з'явиться, зателефонуй мені, будь ласка. Я бачила його лише кілька хвилин, коли він востаннє висаджував тебе».

Джексон, мій старший брат, надто гостро відреагував на надто закоханого колегу, з'явившись біля моїх дверей рано-вранці на початку мого молодшого курсу. Він забрав мої ключі, запхав мене в машину ще до того, як я встигла випити достатньо кави, щоб дати йому копняка, і віз мене чотири з гаком години додому. Потім він, Корі, Алекс і Райдер відмовлялися везти мене назад, поки я не опинилася на межі провалу в навчанні. Навіть тоді вони пішли зі мною, щоб «розібратися з проблемою», що означало налякати Картера до смерті.

Вони не були делікатними чи стійкими, але вони любили мене.

У цьому випадку мені не потрібно було, щоб вони брали на себе відповідальність. Завдяки Сорену я впоралася з проблемою сама.

Я стиснула губи, обдумуючи прохання Єви. Якщо з'явиться Джексон, відволікаючий маневр буде дуже корисним, поки ми з Сореном втечемо через чорний хід. За умови, що я зможу переконати Сорена бігти. Він був напрочуд територіальним для того, хто так не хотів мати стосунків, що створив собі фальшиву дівчину.

У будь-якому випадку, якби у мене був час, я б, напевно, зателефонувала Єві.

«Гаразд. Я могла б використати цю підмогу, якби така ситуація коли-небудь трапилася».

Вона посміхнулася. «Обіцяю, що не буду його сильно розбещувати».

«А якщо ти пообіцяєш не втягувати його в це в першу чергу?»

Драматично зітхнувши, вона підвелася зі стільця. «Я б ніколи...»

«Мм хм.» Я схопила свою чашку і приєдналася до неї. «Мені не потрібна допомога ззовні. У мене є Сорен».

Слова дивно звучали з моїх вуст. Не тому, що вони були фальшиві, а тому, що вони здавалися такими правдивими. Ми залишили посуд у мийній, і Єва зробила паузу, перш ніж відчинити двері.

«Насправді, я рада, що ви з Сореном знайшли одне одного. Я ніколи не думала, що він поступиться, але те, як він дивиться на тебе... Мушу зізнатися, я трохи ревную».

Холодний відтінок страху зіпсував теплий аромат кави. «Ти ніколи не казала, що він тебе цікавить».

Вона ляснула мене по руці і розсміялася. «Не ревную через Сорена. Просто через відданість, гадаю».

Я підняла брови, але чомусь утрималася від згадки про Мака і його абсолютну відданість їй, незважаючи на їхні суперечки. Вона відчинила двері і притримала їх для мене. Я зупинилася на тротуарі, щоб дочекатися Єву, і холодний вітер пронизав мій одяг. Двері зачинилися за нами з глухим стуком, я щільніше натягнула светр і вчасно підняла очі, щоб побачити хитрувату посмішку Колта з низько припаркованого автомобіля, що стояв на протилежному боці паркінгу.

Його вікно було відчинене, незважаючи на прохолоду в повітрі, і він підняв палець з керма в дурнуватій хвилі. Єва штовхнула мене в спину, а коли я розвернулася, подивилася на мене, як на божевільну.

Сорен зізнався, що розповів їм про Колта, але я не хотіла, щоб вона йому протистояла. Вона б так і зробила - Єва не боялася жодного чоловіка - але найменше я хотіла, щоб він зосередився на ще одній моїй подрузі. Я могла витримати все, що він на мене накине.

Я просунула свою руку крізь її руку і повела її вниз по вулиці подалі від машини Колта. «Ти ніколи не розповідала мені, як спрацював твій новий трюк. Мак нарешті допоміг тобі?»

Єва закотила очі і почала розводитися про те, що Мак був би фантастичним партнером для трюків, якби не був таким хорошим

футболістом.

РОЗДІЛ II : СОПЕН

Мій телефон задзижчав у руці, і я перевернув його, щоб прочитати нове повідомлення від Єви. Ця спідниця не надто коротка?

Вона додала фотографію в костюмі Бо Піп, на якій виглядало так, ніби їй бракувало три чверті спідниці. Мак відповів дзеркальним знімком себе в овечому вбранні, піднявши два великі пальці догори.

Я зареготав і додав ще один жаль до обіцянок, які прикували мене до сімейної вечірки. Група цілий день переписувалася смс-ками, готуючись до великої нічної прогулянки. Надя переконала Дерріка вбратися в костюм для якоїсь волонтерської акції в громадському центрі, а він заохочував решту провести Хелловін з групою нужденних дітей.

Чесно кажучи, той вечір звучав набагато краще, ніж те, що я буду робити - мати справу з моєю поблажливою сім'єю та їхніми «корисними» порадами щодо того, як я можу покращити своє життя. Я намагався не ревнувати.

Принаймні, Ві буде зі мною. Я набрав повні легені повітря і повільно випустив його. Цю дію я повторював знову і знову, відколи ми перестали уникати одне одного. Той поцілунок за обідом переслідував мене. Я забув, що ми виступаємо перед публікою, забув про все, окрім того, як сильно я хотів спробувати її на смак, і тоді я відкрив їй одну з моїх найпотаємніших таємниць.

Ще один глибокий вдих, і я спробував думати про щось інше, окрім Ві, яка, ймовірно, майже гола, збиралася у своїй кімнаті. Мій телефон завібрував, позначивши ще одне повідомлення від групи. Я проігнорував повідомлення і подивився в коридор на зачинені двері Ві.

Я багато думав про те, щоб спробувати свої шанси в драфті, але це рішення було надто близьким до звинувачень моїх батьків. Необдуманий вибір, зроблений під впливом емоцій, а не логіки. Я б спалив усі свої мости, сподіваючись, що професійна футбольна команда вирішить, що я достатньо хороший.

Я ніколи не був достатньо хорошим.

Ось чому я працював, як проклятий, щоб довести це на полі. Мій телефон знову задзвонив, і я глянув на повідомлення, щоб відволіктися

від похмурих думок. Знову Деррік, з повідомленням, яке, ймовірно, призначалося тільки для Наді. Мої думки повернулися до Ві за мить до того, як я почув клацання підборів по дереву.

Я підняв погляд від телефону, і світ навколо мене завмер. На ній була сукня-комбінація, розцяцькована кольорами, схожа на абстрактну картину, що облягала її вигини. Сукня облягала талію, а потім переходила в багатошарову спідницю, яка закінчувалася на середині стегна. Коротка довжина залишала її довгі ноги оголеними аж до чорних шпильок на ремінцях.

Поки я сидів і витріщався на неї, як дурень, вона зробила невеликий поворот, від чого спідниця замайоріла ще вище.

«Це спрацює?» Її голос трохи затремтів, видаючи її нерви.

Я вирвався зі ступору і підвівся, щоб покласти телефон до кишені. Її груди піднялися від глибокого вдиху, коли я наблизився, а потім вона повільно випустила його, коли я взяв її за руку.

«Ти виглядаєш чудово». Її підбори зрівняли її очі з моїм підборіддям, і я не міг перестати думати про те, що її рот був на ідеальній висоті.

«Дякую.» Вона стиснула губи і простежила поглядом по моєму тілу, щоб розглянути мій вугільний костюм. «Ти впораєшся.»

«Висока похвала від тебе». Я простягнув руку. «Ти готова до нашого першого виступу?»

Вона посміхнулася. «Якщо не рахувати обід і щоранку на роботу».

«Не забудь про післяобідній час. Це мій улюблений час». Я повів бровами на неї, коли вона просунула свою руку крізь мою.

Слабкий рум'янець на її щоках підказав мені, що вона знає, чому це мій улюблений. З найбільшою аудиторією, я переконався, що всі в околицях знають, що вона зі мною, а це означало, що ми будемо багато торкатися один одного.

Цього тижня я щодня ходив на тренування з незручним стояком, але це було того варте, щоб мати змогу провести губами по її шії і відчутти, як прискорюється її пульс.

Сьогоднішній вечір буде вдвічі гіршим, тому що нам потрібно було переконати моїх батьків, що у мене серйозні стосунки, які не включають в себе запуск рук під її кокетливу спідничку в першому ж темному кутку, який я знайду.

Ві поклала пальці на моє передпліччя, коли я супроводжував її сходами до своєї вантажівки, похитуючись досить близько, щоб я міг відчути її солодкий аромат. Її кроки спіткнулися, коли я пройшов повз водійське сидіння. Помилка була настільки незначною, що я майже не помітив її, але вона посміхнулася мені, коли я відчинив перед нею пасажирські дверцята.

«Я бачу, сьогодні мене обслуговують по повній програмі». Вона підняла брову, наче хотіла, щоб я пожартував про її обслуговування.

Я героїчно встояв. «Все входить у вартість». Її очі опустилися, і я посміхнувся. «Я думала, що ми не включаємо це в пакет».

Вона знизала плечима і залізла у вантажівку, оголивши небезпечну частину стегна, яка запалила мене так, ніби я ніколи раніше не бачив красивої жінки. «Ніхто більше цього не знає. Треба попрацювати над зовнішністю, поки є така можливість».

Її очі зустрілися з моїми з тіні кабіни вантажівки, і тліюче тепло майже переконало мене сказати: «До біса» - відвести її нагору і нарешті зробити щось з нашим дуже незручним потягом.

Натомість я відступив назад і зачинив двері між нами. Я кружляв навколо вантажівки, повторюючи футбольну статистику, щоб полегшити біль у моєму члені. Штани, які я носив, не приховували моєї реакції, а мої батьки очікували певного рівня пристойності. Сукня Ві пасувала б до них ідеально, але я не хотів, щоб у них склалося саме таке враження про нас, як про спортивну пару.

Навіть якщо це було найточнішим відображенням наших стосунків - ми обоє прагнули чогось, чим не хотіли ризикувати.

Я зупинився біля дверей, щоб подивитися на перші зірки, які з'являлися на небі, що стрімко темніло. Сонце вже опустилося за дерева, але прохолодний вітерець не охолоджував мене. Я сам поставив себе в таке становище, запропонувавши цю дурнувату угоду.

Ми повинні були переконати моїх батьків, що я остепенився, що гра у футбол не обов'язково означає дике тусовочне життя. Але вони не знали, що найдикішим у моєму житті був той швидкоплинний період, коли Ві з сусідки по кімнаті ставала моєю дівчиною. Я ненавидів момент, коли ми знову ставали друзями, і шукав способи продовжити цей час. Сьогодні ввечері я мав би години, щоб торкатися її так, як хотів, бо це було частиною шоу.

Частина мене задавалася питанням, як далеко вона дозволить мені зайти в тому місці, де ми обоє знали, що не можемо піддатися.

Ця думка була небезпечною і спокусливою, і вона не допомагала мені згадати наші справжні цілі на вечір. Я відчинив дверцята і заскочив у вантажівку, намагаючись дивитися на панель приладів, а не на довгі ноги Ві.

«Все гаразд?» Її голос здавався стурбованим, тож я посміхнувся їй.

«Так, просто намагаюся прийти до тями».

Ві залишила мене з моїми думками, поки ми не звернули на шосе. «Скажи мені ще раз, чому ми це робимо».

Я озирнувся на її м'яке запитання, але не зміг прочитати емоції на її обличчі. «Тому що мої батьки думають, що я використовую свою футбольну славу як привід, щоб пити і трахатися, щоб прокласти собі шлях до коледжу».

Вона поклала руку на мою руку. «Я знаю цю частину. Будь-хто, хто проводить з тобою п'ять хвилин, знає, як важко ти працюєш. Чому вони цього не бачать?»

М'язи, які я не відчував від напруження, трохи розслабилися. Я не розповідав їй про Марго, але була велика ймовірність, що мої батьки згадають про неї. Не прямо, вони були більш витонченими, але тонко натякнуть.

Між нами запанувала тиша, яку порушував лише низький гул коліс вантажівки по асфальту. Її легкий дотик ковзнув по моїй руці, накривши мою руку на важелі перемикання передач. Навіть не знаючи жодної інформації, Ві подарувала мені непохитну віру. Вона думала, що мої батьки помилялися. Я з'єднав свої пальці з її пальцями, не звертаючи уваги на стиснення в грудях.

Я міг би не відповідати, і Ві не звернула б на це уваги. Але я не хотів, щоб вона потрапила в таку засідку.

«Мій графік не дозволяє багато часу проводити вдома, не те, щоб я їздив додому, якби мав можливість, але це залишає моїм батькам багато місця для спекуляцій. Кілька місяців тому, на початку літа, я зустрівся з дівчиною, подругою мого друга, з якою познайомився на вечірці. Я з самого початку пояснив, що не зацікавлений у стосунках, а вона все ще була готова до розваг без жодних зобов'язань».

Ві стиснула мою руку. «У мене таке відчуття, що після цієї історії твої батьки будуть мені подобатися набагато менше».

Я хрюкнув від сміху. «Можливо, я тобі теж буду подобатися набагато менше». Ці слова здивували мене. Я не до кінця усвідомив цей страх, перш ніж вимовив його вголос, але Ві посміхнулася.

«Ми живемо разом. Твоє уявлення про захоплюючу ніч - це дивитися півсерії «Теда Лассо», а потім лягати спати, як якийсь психопат». Вона повернулася до мене, якимось чином підібгавши під себе ноги. «Хто дивиться півсерії?»

Я посміхнувся, незважаючи на свій кислий настрій. Вона звернула на мене увагу. Можливо, я не був самотнім у всі ці безсонні ночі. «Другу половину я подивився пізніше».

«Ти явно не розумієш, як працюють стрімінгові сервіси. Треба буде попрактикуватися у твоєму потоковому перегляді. А тепер перестань мене відволікати і закінчуй свою історію».

«Я?» Я послав їй недовірливий погляд. «Ти ж сама почала».

«Тільки щоб довести, що якщо твої божевільні телевізійні звички ще не відлякали мене, то я сумніваюся, що щось, у що вірять твої батьки, зробить цей трюк».

Її заспокоєння глибоко запало мені в душу, заповнивши простір, який я не усвідомлював порожнім. У той момент я був на сто відсотків вдячний за те, що відповів на заклик Єви. Я підняв руку Ві, щоб провести губами по її кісточках, і вона винагородила мене легким вдихом.

«Марго зникла через пару тижнів, і я подумав, що це кінець. Потім, приблизно через місяць, мені зателефонувала мама і зажадала, щоб я

негайно приїхав до них. Коли я приїхав, Марго була у їхній вітальні. Вона стверджувала, що вагітна, а я - батько дитини».

Я крадькома глянув на Ві, щоб оцінити її реакцію, але не варто було турбуватися. Її рука стиснула мою, коли вона видала звук огиди. «Ця сука. Такі жінки, як вона, змушують решту з нас виглядати погано. Вона справді була вагітна, чи про це теж збрехала?»

Я здивовано похитав головою. Жодного сумніву, і вона звучала так, ніби хотіла кинути щось на мій захист. «Вона справді була вагітна. Принаймні, згідно з документами, які вона принесла. Вона згодувала моїм батькам якусь історію про те, що я її відштовхнув, а вона лише хотіла трохи грошей, щоб почати все спочатку десь в іншому місці. Вони не ставили їй жодних запитань, поки вона не відмовилася від тесту на батьківство».

«Чому вони повірили їй, а не тобі?»

«Вони не так вже й помилялися, як ти думаєш. До Марго я багато працював, але я також багато грав. Я не міг точно сказати їм, що дитина не моя. Ми займалися сексом в потрібний час. Я використовував засоби захисту, але ніщо не працює на сто відсотків».

Ві мимохіть потерла свій великий палець об мій, дивлячись на мене. «Ти не потрудився захистити себе».

«Це було б марною тратою часу. Це все одно не мало б ніякого значення. Марго знову зникла, і ми отримали листа від адвоката, який стверджував, що батьком був хтось інший, і знімав з мене всю відповідальність. Відтоді ми нічого про неї не чули, але шкоди було завдано. Мої батьки були переконані, що я веду неконтрольований спосіб життя».

Вона похитала головою. «Вся ця ситуація просто смішна. Ти дорослий чоловік - розумний, талановитий, відповідальний дорослий чоловік. Мені шкода, що вони цього не бачать».

Я відчув, як мої стіни руйнуються. Буквально відчув, як вона вдарила мене кувалдою і розбила щось всередині мене. Досі мені вдавалося впоратися з незначними тріщинами, які вона спричиняла, але я не мав захисту від того, що вона захищала мене.

«Я теж».

Після моєї згоди запанувала тиша, і Ві, мабуть, відчула, що я відчайдушно хочу змінити тему, бо запитала про мої ранкові тренування. Після цього розмова потекла, і Ві вдалося вивести мене з похмурого настрою.

Будинок моїх батьків знаходився приблизно за півтори години їзди від нашого маленького університетського містечка. Коли ми в'їхали в їхнє закрите містечко, я вже майже забув причину поїздки. Тиша опустилася, коли я прокладав свій шлях через околиці маєтків, прихованих живоплотами та стінами.

Рука Ві міцно стиснула мою, коли ми проїхали повз відчинені ворота до провулку моїх батьків. Ми проминули дерева, і в полі зору з'явився будинок. Маєток був освітлений для вечірки - особняк у Хемптоні, що притулювався в кінці дороги. Машини об'їжджали мене на шляху до будинку, найімовірніше, паркувальники, щоб не зіпсувати перше враження від будинку.

Я припаркував машину поруч зі стійкою паркувальника і намагався не здригнутися від того, наскільки пафосним все це виглядало. Хлопець у червоній куртці відчинив дверцята і допоміг Ві вийти з машини, а його колега підійшов, щоб обміняти мій брелок на цифрову картку. Тільки найкраще для простої коктейльної вечірки.

Під'їхала наступна машина, я приєднався до Ві під розширеним портиком і підштовхнув її вбік. Жінка в діамантах на кілька десятків каратів пролетіла повз нас, не озирнувшись. Я не впізнав її, але я вже давно був поза колом.

Ві зробила глибокий вдих і зустрілася з моїми очима. «Ти в цьому впевнений?»

Я притиснув її до себе, частково для заспокоєння, а частково, щоб заспокоїти себе після півтори години, коли я не міг доторкнутися до неї так, як хотів. Її запах закарбувався в моєму мозку, і я більше ніколи не зможу відчувти запах ванілі без того, щоб не збудитися.

«Не хвилюйся. У найгіршому випадку мої батьки подумають, що ми незграбна пара. Їх думка про мене не може стати набагато нижчою. Звичайно, якщо вони дізнаються, що ти тут під фальшивим приводом, я не впевнений, що зможу тобі допомогти. Ми не користувалися

підземеллям щонайменше рік, але я чув, що воно стало гарним після ремонту минулої осені».

Вона розсміялася, і цей звук запав мені в душу, викликавши у відповідь тепло, від якого мені захотілося все скасувати і потягнути її на справжнє побачення. Бажано на таке, де я міг би стягнути з неї цю сукню.

Я притулився губами до її волосся, намагаючись зберегти ввічливу відстань у кілька дюймів між нами, коли почув своє ім'я. Я напружився, коли ми повернули до будинку, а потім зітхнув з полегшенням, коли моя тітка Амелія і дядько Лукас помахали мені рукою з вхідних дверей. Це були єдині привітні обличчя, які ми побачимо сьогодні ввечері.

«Сорене, скільки років, скільки зим. Хто твоя подруга?» Амелія кинулася до нас, щоб міцно обійняти. Її голова сягала середини грудей, але це ніколи не заважало їй ставитися до мене, як до довготелесого підлітка, яким я був, коли вона вийшла заміж за мого дядька.

Я швидко стиснув її, не відпускаючи Ві. «Радий вас бачити, тітко Амеліє. Це моя дівчина, Ві. Ві, я хочу познайомити тебе з Амелією та Лукасом Бремом».

Лукас підійшов повільніше і з хитрою посмішкою поцілував Ві руку. «Дуже приємно». Його очі, такі ж темно-сині, як і в мене, перевели погляд на мене. «Твоя мама буде розчарована, бо вона також знайшла тобі пару на вечір».

РОЗДІЛ 12 : 31

Рука Сорена лягла мені на поперек, коли я посміхнулася старшій парі. Він погладжував тканину великим пальцем, і я зовсім не почула, що сказав його дядько. Зате я не пропустила поцілунок і раптово напружене тіло Сорена.

Я висмикнула свою руку і, намагаючись не помітити, витерла її об спідницю. «Приємно познайомитися з вами обома».

Амелія нахилилася до мене, розкішне червоне намисто, яке вона носила, виблискувало у вечірньому світлі, і знизила голос. «Не слухай нічого, що каже мама Сорена. Вона не любить нічого, що не є її ідеєю».

Сорен прочистив горло, коли вона приєдналася до чоловіка. «Вже йдете?»

Вони засміялися, і дядько відповів. «Ще ні, але ми не могли довго терпіти духоту. Ми йдемо на довгу прогулянку в сад. Може, ви врахуєте це для наступних вечірок».

Він махнув рукою і повів Амелію геть. Вони пішли, тримаючись за руки, через галявину в бік будинку. Я нахилила голову, щоб вивчити Сорена, але він вже спостерігав за мною.

«Що?»

Він знизав плечима. «Можливо, нам варто почати з підземелля».

Я похитала головою і попрямувала до величезних подвійних дверей перед будинком. «Твої тітка і дядько здавалися майже нормальними. За винятком дивних рукостискань... і залякувального намиста».

Сорен запропонував мені напівпосмішку. «Вона одягає його, щоб позлити мою маму щоразу, коли вона приїжджає сюди, що буває не так вже й часто. Мій дядько Лукас успадкував рубіни від моєї бабусі, хоча мій тато був найстаршим. Тоді це був величезний скандал, тому що Амелія була не з тієї сім'ї, з якої треба. Нагадай мені колись розповісти тобі історію їхнього забороненого кохання».

Я так відволіклася на розповідь Сорена про свою сім'ю, що майже не помітила велике фойє, а це було б трагедією. З деякими зусиллями

мені вдалося не витріщатися з широко розкритим ротом. На щастя, нас більше ніхто не помітив.

Двоє сходів лінивими вигинами здіймалися на другий поверх. Тьмяне освітлення підкреслювало картини на стінах, але мій погляд був прикутий до балкона, з якого відкривався вид на простір. Чорний сітчастий матеріал, всипаний кристалами, драпірувався по перилах і спадав вниз мерехтливим водоспадом, віддзеркалюючи тисячу кольорів на стелі. Це було схоже на перебування всередині калейдоскопа.

Окрім фантастичного першого враження, в декорі були ненав'язливо заховані смачні натяки на свято. Здається, батьки Сорена мали схильність до черепів і блискучих коштовних каменів у світлі свічок.

За моїм наполяганням, ми підійшли ближче до стіни, щоб я могла краще роздивитися. Мерехтливе світло свічок було фальшивим, але дуже гарною фальшивкою. Я не хотіла знати, чи справді кристали були діамантами, на які вони були схожі.

Я знала, що сім'я Сорена має гроші, але до цього моменту не усвідомлювала, скільки саме.

«Ти виріс у цьому будинку?»

Він провів рукою по своєму волоссю, зібраному в короткий хвіст на шиї замість звичного пучка. «Так, поки не переїхав до коледжу пару років тому.

Я штовхнула його в бік, коли ми пройшли через арку в іншу масивну кімнату. «Скільки разів ти з'їжджав з цих перил?»

Сорен розсміявся. «Більше разів, ніж можу порахувати. Це гарне тренування для м'язів».

Фоновий шум поступово наростав, коли ми наближались до того, що, як я припустила, було задньою частиною будинку, але Сорен не зупинявся, поки ми не пройшли крізь ще одну арку. Чотири широкі щаблі вели до кімнати, більшої за всі інші. Вся задня стіна була зроблена зі скла, а двері гармонійно вписувалися одна в одну і виходили на освітлений задній двір. На даний момент вони залишалися зачиненими, незважаючи на легку прохолоду.

Ніхто не помітив, як ми увійшли, за що я була глибоко вдячна, бо ніколи не бачила стільки явно багатих людей. Якби я не зустріла щойно його тітку з величезними рубінами, я могла б подумати, що ці люди одягнені в костюми. Хто надягає на коктейльну вечірку інкрустований діамантами кулон розміром з мій кулак?

По спині пробіг неспокій. «Я тут єдина, хто не стікає коштовностями».

Сукня сиділа досить добре, доки ніхто не побачив бирку, а туфлі були дизайнерські. Підступний, дорогий подарунок від Єви, коли вона намагалася розширити мої горизонти в одязі за межі звичайного вигляду фітнес-бродяги.

Сорен повільно оглянув мене, і мені довелося боротися з бажанням обмахуватися віялом. «Мені подобається, як ти виглядаєш.»

«Я не впевнена, що вписуюся в цей натовп. Хіба це не та частина, де ти витягаєш сапфірів на цілу машину, щоб допомогти мені зіграти роль?»

«Це не ситуація з «Красунею». Я не хочу, щоб ти була кимось іншим, окрім себе».

Я підняла одну брову. «Ти бачив «Красуню?»»

«Нарікай на Єву. Вона змушує нас збиратися разом раз на місяць на кіновечір. Ми по черзі обираємо фільм».

Образ п'яťох здоровенних футболістів, що юрилися на крихітному дивані Єви, дивлячись суперстарі дівчачі фільми, вибив з мене всі нерви. Я розправила плечі і вдруге уважніше оглянула кімнату.

«Гаразд, покажи мене твоїм батькам, щоб я могла вразити їх своїми серйозними флюїдами дівчини».

Його рука ковзнула навколо моєї талії, і він пригорнув мене до себе. Моє дихання стало поверхневим, коли він нахилився, щоб тихо заговорити мені на вухо. «Вони стоять біля піаніно в кутку. Чорна сукня, сірий костюм, величезні фальшиві посмішки - розмовляють з жінкою в яскраво-рожевій сукні, яка виглядає так, ніби пограбувала фламінго».

Я хихикнула собі під ніс і одразу ж знайшла жінку в рожевій сукні. Поруч з нею стояли вікінг у діловому костюмі і красива жінка середнього віку з яскравими рисами обличчя. Його батьки, особливо мама, здавалися схвильованими, але я не могла зрозуміти чому. Поки я спостерігала, вона підняла голову і помітила нас, що стояли на вершині сходів.

Її брови зійшлися, потім вона нахилилася, щоб сказати щось своєму чоловікові, перш ніж вони рушили в нашому напрямку.

Сорен, мабуть, теж спостерігав за нами, бо зітхнув мені на волосся, від чого короткі хвили залоскотали мені шию. «Зараз я збираюся вибачитися. Жінка-фламінго - дочка друга сім'ї, і я здогадуюсь, що ми з нею були призначені на сьогоднішній вечір, незважаючи на те, що я сказав їм, що приведу тебе».

Я відвернулася від неприємностей, що насувалися, щоб провести губами по щоці Сорена. «Не хвилюйся. Я можу за себе постояти».

Він підняв брову і міцніше стиснув мене. «Якщо остання вечірка була якимось показником, речі стають дійсно цікавими».

Його погляд опустився на мої губи, і між нами пробігло тепло. За весь час, що ми провели разом, він ніколи не цілував мене посправжньому. Зараз був явно не час, але мені було цікаво, як довго ми зможемо протистояти зростаючій напрузі.

Сорен послабив хватку настільки, що ми змогли спуститися сходами, але в кімнату ми зайшли не дуже далеко. Зблизька його батьки виявилися вищими, ніж я очікувала, що я мала б зрозуміти, зважаючи на його зріст. Він успадкував риси обличчя матері, а також світле волосся і блакитні очі батька. Жінка-фламінго йшла повільніше, ніж його батьки, але вона також нависала наді мною.

Ми всі зупинилися в незграбній купі, оточені галасом вечірки. Швидкий погляд на Сорена підтвердив, що він знову почав самовдоволено посміхатися, від чого мені захотілося дати йому ляпаса. Я уявила, що це має схожий ефект на його сім'ю, хоча його футбольна команда, здається, не надто заперечувала.

Він зустрівся зі мною поглядом, і на мить його справжня посмішка змінилася на дратівливу. Щойно він відвів погляд, справжній Сорен

зник. «Ві, я хочу познайомити тебе з моїми батьками, Діною та Ісаком Бремами. Мамо, тату, це моя дівчина, Ві Малоун».

Якби я не дивилася, то не помітила б, як напружено стиснулися очі його мами. Їй не сподобалося його явне зневажливе ставлення до жінки-фламінго.

Я простягнула руку, яка зараз не була затиснута між мною і Сореном. «Приємно познайомитися з вами обома».

Діна запропонувала мені спокійну посмішку і мляве рукостискання. «Хотіла б я сказати те ж саме, але боюся, що Сорен трохи збентежив нас, не розповівши нам про тебе».

Мої брови без моєї згоди піднялися вгору, але я зуміла контролювати свій язик. «Вибачте за будь-які незручності».

Ісак взяв мене за руку зі щирою посмішкою. «Нема за що, люба». У нього був слабкий техаський акцент, що мене здивувало. Чомусь я припускала, що він звучатиме... ну, менш нормально. У мене не було великого досвіду спілкування з багатими людьми, тому в моїй голові вони всі говорили, як герцоги дев'ятнадцятого століття.

Посмішка Сорена не здригнулася, але я відчула його напругу на своєму боці. «Я ж казав, що приведу дівчину, як ти й просила».

Діна відкрила рот, щоб відповісти, але Ісак став між ними, щоб взяти у офіціанта, який проходив повз, два келихи з шампанським. «Це зовсім не проблема. Ві, чому б тобі не розповісти нам трохи про себе?»

Він налив нам по келиху, а потім відступив назад і обійняв дружину за талію. Я зробила ковток і ледь не пустила бульбашки з носа. Я більше любила пиво, але вирішила не бентежити Сорена.

«Я старшокурсниця в ТУ, вивчаю кінезіологію та спортивну медицину».

Його мама тихо пирхнула. «Як ти плануєш використовувати свою освіту в майбутньому?»

Моя посмішка стала гострішою від її крижаного тону. «Я планую працювати спортивним тренером, швидше за все, з професійною спортивною командою».

Розрахунок запалив її очі. «Гадаю, що зв'язок із заможним футболістом може допомогти тобі у досягненні твоїх цілей».

Сорен почав говорити, але я поклала руку йому на груди і похитала головою. «Мене не цікавлять ні гроші вашого сина, ні його приналежність до команди. Мене цікавить розумна, добра, щедра людина, яку ви виховали. Ви робите йому велику послугу, припускаючи, що я буду тут з якоїсь іншої причини».

«Побачимо». Вона зробила ковток свого напою.

Ісак розсміявся, незграбно і голосно. «Зараз не час для опитування. Будь ласка, насолоджуйтеся вечіркою, і ми сподіваємося побачити вас на сімейній вечері в найближчі кілька тижнів».

«Ми прийдемо». У голосі Сорена були дивні нотки, і коли я повернулася, щоб спробувати з'ясувати, що це, наші погляди зійшлися. Не розриваючи контакту, він підняв мою руку зі своїх грудей, щоб ніжно поцілувати мене в кісточки пальців, як робив це раніше. Так само, як і раніше, тепло розквітло і пробігло по моїх нервових закінченнях.

Його батьки щось сказали, але слова були заглушені стукотом мого пульсу. Що такого було в Сорені, що змусило мене забути про решту світу?

Я моргнула і озирнулася, з полегшенням помітивши, що ніхто більше не помітив моєї неувважності. Ісак повернувся до жінки-фламінго, яка стояла мовчки, спостерігаючи за всім цим, і вони втрьох попрямували назад до піаніно.

Якщо пощастить, вони подумають, що я шалено закохана в Сорена, а не просто божеволію від одного поцілунку за іншим.

Сорен провів великим пальцем по моему зап'ястку, від чого у мене перехопило подих. «Хочеш прогулятися?»

Я сухо засміялася. «На цих підборах? Безумовно».

Він кивнув, скрививши губи, і, взявши мене за руку, повів назад углиб будинку. Ми пройшли через вражаюче фойє і вийшли під портик. Сорен різко повернув праворуч, і ми пішли стежкою, якою раніше пройшли його тітка і дядько.

«Куди ми йдемо?»

«Попереду крізь дерева протікає струмок. Це одна з небагатьох ділянок маєтку, яку вони зберегли дикою. Я приходив сюди в дитинстві, коли не хотів, щоб мене знайшли».

Я вдивлялася в дерева попереду нас, але не могла розгледіти нічого, окрім шматка лісу. Сонце вже давно зайшло, і місячне світло не проникало глибоко крізь гілки. Я спробувала уявити маленького Сорена, який сам по собі крадеться, щоб підживити свою бунтарську жилку лісовими пригодами.

Від цієї картини у мене боліло серце.

Дзюрчання води, що протікала, донеслося до мене менш ніж через хвилину ходьби. Крізь пролом у деревах, де протікав струмок, падало дивовижне місячне світло, відбиваючись від води, що бігла по дрібному камінню.

Сорен зупинив мене задовго до краю яру. «Не підходь надто близько. Я давно тут не був, і не впевнений, що ґрунт стабільний».

«Прийнято до відома». Маленький отвір у деревах був гарний, але я бачила багато подібних місць, коли ми з братами жили на іншому кінці Техасу. «Не можу не помітити, що ми зараз не на вечірці, на яку ти мене запросив. Хіба тієї розмови з твоїми батьками наодинці було достатньо для сьогоднішнього вечора?»

«Так.» Він відпустив мою руку, щоб підійти до струмка, потираючи слабку щетину на підборідді, і хрипкий звук прийшов прямо з моїх наймокріших снів. Це був найгірший час, щоб пережити будь-яку з тих фантазій. Може, я й виросла в глушині, але я не була великою прихильницею сексу на свіжому повітрі.

Не те, щоб він пропонував.

Я похитала головою, відчайдушно намагаючись зосередитися. «Навіщо ти привів мене сюди?»

Сорен знизав плечима і нахилився, щоб підняти невеликий камінь, так само зручно рухаючись у своєму костюмі, як і в спітнілому вигляді. «Я хотів, щоб ти його побачила. Моє життя не було лише срібними ложками та екстравагантними вечірками».

Я засміялася. «Я це вже знала. Якби це було все, що тебе цікавило, ти б не надривав свій зад, граючи у футбол в ТУ».

Він кинув камінь у струмок, а потім стояв і дивився вдалину. «Мені шкода.»

Я нахилив голову. «За що?»

Коли він не відповів, я ризикнула підійти до нього по нерівній землі. Я поклала руку йому на спину, і м'язи зсунулися, коли він зробив глибокий вдих, перш ніж повернутися до мене обличчям.

«Це не працює».

Несподіваний спалах страху перехопив подих у моїх легенях. Вся ця угода була його ідеєю. Сорен мав повне право вирішити, що не хоче її продовжувати, але у мене не було запасного плану на випадок, якщо він мене вижене.

Гіршою за потенційний каучсерфінг до кінця семестру була перспектива втратити з ним зв'язок. Найкращими частинами мого дня були ті, коли я бачила справжнього Сорена - того, якого він нікому не показував. Він сказав, що я можу залишатися стільки, скільки мені потрібно, але мені боліло в грудях від думки про те, що він був лише тимчасовим сусідом по кімнаті, і не більше.

Я прочистила горло і спробувала зробити вигляд, що не панікую всередині. «Що ти маєш на увазі?»

«Це.» Він махнув рукою туди-сюди між нами. «Я намагаюся переконати себе, що ця ідея не зовсім божевільна, але не виходить. Ці стосунки несправедливі по відношенню до тебе. Колт - козел, і я радий стояти за тебе як щит у будь-якій якості, але ти не заслуговуєш на те лайно, яке мої батьки збираються висипати до твоїх ніг».

Полегшений подих вирвався з мене. «Я думала, ти збираєшся розірвати угоду».

Його брови різко зійшлися. «Ні. А що? Ти хочеш розірвати її?»

«Ні.» Я вимовила це слово, бо не була впевнена, куди він веде цю розмову. «Я вже казала тобі раніше, я можу впоратися з усім, що твої батьки приготують. Ти єдиний, хто має ставки в цій частині гри. Якщо

ти не боїшся, що я тобі все зіпсую, то мене не хвилює думка людей, яких я не поважаю».

Він на секунду втупився в мене, і на його обличчі промайнула емоція, яку я не могла назвати. «Ти це серйозно?»

«Що саме?»

«Те, що ти їм сказала. Про мене.»

Мої губи розтулилися, коли я згадала, що сказала його мамі. Вона здивувала мене, тому я перейшла в наступ з правдою, не розуміючи, як це прозвучить для Сорена. Я хотіла вдатися до саркастичної відповіді, але вразливі нотки в його голосі не дозволили мені цього зробити. Він заслуговував на чесну відповідь, навіть якщо я ризикувала ускладнити нашу ситуацію.

«Кожне слово».

Він довго не рухався, і між нами запала тиша, яку порушував лише легкий вітер, що шелестів деревами. Повітря згустилося, і саме тоді, коли я подумала, що він потягнеться до мене, він відвернувся.

«Ходімо. Ми можемо повернутися назад».

Я затремтіла, йдучи за ним стежкою, але не була впевнена, чи то від раптового холоду, чи від відчуття, що між нами щось суттєво змінилося.

РОЗДІЛ 13 : ВІ

Коли ми прибули на місце, паркувальники вже підготували машину Сорена. Я була вдячна, що яке б вуду він не здійснив, воно включало в себе ввімкнення підігріву сидінь. Температура за останні кілька годин несподівано впала, а я не дуже любила мерзнути.

Поки Сорен допомагав мені сісти у вантажівку, я подивилася на людей, які все ще розмовляли біля масивного будинку, але ніхто не звернув на нас уваги.

«Ти не збираєшся попрощатися?»

Сорен зачинив дверцята на моє запитання, і я приготувалася до повернення до свого сварливого сусіда по кімнаті. Він дочекався, поки ми виїхали на головну дорогу, перш ніж відповісти.

«Вони вимагали лише, щоб я з'явився. Нічого не було сказано про те, як довго я залишуся. Прощання означало, що вони піклуються про те, щоб я був поруч, а не лише для того, щоб виглядати прихильним».

Я нахилилася до нього і підібгала під себе затерплі ноги. «А як щодо твоїх тітки і дядька? Здається, вони були щиро раді тебе бачити».

Він кинув на мене погляд, і його обличчя пом'якшало. «Ти маєш рацію. Я не очікував, що вони прийдуть. У моєї кухні сталася якась важлива подія, але вона, мабуть, наполягла на тому, щоб вони прийшли. Вона більше схожа на моїх батьків, ніж на Амелію і Лукаса, хоча й не така самозакохана. Їхня «прогулянка» була приводом, щоб вислизнути».

Здавалося, що думки Сорена були десь далеко, але я не могла сказати, чи турбували його його думки. Я вагалася, чи запитати його прямо, чи спробувати відволікти. Між його бровами з'явилася маленька нахмуреність, і я вирішила відволікти його, а потім почати розмову.

«У мене є питання. Буде справедливо, якщо ти відповіси на них, оскільки ти так швидко випровадив мене звідти, що я навіть не встигла скуштувати жодної закуски».

Губи Сорена скривилися в напівпосмішці, яка асоціювалася в мене з ним і неприємностями. «Гаразд, але тепер моя черга».

Я стиснула губи, вирішуючи, чи буде розкриття мого ганебного минулого варте відповідей, які я отримаю у відповідь. Існувала

щонайменше двадцять п'ятивідсоткова ймовірність того, що він просто запитає про сексуальні позиції або щось подібне. Я була б дуже розчарована, але принаймні це дало б мені чудове уявлення про нього.

«Згода. Спочатку я. Якщо ти з Далласа, чому в тебе немає техаського акценту?»

Сорен кинув на мене недовірливий погляд. «Ти знайома з моєю мамою. Ти справді думаєш, що вона допустить щось настільки грубе, як акцент синього комірця, у свої священні зали?»

Я нахилила голову. «Твій тато має акцент.»

«Він виняток з правил».

«Відколи це ти дотримуєшся правил?»

Він посміхнувся до мене, і мені перехопило подих. «Відомо, що час від часу за вечерею я використовую акцент старого доброго хлопця».

«Це звучить жахливо. Чому твої батьки так проти того, щоб ти грав у футбол?»

«Вони завжди вважали, що їхній син очолить компанію, коли тато вийде на пенсію, але їхній син не зацікавлений у цьому. Навіть якщо я не стану професіоналом, я все одно не хотів би сидіти за столом». Він здригнувся і подивився на мене. «Вони не розуміють, що життя, яким вони живуть, для мене схоже на пекло».

Я розуміла. Мої брати не усвідомлювали цього, але я хотіла жити так само, як вони. «Чому вони мають вирішувати?»

Його пальці постукали по керму, і він так довго вагався, що я подумала, що він може не відповісти на моє запитання. Потім він видихнув.

«Мої батьки багаті, а я ні. Всі мої гроші знаходяться у трастовому фонді, який повернеться до мене, тільки якщо я отримаю диплом бізнесмена. Вони платять за навчання і моє проживання, а я отримую стипендію за те, що витрачаю гроші. Працювати, граючи у футбол в коледжі, майже неможливо, принаймні на нашому рівні, тому я не можу дозволити собі втратити фінансову підтримку батьків».

Я кивнула. «І завдяки Марго вони погрожують відкликати її, тому ти розглядаєш можливість драфту на рік раніше, ніж планував».

Сорен нахилив до мене голову на знак згоди. «І чому мені потрібно, щоб ти допомогла мені змінити їхню думку».

«Мають бути інші варіанти. Як щодо стипендії?»

«Школа пропонувала мені її на першому курсі, але я відмовився. Мені здалося неправильним забирати її у того, хто її справді потребував. Вони більше не пропонували, бо тренер знає, що я не зацікавлений. Це не змінилося. Я можу вирішити свою ситуацію, не забираючи у когось мрію».

Я поклала свою руку на його руку і побажала, щоб я могла допомогти зняти напругу. Його батьки були ідіотами, якщо не бачили, який фантастичний син у них уже є, незалежно від того, чим він займається. «Ми спробуємо ще раз. Сьогоднішній вечір не був повною втратою».

Він похитав головою. «Це, безумовно, була найцікавіша вечірка на Хелловін, на якій я був. Хоча мені шкода, що тобі не вдалося спробувати десертний стіл чи танцмайданчик».

При згадці про десертний стіл я звузила на нього очі. «Буду відвертою. Якби я знала про десертний стіл, ти б не зміг витягнути мене з цього будинку навіть з цілою командою футболістів. Але я б відмовилася від танцювального майданчика».

«Чому?»

«Я не вмію танцювати повільний танець».

Він підняв на мене брови. «Ти ж викладаєш танцювальний фітнес».

«Так, але це цілеспрямований, хореографічний рух. Повільний танець незграбний. Куди ти дивишся? Що ти робиш руками? Як знайти потрібну міру близькості, яка покаже, що ти намагаєшся, але не хочеш товктися на танцполі?»

Сорен засміявся і змінив смугу, щоб пропустити повільну машину. «Дай вгадаю. Ти не пішла на свій випускний».

Я послала йому самовдоволену посмішку. «Я пішла на випускний, велике тобі спасибі. Це була катастрофа, але я була там з сукнею і

зачіскою». Я невиразно махнула рукою і здригнулася, лише частково вдаючи, що це неправда. «Побачення було відстійним, от і все. Це не те, що я хотіла б пережити знову».

«Що він зробив?» Небезпека в його низькому голосі скрутилася в моєму нутрі, і всі мої нервові закінчення звернули на це увагу.

Мурашки побігли по моїх руках, коли я подивився на нього в тьмяному інтер'єрі. «Нічого надто драматичного. Виявилось, що я була потрібна моєму кавалерові лише для парадного входу. Він хотів змусити свою колишню ревнувати, і йому це вдалося. Не витримав навіть однієї пісні. Тож, ні. Я не фанат повільних танців».

Сорен вилаявся собі під ніс і натиснув на блимавку. Я насупилася, дивлячись на темний ліс, що оточував нас, перемежовуючись з безлюдними поворотами. Зазвичай я б побоювалася, що мене вб'ють, але я довіряла Сорену, що він не втягне мене в якусь хрїнь. Незважаючи на це, я не могла знайти зв'язок між тим, що я сказала, і його раптовою лютою потребою зупинити вантажівку.

Я схрестила руки і стала чекати. Сорен в'їхав в один з поворотів і припаркувався, не вимикаючи радіо, що наспівувало повільну пісню. Здавалося, що він майже розсердився, але він був обережним зі своєю машиною, коли вийшов і покружляв біля мене.

Мої дверцята відчинилися, і він стояв там у розрідженому місячному світлі з простягнутою рукою. Прохолодний вітер розвівав спідницю моєї милої маленької сукні, і я вже скинула шпильки. Якби я знала, що на мене чекає стільки пригод на бездоріжжі, то, можливо, вдягла б щось міцніше.

Холодна і боса, мій погляд зачепився за його руку, перш ніж піднятися вгору по руці, щоб з'єднатися з його поглядом. «Що ти робиш?»

«Виправляю помилку.»

«Мені не потрібна твоя жалість.»

«Те, що я відчуваю до тебе - не жалість. Вилазь з машини, Ві.»

Незважаючи на те, що логічна частина мого мозку кричала мені, щоб я мала силу волі, я просунула свою долоню в його долоню і дозволила йому спокусити мене на землю. Сорен зробив два кроки

назад і притиснув мене до себе. Його рука обійняла мене за талію, притиснувши так близько, що я відчула чіткий натяк на те, наскільки не жаль він виявив.

Сорен погойдувався зі мною з боку в бік, намагаючись не наступати мені на пальці ніг. Я затремтіла, і його рука стиснула мене, а потім на секунду відпустила, щоб обтягнути мене краями піджака. «Краще?»

На диво, так і було. Усередині піджака я обхопила його вільною рукою і пригорнулася до його тепла. Я смикнула його за руку, але він відмовився відпустити її, натомість притиснув до грудей.

«Розслабся, Ві. Дозволь мені дати тобі щось на цей раз».

Я кивнула, не довіряючи собі говорити через дивний клубок у горлі. Він опустив голову поруч з моєю, і моє волосся зачепилося за його щетину. Моє серце тьохнуло, коли він почав тихо наспівувати слова пісні мені на вухо. Як я могла тримати його на відстані витягнутої руки, коли він робив такі речі?

Мої очі заплющилися, і я здалася лише цього разу.

Пісня закінчилася, але ніхто з нас не відійшов. Моя шкіра була наелектризована, ніби один дотик міг спалити мене - або його. Його рука перемістилася зі спини на бік, торкнулася моїх грудей на шляху до горла. Він підняв моє підборіддя великим пальцем, але я не розплющила очей, навіть коли він поклав свій лоб на мій.

«Я знаю, що не повинен, але я поцілую тебе, якщо ти не скажеш мені інакше».

Я балансувала на межі спокуси. Маленька внутрішня частина мене кричала, що Сорен може вибирати собі жінок - він обрав мене лише тому, що я була зручною. Він хотів поцілувати мене лише тому, що я була недоторканною.

Але Сорен був не такий. Я бачила достатньо справжнього Сорена, щоб знати, що він не ризикує, не зваживши ціну. Забороненість могла б його привабити, але не тоді, коли йому довелося б торгувати своїм майбутнім. Що ж до зручності, то він мав безліч можливостей скористатися нашою ситуацією. Це була не зручність, це був той самий глибоко вкорінений голод, який відчувала і я.

На моїх губах з'явилася крихітна посмішка. «Хто сказав, що ти не можеш?»

«Розплющ очі, Ві». Він прошепотів ці слова на моїх губах, дотик був таким легким, що я могла б уявити його, якби не тепло його дихання. «Я хочу тебе побачити».

Я заглушила внутрішній голос і зустрілася з його гарячим поглядом.

Він посміхнувся. «Ось ти де».

Момент закарбувався в моїй пам'яті - застигли пальці ніг на твердому ґрунті, його рука, що міцно обіймала мене, тиск його пальців на мій хребет. Він опустив свій рот до мого, ніжний там, де я очікувала грубості.

Я наповнила ним свої легені і розтанула в поцілунку. Світ зник у повільному танці дихання, губ і язика, який я більше ніколи не назву незручним.

З грудей Сорена вирвався задоволений звук, і він міцніше притиснув мене до себе. У мене ніколи не було такого поцілунку, коли я відчувала смак потреби, коли його язик гладив мій. Спека наростала, і мої рухи перетворилися на відчайдушну спробу підійти ближче.

Два кроки - і він притиснув мене до борту своєї вантажівки. Рука Сорена занурилася в моє волосся, відтягуючи мою голову вбік, щоб він міг ковзнути ротом по моєму горлу. Він засмоктав місце під моїм вухом, і мої коліна затремтіли, а решта мене охопило полум'я. Я хотіла, щоб він обійняв мене і пригорнув до себе.

Я хотіла, щоб його руки були на мені, його рот, щоб між нами не було нічого, крім поту. Сорен, мабуть, прочитав мої думки, тому що його рука відпустила моє волосся і спустилася по моєму болючому тілу. Мої соски боляче затверділи, коли він торкнувся моїх грудей, і з мене вирвався стогін. Я ніколи в житті не скиглила.

За його дотиком тягнувся вогняний слід, який зупинився на моєму стегні, перш ніж прослизнути під спідницю. Він ковзнув по лінії мого бікіні, але коли я вигнулася дугою, шукаючи більшого контакту, він відсторонився.

Рот Сорена знайшов моє вухо, і його грубий голос полегшив жало заперечення. «Розсунь для мене ноги, Ві».

Збудження розігріло мою кров від перспективи того, що він запланував, але маленька частина мене пам'ятала яскраве місячне світло і лише вантажівку між нами і шосе.

Я затамувала подих, коли він погладив по краю моїх стрінгів, так близько до того місця, де я хотіла його мати. «Ми не зовсім на сільській дорозі. Будь-хто може проїхати повз».

Він знову торкнувся губами моїх губ, і знову з'явилася його лукава посмішка. «Тоді давай влаштуємо їм шоу».

РОЗДІЛ 14 : ВІ

Я обхопила його за плечі, щоб утриматись, але він несподівано обхопив мене за стегна і підняв з землі. Замість того, щоб відчути прохолодний метал на моїй майже голій дупі, він підійшов до все ще відчинених дверей вантажівки і обережно посадив мене на пасажирське сидіння.

Сорен ступив між моїх ніг і знову взяв мене в рот. Щойно я занурилася в поцілунок, він смикнув мою дупу на край сидіння. Його твердий член притиснувся до мене на гарячу секунду, поки він повільно опускав мою спину вниз, поки я не опинилася поперек сидіння.

Його рот відірвався від мого, але наші погляди зустрілися, коли він підняв спідницю моєї сукні до талії. Посмішка Сорена розширилася, коли він поцілував мій живіт, стегно - і провів язиком по мокрій лінії мого розрізу над шнурком стрінгів.

Я затамувала подих і вчепилася руками в його волосся. Його шпилька здалася, впавши кудись у темряву, а шовковисті світлі пасма лоскотали мою шкіру. Сорен ущипнув мене за стегно, і я зойкнула. Він засміявся, низький, гуркітливий звук змусив мої внутрішні м'язи стиснутися. Прохолодне повітря вдарило в мою кицьку, а потім тепло його рота.

Пальці Сорена впилися в плоть моєї дупи, утримуючи мене нерухомо для його талановитого язика. Ніщо не підготувало мене до реальності чоловіка, який відповів мені. На мої зітхання, стогони, благання. Він слухав і реагував. Я повинна була знати, що Сорен буде таким же щедрим у ліжку - або у вантажівці - як і тоді, коли він був не в собі.

Мокра, повністю загублена в насолоді, що пронизувала мене, я не змогла б відпустити його, якби навіть захотіла. Коли він встромив у мене два пальці, я щосили погналася за оргазмом.

«Боже, Сорене, не зупиняйся».

Гарчання у відповідь пролунало між моїми ногами і закрутило мене по спіралі до найкращого оргазму в моєму житті. Біле світло вибухнуло за моїми повіками, і Сорен не відпускав, поки я не впала назад на сидіння, тремтячи.

«Хороша дівчинка». Його щетина торкнулася моєї внутрішньої частини стегна, і я мало не отримала ще один довбаний оргазм.

З легким запамороченням я сперлася на лікті і подивилася на нього вниз. «Ми повинні були зробити це кілька тижнів тому».

«Я не збираюся зараз сперечатися». Він підвівся і міцно поцілував мене в губи, а потім поправив спідницю і допоміг залізти на пасажирське сидіння.

Я схопила його за рукав, перш ніж він встиг закрити дверцята. «А як щодо тебе?»

Повільна, задоволена посмішка вигнулася на його губах. «Я отримав те, що хотів».

Внутрішні м'язи знову стиснулися, і я кивнула, відпускаючи його. Я відчувала рум'янець на щоках, але це було найменше, що мене турбувало. Моє серце ще не заспокоїлося після першого раунду, а я вже готувалася до другого.

Що сталося з сексом, який все ускладнює?

Я облизала пересохлі губи. Тепер, коли я знала, до чого може призвести пристрасть і напруга між нами, причини триматися подалі здавалися тривіальними. Насправді він не хотів серйозних стосунків, звідси й угода зі мною, але він від самого початку дав зрозуміти, що не проти випадкового зв'язку.

Якщо мої дії протягом останньої години могли про це свідчити, я теж не була проти.

Сумнів, що закрався в потилицю, шепотів, що у нас із Сореном не було нічого випадкового, але я легко ігнорувала його, бо все моє тіло все ще поколювало від задоволення.

Кинувши на мене цікавий погляд, Сорен завів вантажівку, і ми виїхали на шосе. Я поняття не мала, скільки нам ще їхати, але слабкий запах сексу витав у кабіні, нагадуючи мені, що ми їдемо додому, в ту саму квартиру. З окремими кімнатами та окремими ліжками.

«Що означає “Ві ”? Його тихе запитання застало мене зненацька, та я була надто зайнята обговоренням свого рішення про збереження платонічних стосунків, щоб ухилитися від відповіді.

«Вайолет».

«Чому б тобі не назватися цим ім'ям?»

Я відвернулася, щоб подивитися у вікно, коли м'яз за м'язом моє тіло напружилося. «Я віддаю перевагу Ві».

«Вайолет.»

«Не називай мене так. Мене звать Ві». Слова вирвалися різкіше, ніж я хотіла, але я не змогла забрати їх назад.

Він потягнувся і взяв мою руку в свою, а потім підніс її до своїх губ. «Ти не мусиш мені нічого розповідати. Ти не зобов'язана ні мені, ні будь-кому розповідати про себе жодної інформації... але я хочу знати, якщо ти мене впустиш».

Я відвела погляд, шукаючи відповідь, яка б задовольнила його цікавість, не роз'ятрюючи рани, які, здавалося, ніколи не загояться. Твердий клубок тривоги стиснув мій живіт, але думка про те, що я розповім Сорену подробиці, якими не ділилася ні з ким іншим, послабила цю напругу. Він чекав, поклавши мою руку собі на стегно, мовчки, цілком готовий до того, що я відсторонюся від нього після всього, що ми пережили.

Він розповів мені про Марго, про своїх батьків, про драфт. Кожного разу, коли я питала, він був готовий говорити. Коли я відкрила коробку, в якій зберігала ці спогади, я зрозуміла, що тиск від того, що я тримаю їх у собі, може зменшитися, якщо я поділюся цим тягарем з кимось іншим. З кимось, хто зрозумів би, як ця втрата вплинула на моє життя, не намагаючись його виправити.

«Моя мама назвала мене Вайолет, довгоочікуваною дівчинкою після чотирьох хлопчиків. Думаю, вона сподівалася, що в домі з'явиться ще одна жіноча присутність, але я була шибеником від народження, хоча вона звинувачувала мого тата і братів у тому, що вони ставилися до мене, як до однієї з них. Вона була єдиною, хто називав мене Вайолет».

«Була?»

«Вона померла на початку мого першого року навчання. Від раку грудей». Неглибокий подих застряг у моїх легенях, відрізавши мене від того, щоб сказати щось більше.

Сорен нахмури́в брови, дивлячи́сь на мене. «Ві..»

Я швидко похитала головою. «Мені потрібна лише хвилина».

Він стиснув мою руку і дозволив низькому гулу двигуна заповнити тишу. Моє тіло все ще гуділо від наслідків нашої імпровізованої зупинки, через що вся ситуація здавалася сюрреалістичною. За вікном пропливали темні дерева, але пейзаж не мав жодних відповідей для мене. Ні розради, ні докору.

Рука Сорена зігрівала мою долоню, і мені хотілося притиснутися до нього, поки це тепло не огорнуло все моє тіло. Що завгодно, аби прогнати холод з моїх спогадів.

Ніби він міг прочитати мої думки, він потягнув мене до себе. «Іди сюди».

Я підповзла якомога ближче. Він розтиснув руку, звільняючи мені місце поруч, і я завагалася. Що ми робили?

Ми створили кордони, щоб все було просто, але ніщо в цьому не здавалося простим. Я ніколи ні з ким не говорила про маму, навіть з братами. Я не дозволяла людям бачити цю частину мене. Окрім Сорена.

Він знав без моїх слів.

Я скоротила відстань і згорнулася калачиком біля нього. Його рука обіймала мене, як якір, коли мої думки загрожували затягнути мене на шлях, яким я не хотіла йти.

«Вона знала, що хворіє, але нікому з нас не казала. Того літа після мого випуску вона дуже втомлювалася. У нас не було багато грошей, але я вступила до ТУ зі стипендією, яка покривала більшу частину витрат. Вона дуже цим пишалася».

На очі навернулися сльози, але я заплющила очі, поки печіння не вщухло. «Я знала, що щось не так, але вона сказала мені про це лише за тиждень до початку занять, за два дні до розподілу. Занадто запущена для лікування, тому вона вирішила провести решту часу вдома, замість того, щоб слабшати і бути підключеною до апаратів».

Я шморгнула носом, а Сорен провів рукою по моїй руці вгору-вниз. «Ти попрощалася з нею?»

«Так. Вона очікувала, що я просто зберу свої речі і поїду до коледжу, так, ніби я покину свою вмираючу матір. Я зв'язалася зі школою і пояснила свою ситуацію. Вони були дуже люб'язні, як і мої професори. Мама не пережила першого тижня. Я поїхала наступного дня після похорону і поверталася якомога рідше».

Нищівного болю, якого я очікувала, не було. Я все ще відчувала смуток і горе, але з часом вони пом'якшилися - або, можливо, коли я розповіла про це комусь іншому, мені стало легше їх переносити.

Сорен насупився. «А як щодо решти твоєї родини? Твої брати і батько?»

«Вони пережили її смерть по-своєму. Тато переїхав до Х'юстона, щоб бути ближче до сестри. У моїх братів був бізнес, тож вони залишилися в Гармонії. Ніхто з нас не говорив про це».

Його губи стиснулися, і я відчула, як він стримує себе.

Я примусила себе посміхнутися. «Ти хочеш пожартувати, чи не так?»

Він кивнув. «Так, дуже хочу. Я впевнений, що Гармонія, штат Техас, чудовий, але ти не залишилася».

«У мене був коледж... і мені було дуже боляче справлятися з цим самотужки, коли я не могла втекти від спогадів».

Його веселощі згасли. «Ти не мусиш з усім справлятися самотужки. Незалежно від того, як ця ситуація закінчиться, я завжди буду тут для тебе. Зателефонуй мені. З'являйся без попередження. Надішли мені серію п'яних смс, що завершуються оголеними тілами». Він повів бровами, але я знала, що він мав на увазі те, що сказав. «Ти не одна».

Я піднялася, щоб притиснути поцілунок до його щелепи. «Дякую, Сорене.»

«Нам ще близько години їхати». Його щетина зачепила моє волосся, коли він перевів погляд на мене. «Розкажи мені ще раз про придурка, який взяв тебе на випускний. Може, цього разу назвеш його повне ім'я та адресу».

Я розсміялася, здивована тим, що відчуваю себе побитою, але не зламанною. «Ні. Цей спогад замінив інший, в тисячу разів кращий».

РОЗДІЛ 15 : СОПЕН

Як я міг так помилятися щодо неї? Ві пробралася під мою броню десь на цьому шляху - можливо, навіть тієї першої ночі - але я ніколи не думав, що їй потрібен захист. Я подивився на неї, притиснуто до мого боку, і зрозумів, що вона хотіла, щоб я так думав.

Дорогою додому я ставив їй безглузді запитання, щоб прогнати цей переслідуючий погляд з її очей. Рак грудей. Трясця. У цій історії було більше, але я не збирався тиснути на неї, щоб вона розповіла мені, поки не буде готова.

І після того моменту, коли мені все відкрилося біля струмка, і після того гарячого, як чорт, моменту на узбіччі дороги, я нікуди не збирався йти, поки не дізнаюся про неї все.

Ві вірила в найкраще в мені, вірила в мене, і це усвідомлення мало не зламало мене. Спостерігати, як вона кінчає, чути моє ім'я на її вустах, коли вона це робила, довершило справу. Можливо, я почав цю угоду з наміром триматися осторонь, але до біса це. Я провів решту шляху з її смаком на язиці, і я віддав би все, що завгодно, за ще один раунд.

Але одразу після цього Ві дала мені дещо інше - шматочок свого минулого, і я цінував її довіру більше, ніж те, що вона роздяглася догола.

Ніхто з нас не поворухнувся після того, як я припаркував вантажівку біля квартири. Ми проїхали всю дорогу назад, так і не обговоривши досить велику зміну в наших стосунках. Груди Ві піднялися і опустилися з глибоким вдихом, потім вона заспокоїлася.

Я дозволив своїй руці впасти, хоча мені хотілося посилити хватку, притягнути її до себе на коліна і закінчити те, що ми почали раніше. Вона зупинилася, тримаючи руку на дверях, і шукала в темряві моє обличчя.

«Ти йдеш?»

Я намагався не розсміятися, я справді намагався, але її питання занадто добре відлунювало моїми думками. «Відразу після тебе».

Її очі опустилися на мої коліна, і вона похитала головою. «Ще раз дякую. За те, що вислухав».

Навіть належним чином покараний, мій член відмовлявся заспокоїтися. «Піднімайся. Мені просто потрібно повторити таблицю множення кілька сотень разів, щоб я міг йти».

Ві підняла брову, а потім вийшла з вантажівки, не сказавши більше ні слова. Мені стало цікаво, що означала ця брова. Після нашої божевільної ночі варіанти були різні: від «поквапся, я хочу зняти з тебе штани зубами» до «прибери цю штуку, поки хтось не постраждав». Думки про варіант номер один не допомагали справі.

Мені не подобалося, що вона думала, ніби секс - це все, чого я хочу, але я також не міг повернутися до того, що було між нами до сьогоднішнього вечора. Фари освітлювали Ві, яка піднімалася сходами босоніж, зі шпильками в руці, але вона не озиралася. Напевно, це поганий знак.

Чорт забирай. Відносини були важкими. Світло вимкнулося, і я вийшов з вантажівки. Немає сенсу змушувати Ві чекати. Або вона змінить правила, або я проведу ніч, прикидаючись, що сплю сам у своєму ліжку. Я провів рукою по розпущеному волоссю, поки піднімався сходами. Я ні на секунду не пошкодував, що втратив цю гумку, але я не звик, що моє волосся розкидане повсюди.

Ві стояла обличчям до дверей, втупившись у щось у своїй руці. Я встиг побачити білий папірець, перш ніж вона почула мої кроки і обернулася, затамувавши подих. На секунду здалося, що вона приготувалася до бійки - її вага зменшилася, а руки піднялися, щоб захистити обличчя.

Я насупився, побачивши її реакцію, але вона випросталася і похитала головою.

«Чорт, ти мене налякав».

Я підняв брову. «Я бачу, як я здивував тебе, зайшовши до нашої квартири».

Вона похитала головою і жестом показала на двері. «Це була довга ніч, і у мене немає ключа. Може, залишимо решту твоєї чарівності на завтра?»

Я помітив зім'яті рештки паперу в її руці, але лише кивнув головою. Вона відійшла в тінь, щоб дати мені простір, а мені раптом

захотілося скоротити відстань між нами. Усе це ходіння туди-сюди було нісенітницею. Ві була тією ж жінкою, якою завжди була, тією, яка не цурається відвертої чесності.

Замість того, щоб витягнути ключ, я пішов за нею в темряву і поцілував її в щоку.

«Перш ніж ми зайдемо всередину, я хочу, щоб ти знала, що мої очікування не змінилися. Я хочу тебе більше, ніж мій наступний подих, але тобі вирішувати, що буде між нами. Якщо тобі потрібен час, він твій. Якщо хочеш, щоб я відступив, я відступлю. Але я буду тут, коли ти будеш готова».

Її очі наповнилися жаром, коли вона подивилася на мене, але я побачив заперечення ще до того, як вона вимовила хос одне слово. «Ти маєш знати, як сильно я хочу...» Вона зітхнула і почала знову. «Багато чого сталося, і... зараз це не найкраща ідея».

Вона не була задоволена своїм рішенням, але я не збирався переконувати її в протилежному після ночі, яку ми провели разом. Я кивнув і відступив, витягаючи з кишені брелок.

«Сорен...»

Я посміхнувся їй. «Хороші ідеї постійно змінюватимуться, а я не втрачаю надії. Тим не менш, нам не обов'язково ділити ліжко, щоб ти мені подобалася, Ві». Дивно, але я не дуже засмутився через її рішення. Незважаючи на мою явну готовність викинути обережність у найближчу річку, перспектива додати до наших стосунків секс була дещо лякаючою. У мене було небагато близьких друзів, і Ві була однією з перших у цьому списку. Як ми могли повернутися до простої дружби після того, як переступили цю межу?

Вона піднялася на носочки, щоб поцілувати мене в щоку, і я стиснув кулаки, щоб не потягнутися до неї. «Ти мені теж подобаєшся, Сорене».

Її запах вдарив мене, коли вона взяла з моєї руки брелок і відвернулася, щоб зайти в квартиру. Я облизав губи, перевіряючи, чи все ще відчуваю її смак, і визнав, що, напевно, вже запізно повертатися назад.

Ця дурна фальшива угода про побачення могла обернутися катастрофою, але я був готовий до неї доти, доки вона давала мені Ві. Я пішов за нею в квартиру. Вона зникла у своїй кімнаті, і мій стояк не отримав жодного знаку. Це було дивом, що я взагалі міг функціонувати після того, як останні кілька годин був принаймні напівтвердим.

Легке клацання зачинених дверей пролунало голосно в тиші квартири, але вона не повернула замок. Я витер обличчя і відвернувся від спокуси, зайшовши до власної кімнати. Принаймні, ніхто не очікував, що ми з'явимося на нічну вечірку.

Я прийняв душ, прокручуючи в голові моменти на узбіччі дороги, і кінчив швидше, ніж це було з часів мого підліткового віку. Коли тиск спав, я сподівався, що зможу заснути, але година прокручування в ліжку лише підтвердила те, що я вже знав. Сьогодні мені не вдасться заснути. Я хотів ще раз перевірити, як там Ві.

Щось змінилося між вантажівкою та дверима квартири.

Я був майже впевнений, що того білого папірця не було в її руці, коли вона вийшла, але я трохи відволікся. Що б це не було, вона забрала його з собою в спальню. Загалом, я намагався поважати її особистий простір. За винятком тієї першої ночі, я ніколи не заходив до її кімнати без стуку. Натомість я ходив по всій квартирі на випадок, якщо я їй знадоблюся.

Я натягнув спортивний костюм і вийшов зі своєї кімнати, хитаючи головою над жалюгідним виправданням. Повертатися було вже надто пізно.

З коридору я почув, як Ві скиглить за зачиненими дверима. Не так, як раніше, коли я був на її губах - я ніколи не забуду цей звук, - це скиглення було ближче до страху. Я насупився і потягнувся до важеля, але зупинився. Якби вона хотіла, щоб я був там, вона б так і сказала.

Моя щелепа клацала, коли я боровся із захисною рисою, яку навіювала мені Ві. До неї мені було байдуже, наскільки я відчував себе захищеним. З її кімнати долинуло ще одне скиглення, гучніше. До біса. Вона може накричати на мене пізніше.

Я обережно відчинив двері і зазирнув всередину. Там було темно, за винятком нічного світла, що відкидало тіні з ванної кімнати. Ми

повернулися нещодавно, але вона сказала, що втомилася. Я знав, що у неї завтра раннє тренування, тому що я вже поставив будильник, щоб відвезти її.

Ві заснула, згорнувшись калачиком на одному боці матраца, і по її обличчю текли сльози. Коли я дивився на неї, вона здригнулася і знову заплакала. Я сказав собі зачинити двері і залишити її уві сні, але вигляд її болю вчепився мені в груди.

Я хотів допомогти, але не знав, що робити в цій ситуації. Впевнений, що відповідь не полягала в тому, щоб спостерігати за її кошмаром з порога, наче привид. Я тихо вилаявся собі під ніс і зайшов до кімнати, зачинивши за собою двері.

Це був, мабуть, найдурніший вчинок, який я коли-небудь вчиняв, не враховуючи того разу, коли моя двоюрідна сестра переконала мене стрибнути з балкона третього поверху в басейн. Я присів біля ліжка, де лежала Ві, менша, ніж я її коли-небудь бачив.

Мабуть, треба йти до кінця.

«Ві». Вона повернулася на мій голос, і я провів кінчиками пальців по її вологій щелепі. «Ві, прокинься.»

Її очі розплющилися, але замість того, щоб розслабитися, обличчя скривилося. Безпорадність з'їдала мене, коли її тіло здригалося від ридань.

«Що сталося?»

Вона похитала головою, не відповідаючи мені, чим ще більше посилила мою паніку. Я сів на край ліжка поруч з нею і пригорнув її до себе. Її руки обхопили мою талію, міцно тримаючи, коли вона відпустила.

Я тримав її, розтираючи спину, доки її сльози не розчинилися в тихій гикавці, а потім у періодичному сопінні. «Ві, мене вбиває те, що ти плачеш. Будь ласка, скажи мені, що сталося».

З неї вирвалося довге зітхання. «Поганий сон про маму».

Вона говорила так тихо і такими ламаними словами, що я майже не розумів її. Я зміг скласти шматочки докупи. Ві розповіла мені про смерть своєї матері, і тепер її підсвідомість карала її.

Я провів пальцями по її короткому волоссю, відводячи його від мокрого обличчя. «Тобі вже снився цей сон?»

«Так».

«Тут?»

Вона кивнула.

Я тихо вилаявся. Я знав, що чув щось з її кімнати тієї першої ночі після вечірки. Якщо вона так спала, не дивно, що вона працювала до виснаження. Це також пояснювало її одержимість кавою.

«Чим я можу допомогти?»

«Залишся. Будь ласка.»

Я кивнув, поцілувавши її волоссю. Вона могла б попросити у мене нірку, і я б віддав її просто так. «Я нікуди не піду».

Напружене тіло Ві розслабилося, коли я витягнувся на її ліжку і притягнув її до себе. Як і у вантажівці, вона ідеально вместилася на мені, одна нога затиснута між моїми, наче ми робили це роками. Її голова лежала на моєму плечі, але я не випускав її з рук, навіть коли вона посунулася і провела губами по моїй ключиці.

«Хочеш поговорити про це?»

«Не зараз». Її рука простежила лінію м'язів мого живота аж до поясу спортивних штанів, перш ніж я зупинив її.

«Це не те, чого ти хочеш».

Вона сухо засміялася і смикнула мене за руку. «О, тепер ти збираєшся зупинити мене? А як же мій вибір?»

«Так, але і мій теж. Я не збираюся користуватися тобою, поки тобі боляче. Я залишатимусь так довго, як тобі буде потрібно, але все, що ми будемо робити - це спати».

Її волоссю залоскотало мені щелепу, коли вона рвучко кивнула. Я відпустив її пальці, і вона потягнула свою руку вгору, щоб покласти її на мої груди.

«Б'юся об заклад, завтра ти будеш дуже злий на себе», - пробурмотіла вона.

Я розсміявся. «Можливо, але ти не будеш. Спи, Ві.»

Вона пригорнулася до моєї шиї, потім зробила довгий вдих і затримала його на мить, перш ніж відпустити. Її тіло розслабилося на моєму. «На добраніч, Сорене».

Я очікував провести наступні кілька годин у незручному стані збудження, але мене переповнювало почуття задоволення. Моє тіло стало важким від того, що дівчина моєї мрії лежала в моїх обіймах. Я розплющив очі, не знаючи, що заплющив їх. Коли вона стала дівчиною моєї мрії? Я не мріяв про дівчат - я мріяв про футбол і про те, щоб звільнитися від маніпуляцій моїх батьків.

І що я робив? Спав з нею і відмовлявся від сексу, коли вона явно пропонувала. Я дбав про неї, так, але я також дбав про Дерріка, Єву і навіть Мака. Але я не хотів роздягати їх догола.

Чесно кажучи, мої почуття до неї завжди відрізнялися від почуттів до будь-кого іншого. Вся ця ситуація тільки посилила мою одержимість нею. Я сказав їй, що залишатимуся стільки, скільки їй буде потрібно, але її повільне дихання свідчило про те, що вона заснула. Я був упевнений, що зможу вислизнути без її відома, але в глибині душі мені цього не хотілося.

Я хотів залишитися там, де я був, з нею, теплою і задоволеною, притиснутою до мене.

Мої очі знову заплющилися. Я відчував, що не мав повноцінного сну відтоді, як побачив Марго, що сиділа на дивані моїх батьків, але, обійнявши Ві, я міг відсунути всю цю драму вбік. Принаймні на сьогодні.

Завтра ми повернемося до нормального життя. Окремі кімнати, окремі ліжка і вдавані стосунки. От тільки я починав підозрювати, що Ві Малоун - це все, чого я не знав, що хочу, в одному запеклому незалежному упакуванні.

РОЗДІЛ 16 : ВІ

«Не розумію, навіщо це потрібно».

Сорен витягнув голову з холодильника, щоб оцінити моє вбрання. Чорні лосини для йоги і тренувальна сорочка з довгими рукавами дуже пасували до темних кіл під очима. Я знала, що він це помітив, бо його погляд затримався на моєму обличчі, перш ніж він схрестив руки і притулився до стійки.

«Ти бачила реакцію соціальних мереж на наше імпровізоване оголошення за обідом. Відтоді моя стрічка просто розривається. Вони дали нам навіть назву. Люди хочуть того, чого хочуть».

Я підняла червону футболку, яку він подарував мені того ранку. «І щоб я ходила, як призове теля, з твоїм ім'ям на дупі, і це те, чого хоче публіка?»

«Моє ім'я не буде на твоїй дупі, але так. Вони хочуть демонстрації підтримки.»

«А мені яке діло?»

Він перетнув кухню, щоб забрати у мене футболку і поклав її на стіл, ймовірно, щоб я не викинула її у смітник. «Якщо ти не хочеш її носити, то нічого страшного. Особисто я хотів би бачити тебе в ній, але не варто через це сваритися. Гадаю, ти роздратована, бо втомилася. Чому б тобі не подрімати перед грою?»

Я хотіла накинутися на нього перед обличчям його спокійної логіки, але він був правий. В очах різало, а м'язи протестували проти вертикального положення. Я не висипалася вже три дні - з того самого Хелловіну, коли він перервав мій кошмар і залишився зі мною до ранку.

Ніякого сексу - навіть ранкових поцілунків, якими можна було б насолодитися. Він розбудив мене на тренування, а потім пішов збиратися сам. Відмова мене вразила, особливо після того, як я практично кинулася на нього в напівсонному стані.

Кошмар, що повторювався, був старим, ще з поганих днів перед маминою смертю. Він любив нагадувати мені про мій заплутаний стан під час сильної тривоги. Я знала, як з цим боротися, але зазвичай потрібно було кілька днів, щоб зняти стрес і заснути. У ніч із Сореном це було вперше, коли все пройшло миттєво.

Він вважав, що мій войовничий настрій був від виснаження, і я була рада, що він продовжує так думати.

«Я сказала, що піду, і я піду». Я намагалася приховати сварливість у своєму тоні, але здебільшого мені це не вдавалося.

Один бік Соренового рота перекосився від моєї гримаси. «Подумай, як розлютиться Колт, коли побачить, як ти вболіваєш за мене на трибунах, а він сидить на лаві запасних і нічого не може з цим вдіяти».

«Це звучить як чудова причина не вдягати твою футболку. Я думала, ми намагалися змусити Колта забути про ту ніч». Я відчула провину, коли подумала про стос записок, які повільно заповнювали мою тумбочку біля ліжка. Якщо вони дійсно були від нього - а хто ж іще це міг бути - він ні хріна не забув.

Сорен обійняв мене. «Справа не в тому, щоб змусити Колта забути тебе, а в тому, щоб переконати його, що ти для нього недосяжна. Я хочу, щоб він знав, без сумніву, що якщо він доторкнеться до тебе, я його знищу».

Я опустила голову і здригнулася від небезпечних ноток у його голосі. Сорен не жартував. Якби він дізнався про погрози, то зробив би якусь дурницю, яка могла б коштувати йому майбутнього. Я не дозволила б Колту забрати це у нього.

З деякими зусиллями я пересилила свій поганий настрій, намагаючись відволікти його. «Що мені робити з фан-клубом?»

Він поцілував мене в скроню. «Годуй їх регулярними свідченнями нашого кохання. Ти не можеш відмовити фанатам Ворена».

«Це найгірше ім'я», - пробурмотіла я, притулившись до його плеча.

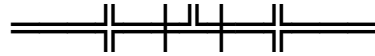
Його груди здригнулися, коли він засміявся. «Серйозно, поспи трохи. Тобі не обов'язково йти зі мною на стадіон».

Я вдихнула його чистий запах і намагалася не думати про те, коли я спала востаннє. «Зі мною все буде гаразд. Єва пообіцяла мені подвійне еспресо, якщо я буду сидіти з Надею і носитиму твою футболку, як хороший футбольний зайчик³».

«Впевнений, що тобі доведеться постаратися, щоб заслужити це звання».

Я вщипнула Сорена за бік, і він з вереском відсахнувся.

«Ти буваєш жорстока, коли не висипаєшся». Він схопив футболку і жбурнув її мені в обличчя. «Одягайся, сонечко. Твоя кава чекає.»

Я була на багатьох іграх раніше - наш університет, зрештою, міг похвалитися чемпіонською командою, - але сидіти практично на полі на п'ятдесятиметровій лінії - це був абсолютно новий досвід. Надя мене випередила, але я без проблем знайшла місця на трибунах. Вона вручила мені гігантське лате з льодом, коли я приєдналася до неї, і я подякувала погодним богам за те, що було сонячно і м'яко. Рідкісний осінній день для північного Техасу.

Гра ще довго не починалася, але Сорен наполягав на тому, щоб скласти мені компанію до останньої можливої хвилини, коли йому треба було йти готуватися. Я зробила великий ковток кави і озирнулася на арену, що швидко заповнювалася. Деякі гравці вже розминалися, що викликало у мене недобре передчуття щодо своєчасності відходу Сорена.

Я підштовхнула Надю. «О котрій годині гравці повинні бути тут в ігрові дні? У Сорена будуть неприємності через мене?»

Вона надіслала мені знаючу посмішку. «Зазвичай вони приїжджають вранці і проводять тут весь день, але Деррік його прикриває».

Як і я, Надя ходила в червоному трико. Я не знала її добре, але Єва багато про неї розповідала. Деррік, очевидно, сильно занепав духом на початку семестру, і після якоїсь драми, вона теж.

Я бачила її одного разу, коли Єва затигнула її на одне з моїх занять, але тоді я не знала, що вона зустрічається з квотербеком. Гадаю, ці місця були привілеєм для однієї з подружок.

Єва помахала мені рукою з кінцевої зони, де вона виконувала трюки з рештою своєї групи підтримки, і я зрозуміла, що це ще одна перевага дівчат - мати когось, з ким можна дивитися гру, і кому не потрібно весь час кричати.

Ми помахали один одному рукою, і я провела наступну годину, збираючи компромат на Сорена. Надя не стримувалася. Деякі історії я вже чула раніше, деякі звички я бачила на власні очі, але один ласий шматочок змусив мене зупинити її на півслові.

Я підняла руку. «Він попередив Дерріка, щоб той поговорив з їхнім тренером до того, як ви, народ, потрапите в халепу?»

Вона кивнула і витягла пакетик морквяних паличок. «За словами Дерріка, так. Він також клянеться, що Сорен вмовив тренера не саджати його на лаву запасних прямо перед грою, хоча Сорен цього не визнав».

«Хіба ти не була там, коли це відбувалося?»

Рожевий рум'янець заливає її щоки. «Я трохи відволіклася».

Я хихикнула. «Якщо Сорен допоміг, він ніколи не зізнається».

Надя нахилила голову і вивчала мене. «Думаю, він би тобі зізнався. Сорен поводить себе так, ніби йому нічого втрачати, ніби йому на все начхати, але в ньому є щось більше».

«Я знаю.» І я справді знала. Якби я запитала, Сорен розповів би мені, що сталося того вечора з його тренером. Я знала, як сильно він цінував своїх друзів, навіть якщо не ділився з ними найпотаємнішими сторонами свого життя.

Як це було зі мною.

Я не була другом, але й не була справжньою дівчиною. Наскільки це відрізнялося б від того життя, яким я жила зараз? Він дарував мені кричущий оргазм і обіймав мене, коли я спала. Навіть у квартирі, де ніхто не бачив, нам було абсолютно комфортно торкатися одне одного. Він серйозно поставився до своєї обіцянки захищати мене... можливо, навіть занадто серйозно. Яка була різниця між фальшивим і справжнім Сореном, коли мова йшла про мене? Чи знав він про це?

Надя подивилася на мене ще секунду, і в мене виникло чітке відчуття, що вона вловила більше, ніж мені хотілося б. «Хочеш поговорити про це?»

Я засміялася. «Ні. Безумовно, ні. Але дякую за пропозицію».

Вона знизала плечима і перевела свою увагу на поле, а потім нахилилася вперед. Я обернулася, щоб побачити дівчат з групи підтримки, які вишикувалися у два ряди біля тунелю. Мене охопило повільне хвилювання. Жодна з ігор, які я бачила раніше, не мала такої ваги, як ця.

Я дружила з Євою вже рік, а з багатьма іншими дівчатами з групи підтримки ще довше, але мені було байдуже, хто виграє, а хто програє. Тепер я знала кількох членів команди. Я знала, як важко вони працюють і як багато для них означає кожна гра.

Я хотіла, щоб вони виграли, хоча б для того, щоб заспокоїти Сорена щодо його майбутнього.

Хлопці вибігли на поле під пронизливий звук музики, і я одразу ж помітила Сорена в перших рядах. Деррік штовхнув його ліктем і кивнув у наш бік, і я зрозуміла, що це мій шанс виставити себе дурепою.

Ми з Надею підхопилися і замахали руками зі своїх місць. Деррік послав Наді поцілунок, а натовп навколо мене зааплодував. Замість того, щоб піти за своїм капітаном до решти гравців, Сорен відхилився і побіг до нас підтюпцем.

Його очі зупинилися на моїх, і моє серце вирвалося з грудей. Перший ряд сидінь відділяла від поля лише стіна висотою в пару футів. Я згадала, що бачила відео, як Деррік поспішав на трибуни, щоб поцілувати Надю перед їхньою грою в ніч на вечірці Каппа, і мені стало цікаво, чи планує Сорен щось подібне.

Перш ніж він встиг відбігти далеко, його тренер схопив його за руку і зупинив. Чоловік сказав щось, що змусило Сорена насупитися, але коли він звільнився, то послав мені посмішку і знизав плечима. Я заштовхала розчарування глибоко-глибоко всередину. Цей жест був би романтичним для всіх, хто нас оточував, але я зрозуміла мовчазне послання, яке він надіслав мені.

Дай фанатам те, що вони хочуть.

Вовчий свист розсік повітря прямо за моєю спиною, і я підскочила від раптового гучного вторгнення. Всі інші вже сіли, тож я приєдналася до них і поплескала в долоні, чекаючи кидка монети.

Через два замовлення начос і пива за смішною ціною гра закінчилася внічию, а на годиннику залишалось менше хвилини. Деррік викрутився з перехоплення і віддав прекрасний пас вниз по полю до рук Сорена, який чекав на нього. Я зірвалася на ноги, коли він вилетів на майже відкритий простір газону.

Сорен був швидким. Лише один із захисників мав шанс зловити його, і він був прямо на дупі у Сорена. Вони побігли разом, коли весь стадіон вибухнув звуком. Я кричала разом з усіма, поки захисник не пірнув за стегна Сорена.

Вони злетіли в повітря. Сорен обкрутився навколо м'яча і жорстко приземлився на спину, а інший хлопець опинився на ньому. У кінцевій зоні.

Судді оголосили тачдаун, і всі збожеволіли. Кричали, обіймалися, дорослі чоловіки зривали з себе сорочки і розмахували ними над головами. Захисник відкотився вбік, і його команда допомогла йому встати, ляскаючи по спині.

Сорен не піднявся.

РОЗДІЛ 17 : 131

Туга стрічка на грудях заважала мені зробити повний вдих. Решта натовпу, здається, помітила це одночасно, бо стадіоном запанувала тиша. Офіційні особи та тренери вибігли на поле, і Деррік проштотхнувся, щоб стати на коліна поруч із Сореном.

Натовп закрив мені огляд, і від паніки у мене запаморочилося в голові. Надя розтирала мені спину, а перед очима танцювали чорні плями. Старий знайомий страх, ще з часів, коли я жила з матір'ю, з'явився з новою силою.

Я не могла впоратися з втратою ще когось, хто мені був близький.

Оскільки моя увага була зосереджена на чоловіках в кінці поля, я спочатку не помітила віддалених оплесків. Деррік встав, потім допоміг Сорену піднятися, і глядачі почали аплодувати ще голосніше, ніж раніше. Мої напружені м'язи затремтіли, вивільняючи напругу, яку я тримала в собі. Я втягнула повітря і, можливо, впала б, якби Надя не втримала мене перед тим, як знову сісти.

На поле вийшла команда, що вибивала м'яч, і Сорен пішов на своїх ногах. Деррік поніс їхні шоломи і щось сказав йому, коли вони підійшли до лави запасних. Очі Сорена зосередилися на мені, де я стояла, притулившись до перил. Я навіть не помітила, що зрушила з місця.

Його обличчя змінилося, і він попрямував до мене. Стіна його анітрохи не сповільнилася. Я ледве встигла відійти з дороги, як він піднявся і перестрибнув через перила, щоб приземлитися поруч зі мною.

«Ти в п...» Я не встигла закінчити своє запитання.

Його руки обхопили моє обличчя, і він нахилився, щоб поцілувати мене. Ми обоє завмерли на мить, занурюючись у відчуття його губ, притиснутих до моїх. Одночасно потреба, полегшення і кількатижнева пригнічена хіть прорвалися крізь мій організм у заплутаному клубку емоцій.

Я поцілувала його з усією силою, притискаючись до нього, навіть незважаючи на його прокладки. Я нічого не могла з собою вдіяти, і я,

чорт забирай, була впевнена, що не виступаю перед публікою. Його руки обійняли мене, і він прогарчав моє ім'я на мої губи.

Він підняв мене на пальці ніг, і я вчепилася кулаками в шовковисту тканину на його спині. Натовп, стадіон, Надя - все це відійшло на задній план.

З поля пролунав свисток, який сповістив про закінчення гри, і з тремтячим диханням Сорен відступив на кілька сантиметрів. Він торкнувся своїм носом мого носа, а потім опустив мене на ноги.

Я не хотіла, щоб він відпускав. Ця думка з'явилася і зникла з такою силою, що я була майже впевнена, що вона промайнула у мене на лобі великими неоновими літерами. Після всієї ментальної акробатики, яку я проробляла з собою, ця проста істина прояснилася.

Це був день незручних усвідомлень, і я не виспалася, щоб впоратися з ними.

Хтось штовхнув мене ззаду, і Сорен насупився через моє плече на кривдника. Я встигла забути, що ми перекрили прохід до стадіону після великого футбольного матчу в коледжі. Я озирнулася, щоб побачити, наскільки велике видовище ми створили.

Виявилось, що зовсім небагато. Вболівальники розбіглися по полю навколо нас, як тільки гра закінчилася, а Надя пішла в якийсь момент під час драматичних післяматчевих поцілунків. Я знала, що спортивні репортери зловлять момент між нами, але в цей час ми загубилися в натовпі людей, які намагалися вийти.

Він зітхнув. «Мені шкода».

Я спробувала відкинутися назад, щоб краще роздивитися його обличчя, але його руки міцно стиснули мене, утримуючи на місці. «Чому тобі шкода?»

«Я не хотів, щоб все так обернулося».

Я намагалася говорити спокійно, але моє серце завмерло. «Це ж частина угоди, так?»

«Ні. Ми не домовлялися, що ти будеш так хвилюватися».

Я нахмурила брови. «Звідки ти знаєш?»

«Це те, що я б відчував. До того ж, Надя написала Ді».

«З тобою все гаразд?»

«Так. Деніелс вибив з мене повітря, і протокол наказує мені не вставати, поки я не буду повністю функціональним». Він посміхнувся. «У мене був один пекельний забіг, однак».

Остання моя тривога розтанула, і я раптом відчула себе виснаженою. Ясна радість у його посмішці нагадала мені про те, чому ми робили це в першу чергу. Він не просто хотів обирати своє майбутнє, він конкретно хотів грати у професійний футбол.

З такими навичками, як у нього, я не сумнівалася, що його візьмуть до команди, якщо він скористається шансом. Йому не потрібен був додатковий рік для отримання драфтового віку, а це означало, що він не потребував мого впливу - йому потрібна була моя підтримка, щоб ризикнути, навіть якщо це коштувало б мені житла. Моя відверта реакція на потенційну бездомність попередила мене, що я загрузла набагато глибше, ніж я думала, і в мене не було енергії, щоб впоратися з наслідками.

Я посміхнулася йому якнайширше, на що змогла спромогтися. «Так, ти забив переможний тачдаун. Що може бути краще за це. Тебе підвезти назад?»

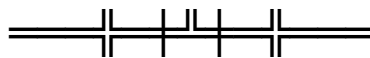
Він нахилив до мене голову, мабуть, дивуючись невідповідності між моїм щасливим обличчям і втомленим тоном. Я не намагалася нічого пояснити. День пішов не так, як я очікувала, і я досягла межі своєї здатності формулювати думки.

«Ні, у мене є вантажівка, і мені потрібно закінчити тут. Побачимося вдома?»

Я кивнула, вже плануючи заснути, коли він повернеться.

Він поцілував мене ще раз, а потім пішов з трибун. Знову перестрибуючи через перила, щоб пробігти крізь похвали та привітання по дорозі до свого спорядження. Я похитала головою від цього видовища. Сорен грав так, ніби йому подобалася увага, але я знала правду.

Він любив гру - і йому не потрібна була я, щоб досягти успіху.

Я чула, як Сорен повернувся додому, але, як боягузка, я прикинулася сплячою, коли він прийшов перевірити, як я знала, що він прийде. Протягом наступних годин я слухала, як він метушиться на кухні, дивиться телевізор, який працював надто тихо, щоб я могла його почути, і нарешті пішов до своєї кімнати.

Сонце сідало, і хоча я трохи задрімала, щоразу, коли я засинала, кошмар виривав мене з сну. Він включав додатковий бонус - нерухомого Сорена після звичайного лайна, де мама звинувачує мене в тому, що я покинула свою сім'ю після її смерті.

Після четвертого чи п'ятого пробудження я навіть не намагалася заснути. Чи може людина померти від відсутності відпочинку? Здавалося, що так, але я не могла пригадати, чи це була пряма смерть, як від голоду, чи недосипання призводило до того, що люди приймали жахливі рішення, які закінчувалися смертю.

Я перевернулася на спину і скинула ковдру. Стеля не давала мені жодних порад, але я знову подумала про підозру, яка плавала в моїй голові з самого ранку після Хелловіну. Кошмар зник, коли Сорен заснув поруч зі мною.

Причини вислизали від мене, але це був перший раз, коли щось спрацювало, окрім потужного снодійного. Я ненавиділа їх. Від них я почувалася млявою і хворою весь наступний день. Не найкращий компроміс.

Якщо присутність Сорена спрацювала одного разу, то, можливо, спрацює і вдруге. Звісно, мені довелося б мати справу з наслідками того, що я опинилася в безпосередній близькості з найгарячішим хлопцем, якого я коли-небудь зустрічала, і який, ймовірно, спав голим. Ця картина зігрівала мене, але справжньою проблемою було не його фантастичне тіло. А в моїх зростаючих почуттях до нього. Чи справді я хотіла впустити його ще глибше, коли у наших заплутаних стосунків закінчувався термін придатності?

Від плутанини суперечливих бажань у мене боліла голова - чи, може, це теж було виснаженням. Важко було сказати.

Я не могла витримати ще однієї безсонної ночі, тому прийняла рішення і сподівалася, що воно не закінчиться так само погано, як деякі

інші позбавлені сну речі, які я зробила.

«Сорен?» Я легенько прочинила його двері, і світло з коридору впало на його ліжко.

Він лежав, схрестивши руки за головою, і дивився в стелю. Ковдра прикривала його нижню половину тіла, але груди були оголені, що дозволяло легко помітити напругу в його м'язах.

Його очі знайшли мої. «Не спиться?»

Розуміння в його погляді заспокоїло голос у моїй голові, який попереджав, що це погана ідея. «Ні.»

Тиша запанувала між нами на довгу мить, аж поки він тихо не видихнув. Не відводячи погляду, він підсунувся і підняв ковдру, чекаючи на мене.

Хоча це я його потурбувала, я вагалася. Майже панічна атака, шалений поцілунок після... Я намагалася тримати його на відстані, але в мене це погано виходило. Якщо він доторкнеться до мене, я боюся, що втрачу той невеликий захист, який у мене залишився. Судячи з моєї реакції, було вже запізно.

Треба було йти ва-банк.

«Іди сюди, Ві».

Його хрипкий голос допоміг мені відпустити свої сумніви. Я увійшла до кімнати і зачинила за собою двері. Дихання Сорена збігалось з моїм у темряві - повільне і нерівне.

Я присунулася до нього, з подивом побачивши, що він був у спортивному одязі. Він накрив нас обох ковдрою і пригорнув мене до себе. Я притиснулася до нього, вперше за кілька днів по-справжньому розслабившись. Його пальці занурилися під мою майку і розплескалися по моєму животу, закріплюючи мене на місці.

«Засинай».

Мурашки побігли по моїй шкірі, навіть коли я заплющила очі. Він зсунув стегна, притулившись своєю ерекцією до моєї дупи, але я без сумніву знала, що він знову відмовить мені, якщо я наполягатиму на сексі. Сорен, біла ворона у своїй родині, ніколи не діяв би, якби вважав, що його використовують.

«Мені шкода». Я не була впевнена, чи моє тихе вибачення було для нього чи для мене. Три роки, коли я стояла на своєму, були зруйновані самовпевненим футболістом з м'яким серцем.

«А мені ні. Ти завжди можеш прийти до мене, Ві».

«Я знаю.» Тиха правда зависла між нами на довгу мить, і його великий палець погладив лінію вогню на моєму животі.

Він притиснув легкий поцілунок до мого плеча. «Засинай. Вранці ти зможеш все переосмислити».

Ніби він мав прямий зв'язок з моєю нервовою системою, мій розум спорожнів, а тіло заспокоїлося. Я поринула в його тепло, відпустивши всі причини, чому це була погана ідея. Вранці я не планувала нічого обдумувати. З його диханням на моєму волоссі і його тілом, обгорнутим навколо мене, я була саме там, де хотіла бути.

РОЗДІЛ 18 : СОПЕН

Я ще ніколи не був так вдячний за прощальний тиждень. Після останньої гри команда нещадно дражнила мене з приводу моєї «травми». Деякі з цих придурків не знали, коли треба зупинитися. Ді та інші знали краще, але Колт вважав себе кумедним кожного разу, коли прикидався, що не може дихати, коли я проходив повз нього.

Це диво, що я не вдарив його в горло, щоб дати йому кращий матеріал для роботи. Його рятувало те, що він, здавалося, відмовився від своєї одержимості Ві. Вона приходила на тренування кілька разів, і він повністю її ігнорував.

Я, з іншого боку, не міг зосередитися на іграх, які мав грати, коли відчував на собі її погляд.

Через ігри у нас не було тренувань по суботах, тож тижні, коли ми мали вихідні, були просто вихідними. Замість того, щоб поспати, Ві розбудила мене, щоб піти за продуктами. Я, дурний, навіть не засмутився. Поки ми були в магазині, батьки тричі написали мені смс, і ще раз, як тільки ми почали розкладати продукти.

Ві вигнула на мене брову, коли запихала спагеті в комору. «Ти міг би також перевірити.»

«Мені не потрібно перевіряти. Це мої батьки користуються своїм правом нагадати мені, що я не контролюю власне життя.»

Вона притулилася до стійки і схрестила руки. «Тобі не здається, що це трохи драматично? Особливо враховуючи, що ти не читав жодного з тих повідомлень».

Щоб заспокоїти її, я витягнув свій телефон з перебільшеною повільністю. Ві надулася і вихопила його з моєї руки. Я посміхнувся, коли вона прокручувала повідомлення, її насуплене обличчя поглиблювалося.

«Ну?»

«Нас покликали». Вона простягнула телефон, і я повернув його до кишені.

«Вони хочуть, щоб ми прийшли на сімейну вечерю, так?»

Ві стиснула губи і кивнула, а потім почала спорожняти іншу господарську сумку.

«Мені зараз сказати, що я ж тобі казав, чи почекати, поки ми з ними зустрінемося, і вони почнуть розповідати про те, як я живу неправильно?»

Вона подивилася на мене і підняла мої шоколадні пластівці з арахісовим маслом. «Не можу повірити, що ти це їси. Хіба спортсмени не повинні ставитися до свого тіла як до храму?»

Я пирхнув. «Ти можеш сказати це з серйозним обличчям після того, як провела час з Маком?»

«Мак тренується більше, ніж ти». Пластівці пішли в комору, і Ві підняла палець, перш ніж я встиг оговтатися і образитися. «Я не применшую кількість роботи, яку ти вкладаєш у своє тіло».

«А прозвучало саме так», - буркнув я.

Її погляд затримався на моїх грудях. «Я не маю жодних претензій, але я знаю, що Мак тренується з вами, і часто приєднується до команди підтримки на тренуваннях».

Я насупився, дивлячись на хумус у своїй руці. «Я цього не знав. Як я міг цього не знати?»

Вона знизала плечима. «Ти багато чого не знаєш».

«Я відчуваю, що ми небезпечно відійшли від теми».

«Твої батьки попросили, щоб ми зустрілися з ними на невеликому сімейному обіді сьогодні в якомусь французькому місці, назву якого я не можу вимовити».

Відчуття страху оселилося в моєму шлунку. «La Maison du Chat?»

«Можливо? Ти так швидко сказав, наче вже бував там раніше. Або так, ніби знаєш французьку».

«І те, і інше, насправді.» Вони наполягали на тому, щоб поїсти там, лише коли планували жорстко торгуватися щодо моїх родинних зобов'язань.

Ві зупинилася і витріщилася на мене. «Ти розмовляєш французькою?»

«І іспанською, як будь-який вихований техасець. І трохи італійською, але з нею у мене дуже погано».

Вона вперлася руками в стегна. «Що, не давньоскандинавською?»

Блиск веселощів в її очах розбудив голод, який лише неглибоко спав. Я кинув решту продуктів і наблизився до неї. «Це жарт про мою спадщину?»

Ві підняла підборіддя, відмовляючись, як завжди, піддаватися залякуванню. «Вся твоя сім'я виглядає так, ніби зійшла зі знімального майданчика фільму про вікінгів. Я залишаюся при своєму жарті».

Я притиснув її до стійки острова. «Мої предки-вікінги були б дуже розчаровані мною».

Її погляд ковзнув до мого рота, і вона облизала губи. «Хм?» Розгублене бурмотіння було саме тим, на що я сподівався.

«Жодної дівчини сьогодні не вкрали».

Вона моргнула. «Я не думаю, що ти крадеш дівчат ...»

Ві зітхнула, коли я відсунув сумки вбік, піднімаючи її на стійку. Я притулився носом до її носа і провів губами по її щоці до шиї. Останні кілька днів зруйнували мої найкращі наміри. Між нами з самого початку було гаряче, а коли вона притискалася до мене цілу ніч, щоночі, це все підпалювало.

Я хотів ще раз спробувати. Лише один раз.

«Сорен», - прошепотіла вона, нахиливши голову, щоб дати мені кращий доступ.

Вона потягнулася до мене, але я зловив її руки в свої і притиснув їх до граніту.

«Не торкайся», - прошепотів я, відчуваючи прискорений пульс на її шиї.

«Ти торкаєшся мене».

«Ледь-ледь». Я провів язиком по точці пульсу, і все її тіло нахилилося до мене. Я був не єдиним, хто відчував наслідки днів тісного контакту без розрядки.

Її стегна розширилися, і вона обхопила ногою моє стегно, намагаючись притягнути мене ближче. Вона була сильною, але я був

сильнішим. Я посунувся в інший бік, використовуючи її ногу, щоб посунути її дупу до краю стійки. З її руками, зафіксованими на місці, її груди опинилися спереду і в центрі.

Саме там, де я хотів цього.

«Мені подобається, як ти вимагаєш того, чого хочеш. Я знаю, як тобі подобається мій рот на тобі, мій язик. Я знаю, що ти будеш міцно стискати мене своїми стегнами, коли я буду працювати з твоїм клітором, двома пальцями глибоко в твоїй кицьці. Я знаю, що ти відчуваєш себе розслабленою і насиченою, але мені цікаво...» Я опустив свій рот нижче, щоб подразнити камінчик соска, що проглядався крізь тонкий матеріал її топа. «Що ще ти хочеш, Ві?»

Мурашки побігли по її руках, і її пронизало тремтіння. Вона вигнулася до мене, але мій телефон задзвонив з пронизливим класичним рингтоном. Той, який я використовував виключно для своїх батьків. Ві здригнулася і вивільнила свою ногу з моїх обіймів.

Я глибоко пошкодував, що не залишив свій мобільний в машині. Я вивільнив її руки і допоміг їй випростатися, щоб випрямитися.

Ві опустила голову мені на плече і заплуталася пальцями в моїй сорочці. «Який страшенно невдалий час».

Я розсміявся, бо що ще я міг зробити. Вона мала рацію, час був вражаюче невдалий, але вони продовжуватимуть дзвонити, поки я не дам їм підтвердження. На якусь мить мені захотілося викинути телефон у вікно. Що доброго в тому, щоб бути багатим, якщо я не можу недбало знищити дорогу технологію, щоб залізи до своєї дівчини під спідницю?

Телефон продовжував дзвонити, коли всередині мене все стихло. Моя дівчина. Не фальшива дівчина. Ця думка прийшла з нізвідки. Я міг би звинуватити себе у невдалому виборі слів, але я брехав би лише собі. Всі мої коливання протягом останнього тижня різко контрастували між собою.

Я казав собі, що не хочу користуватися перевагами Ві, і це було правдою, але складніша причина полягала в моєму страху, що секс допоможе їй пройти весь шлях через мої стіни. Дурний страх, як

виявилось. Всі мої власницькі почуття до неї прокинулися і вдарили мене по обличчю.

Точнісінько як на грі. Так само, як на Хелловін. У моїй голові промайнув спогад з вечірки Каппа - злість, що Колт помітив її веснянки раніше за мене, помітив її раніше за мене.

Я був такий розлючений.

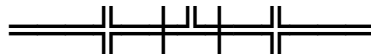
Минуло лише кілька секунд, але я відчував себе так, ніби пробіг тисячу миль і впав перед нею обличчям до землі.

Пальці Ві впилися в мій живіт, потім вона розправила долоню і відштовхнула мене на крок назад. «Візьми слухавку». Вона не стала чекати, поки я зрушу з місця, і повернулася до пакетів з покупками.

Я відповів і вислухав мамину розповідь про відповідальність, поки спостерігав, як Ві вдає, ніби між нами нічого не сталося. Знову.

Ну і хрін з ним. У мене були почуття до цієї дівчини, які виходили далеко за межі того, щоб роздягнути її догола. Вона, напевно, вирішить, що я не вартий її уваги, але цього разу я збирався докласти зусиль, щоб у нас все вийшло.

«Мамо». Моя різка відповідь обірвала лекцію на півслові. «Ми приїдемо».

На «невеличкий сімейний обід» прийшли мої тітка, дядько і двоюрідний брат, а також мої батьки і ми. Вибір ресторану мене насторожив, але ситуація була серйозною, якщо мою двоюрідну сестру, Харпер, запросили бути свідком лекції.

La Maison du Chat був захований у висококласному торговому центрі під відкритим небом, призначеному для людей, які платили іншим людям, щоб ті робили для них покупки. Фасад виглядав як французький котедж у сільській місцевості з продуманим ландшафтним дизайном, щоб приховати метушню перехожих. Всередині офіціанти носили строгі костюми і були добре навчені, щоб їх не було ні видно, ні чути.

Мої батьки любили це місце. Мені хотілося ненавидіти кожен секунду перебування там, але їжа була фантастичною.

Ми з Ві попрямували до відокремленого столика, за яким часто сиділа моя сім'я, і з кожним кроком моя напруга зростала. Мій тато і Лукас стояли, коли ми наблизилися, чекаючи, поки Ві займе своє місце, щоб знову сісти на своє. Старі шкільні манери, про які я з усіх сил намагався забути більшу частину часу.

Я глянув на Ві, щоб побачити, як вона справляється з пишними традиціями багатства, і побачив, що вона озирається на мене, вдаючи, що поправляє серветку на колінах. Один бік її губ скривився в крихітній напівпосмішці, призначеній саме для мене.

Мама прочистила горло і потягнулася до келиха з вином. «Я рада, що ти зміг приєднатися до нас, Сорене. Хоча наступного разу я б хотіла, щоб ти попереджав, якщо плануєш запізнитися».

Ві потягнулася до моєї руки під столом і подарувала мамі милу посмішку. «Це я винна, що ми запізнилися».

Я пирхнув, але не тихо. «Ми не запізнилися. Ти сказала нам опівдні. Ми приїхали опівдні».

Мама підняла брову, але тут втрутилася Амелія, завжди готова привернути до себе увагу, коли я опинявся під прицілом. «Я теж рада, що ми всі разом. У нас є новини, якими ми хочемо поділитися».

Голова Харпер смикнулася вгору, і швидкий спалах паніки промайнув на її обличчі. Цікаво. Я не думав, що щось може збентежити мою кузину-крижану королеву. Вона пригладила своє біляве волосся назад, хоча воно вже було зібране в гладкий пучок, і погралася з серветкою, повертаючи маску.

Амелія зустрілася поглядом з Лукасом і широко посміхнулася. «Ми купуємо крихітний будиночок. Хочемо подорожувати країною в химерному стилі».

Ві розсміялася в захваті, а мої мама і тато привітали її менш захоплено. Харпер зробила великий ковток вина, а потім повільно поставила келих, коли помітила, що я дивлюся на неї. З'явився офіціант з хлібом, і моя мама почекала, поки він відніс наші замовлення на кухню, перш ніж знову зосередилася на Амелії.

«Чому саме зараз?»

Посмішка Амелії стала трохи менш щирою. «А чому б і ні? Бізнес йде добре, і у нас є чудова команда, яка керує ним для нас. Чому б не скористатися нашим унікальним становищем і не насолоджуватися життям, поки ми можемо?»

Я помітив, як Лукас кинув швидкий погляд на Харпер, але вона проігнорувала його, втупившись у своє меню. Між ними щось відбувалося. Останнє, що я чув, що Харпер керувала їхнім бізнесом, серед кількох інших, якими володіли мої батьки, але не вважали їх важливими.

Чому їй було так незручно відповідати на ці запитання? Я похитав головою. Яка мені різниця? Я просто хотів закінчити цей обід і відвезти Ві додому, щоб ми могли продовжити з того місця, на якому зупинилися на кухні. Доки погана думка моїх батьків остаточно не відштовхнула її від мене.

У нашому світі - у кампусі - я був футбольним богом, але в сім'ї я був ганьбою. Я, чесно кажучи, не знав, що з цього було правдою.

Батько покликав мене на ім'я, і я зрозумів, що щось пропустив, поки розмірковував. «Вибач, що?»

Він подивився на Ві знаючим поглядом, а потім знову зосередився на мені. «Ти вже вирішив, що будеш вивчати в університеті? Ми з твоєю матір'ю обговорювали фінанси на наступний рік, і ми стурбовані тим, що ти можеш розпорошуватися, щоб взяти всі необхідні предмети для деяких спеціальностей».

Від відповіді мене врятувало те, що принесли їжу. Ввічливість вимагала, щоб ми не розмовляли під час їжі, і цього разу я був радий дотриматись традиції. Проте майбутня розмова застрягла в моєму шлунку і зіпсувала будь-який апетит, який у мене був.

Ві, мабуть, помітила, що я штовхаю їжу замість того, щоб їсти, тому що вона штовхнула мене в плече і кинула гострий погляд на мою тарілку. Замість того, щоб взяти виделку, я потягнувся до її вільної руки і поцілував її долоню. Її обличчя пом'якшало, а повітря між нами згустилося. Не тільки я думав про той ранок.

«Не голодний?» - різкий голос Харпер чітко пролунав над тихою фоновою музикою та іншими відвідувачами, але ніхто за нашим столом

не відреагував.

Я зустрівся з її темно-синіми очима, такими схожими на мої, готовими розірвати її на шматки, і саркастична відповідь завмерла на моїх губах. Вона виглядала нещасною. Очевидно, що Харпер ніколи б не дозволила показати стільки емоцій, але я знав свою кузину.

Вона злегка похитала головою і вибачилася. Перш ніж я встиг відповісти, батько прочистив горло, звичайний знак того, що він планує перейти від їжі до розмови.

«Сорене, ти знаєш, що ми з мамою завжди щедро підтримували тебе, особливо після тієї невдачі минулого літа. Ми помітили твою новоявлену відданість своїм обов'язкам, тож вважаємо, що настав час дати тобі трохи реального досвіду».

Мене охопив страх, але я мусив поставити запитання. «Що саме це означає?»

Він посміхнувся мені так, ніби дарував великий подарунок. «Ми хочемо, щоб цього літа ти попрацював у нашій головній штаб-квартирі на тимчасовій посаді, в основному прикриваючи мене протягом дня, але у тебе будуть і свої обов'язки».

Я похитав головою. «Я не можу. У мене влітку заняття і тренування».

Мама насупилася. «Звичайно, ми попрацюємо над твоїми заняттями, але ти маєш присвятити свій час своєму майбутньому».

«Я присвячую свій час своєму майбутньому». Якимось так сталося, що я говорив досить тихо, незважаючи на тривожні дзвіночки, що лунали в моїй голові.

Вона посміхалася. «Гра - це не спосіб заробляти на життя. Шанси на те, що ти станеш професіоналом, не кажучи вже про те, щоб заробляти достатньо, щоб утримувати себе, астрономічно низькі».

«Ви помиляєтеся.» Тиха розмова раптово обірвалася, і всі голови повернулися до Ві.

Моя мама оговталася першою. «Перепрошую?»

Вона підняла підборіддя і повільно повторила. «Ви... Неправі». Її рука знайшла мою під столом, але я не думаю, що це тому, що їй

потрібен був зв'язок. «Сорен - надзвичайно талановитий футболіст, і будь-якій команді пощастило б мати його. Він дуже багато працював, щоб досягти такого рівня гри. Ви хоч раз були на його іграх?»

Мій тато виглядав замисленим, але обличчя моєї мами закрилося. «У нас немає часу на легковажні захоплення, і у нього теж».

Ві розсміялася. «Професійна гра у футбол - це виснажлива робота. Коли його задрафтують, а його задрафтують, вам доведеться знайти когось іншого, щоб керувати вашою імперією. У нього не буде часу на хобі-бізнес».

Шок від її грубих слів вразив усіх, включно зі мною. Її впевненість пронизала мої груди теплим списом надії. Ніхто не захищав мене раніше. Не так, як зараз.

Ві була задиракою. Я знав це, але побачити це наживо було зовсім новим досвідом.

Вірна своїй натурі, вона не дала їм шансу відповісти. Ві встала з-за столу, вся в грації і вогні, і ввічливо подякувала моїм батькам за їжу. Я наслідував її приклад, щиро посміхнувшись Амелії та Лукасу і кивнувши Харпер.

Коли Ві повернулася, щоб вийти з високо піднятою головою, я був поруч з нею, прикриваючи її рукою.

Їй не треба було знати, як глибоко вона вплинула на мене, але я не міг більше ховатися від самого себе. Ві була крутою, коли йшлося про мій захист, але хто стояв на її боці? Наша домовленість давала мені певне відчуття відповідальності, але мені хотілося більшого. Я хотів бути тим, до кого вона приходила, коли їй потрібна була допомога, тим, кого вона пускала за свої стіни, досить глибоко, щоб побачити її зламані частини.

Але я не сказав їй нічого з цього.

Коли ми вийшли на вулицю, вона важко зітхнула і не подивилася в мій бік. «Мені дуже шкода.»

«Не смій вибачатися. Це був один з найкращих моментів мого життя».

Вона похмуро подивилася на мене, а потім на двері. «Я справді не думаю, що допомагаю тобі з ними у твоїй справі».

Я похитав головою і притягнув її ближче, щоб покласти підборіддя на її волосся. «Ти справді допомагаєш. Їм може не сподобатися те, що ти сказала, але вони поважатимуть те, що ти мала сміливість сказати це. І, чесно кажучи, вони, напевно, просто відчули полегшення від того, що ти не стверджуєш, що вагітна моїми трійнятами».

Ві вщипнула мене за бік. «У тебе жахливий спосіб підбадьорювати людей.»

«Можливо, але це працює».

Її волосся залоскотало мені шию, коли вона зітхнула. «Що тепер?»

«Після цього крутого захисту? Сьогодні ми робимо все, що ти захочеш».

Вона відкинулася назад з пустотливою посмішкою. «Все, що я захочу, так?»

РОЗДІЛ 19 : СОПЕН

Якщо Мак запропонує ще одну пісню, я запхаю його голову в унітаз. У караоке-вечір у нашому улюбленому барі ми всією командою сиділи в кабінці. На вічний жаль Мака, вечір караоке зазвичай припадав на день наших ігор, і ніхто з нас не хотів виходити на вулицю, коли можна було залікувати свої травми наодинці.

Цього разу доля посміхнулася йому у вигляді Єви та Ві. Я мав би знати, що Ві замучить мене після ресторану, якщо їй дати можливість, і вона справді зробила це. Замість того, щоб відвезти її додому і провести решту вихідних голими, вона попросилася погуляти з Євою та іншими.

Я сказав своєму члену, щоб він заспокоївся, і поспішив назад до ТУ, щоб у Ві був час підготуватися.

Швидкість була того варта. Ми приїхали одночасно з першим раундом випивки під хор вигуків. Єва подарувала мені тріумфальну посмішку, а я зробив нотатку, щоб найближчим часом попрацювати над планом помсти. Можливо, щось із залученням Мака, який наполягав на тому, щоб підкидати мені ідеї пісень, тоді як я б краще зосередився на Ві, що сиділа у мене на колінах.

На ній були джинси, туфлі на підборах на ремінцях і цей сексуальний маленький топик, який залишав більшу частину спини оголеною. Мені хотілося провести язиком по рельєфних м'язах її рук і провести поцілунками по гладенькій шкірі шиї. Дівчина була в хорошій формі.

І мені боліло за нею.

Вона нахилилася вперед, щоб сказати щось Єві через стіл, і я прикусив внутрішню частину щоки, щоб стримати стогін, коли її попка потерлася об мене. Я просунув пальці всередину вільного верху, щоб відпочити на її голому животі, опираючись бажанню потягнути її назад і знову насадити на свій член. Якби вона нахилилася ще трохи вперед ...

Мак штовхнув мене ліктем у бік, і я зрозумів, що дивився на спину Ві. Я провів вільною рукою по обличчю і спробував вирвати думки зі своїх штанів - або з її. Музика була гучною, і навіть сидячи поруч зі мною, мені доводилося читати по губах, щоб зрозуміти його.

«Хочеш поїсти?»

Я нахилив голову до нього, намагаючись не надто сильно рухати нижньою частиною тіла. «Не дуже».

Ві раптово повернулася, прослизнувши між нами. «Поїсти? Я вмираю з голоду».

Ми з Маком розгублено презирнулися. Як, чорт забирай, вона нас почула? Він оговтався першим. «Як щодо піци?»

Вона посміхнулася. «Піца звучить чудово. Піду зроблю замовлення в барі. Пепероні підійде?»

Він кивнув, і вона повернулася до нього спиною, розвернувшись, щоб зосередитися на мені. «А ти? Хочеш чогось?»

Її слова перегукувалися з тими, що я запитував у неї на кухні, перед тим, як ледь не збожеволів. Мій погляд впав на її рот, і я похитав головою. Здалеку я почув, як Мак застогнав. Він пробурмотів щось про кімнату, але мені було начхати, чи є у нас глядачі.

Губи Ві розтулилися на крихітному вдиху. Боже, цей маленький рух зробив мене таким напруженим. Мені потрібно було доторкнутися до неї. На щастя, незважаючи на всі її ворухіння, мої пальці все ще лежали на її животі, приховані від усіх її тілом і топом.

Її прес стиснувся, коли я ковзнув рукою нижче до гудзика на джинсах. Трохи смикнув, і я отримав доступ. Ві сперлася на вініл позаду мене і так повільно перекинула одну ногу через мої коліна. Її вага змістилася, коли вона обережно перелізла через мене, щоб звільнитися, і я побачив, що її трусики наскрізь мокрі.

Її нижня губа тремтіла, коли я притиснувся до мережива, проводячи пальцем по її клітору, коли вилазив з джинсів. Моя кров палала, але Ві не зупинилася, коли піднялася на ноги.

Я підтримав її рукою на стегні, і гарячий погляд, який вона кинула на мене, ледь не змусив мене піти за нею. Вона пішла так, ніби її штани не були розстебнуті під драпірковкою топа, але я знав, що вона була до біса гаряча і мокра. Для мене.

Одразу ж хаос у решті бару повернувся назад. Ніхто, здавалося, не помітив нашого маленького маневру. Мак та інші спостерігали, як тріо п'яних сестер з сестринства переспівують пісню Тейлор Свіфт, але мої очі продовжували повертатися до Ві.

Я простягнув руку через задню стінку кабінки, нахиливши голову, щоб стежити за тим, як вона прокладає собі шлях крізь натовп. У нас було багато практики бути разом на публіці, але сьогодні все було інакше. Ніби ми обоє хотіли б бути вдома. На самоті.

Пісня тріо закінчилася, і кучерява руда підвелася, щоб заспівати баладу. Зазвичай я не дуже любив вечори караоке, здебільшого тому, що Мак наполягав на тому, що грає у футбол тільки тому, що його не цікавить співоча кар'єра. Він не зовсім помилявся, але щоразу, коли він вставав, щоб заспівати для дівчат, вони поверталися за стіл.

Останні кілька місяців я відбивався від пропозицій - після Марго мене більше не цікавили дівчата на одну ніч, і ця сцена набридла. До обіду я не планував приходити сьогодні, незважаючи на те, що Єва погрожувала мені помстою, якщо я не припиню забирати весь час Ві на себе. Її слова.

Я помітив, що Єва спостерігає за мною через стіл, тож послав їй поцілунок. Це було те, що я робив сотні разів раніше, але вона звузила на мене очі замість того, щоб підіграти, як зазвичай. Неважливо. У мене не було розумової енергії в той момент, щоб з'ясувати, що відбувається в голові Єви.

Не тоді, коли я прокручував останні кілька хвилин знову і знову.

Ві озирнулася на мене, на її губах з'явився привид посмішки, і моє серце перевернулося в грудях. Ця посмішка була для мене, для того, що ми розділили.

Важка вага навалилася мені на ноги, а довге світле волосся на секунду затулило мені зір. Я зрозумів, що хтось - жінка, судячи з волосся і важкого аромату її парфумів - сів мені на коліна.

Я одразу ж зрушив з місця, щоб штовхнути її на Мака, але випадкова дівчина обхопила мене руками за шию, притиснувшись до мене грудьми і наблизивши свій рот до мого вуха. Вона прошепотіла пропозицію, на яку старий я, безумовно, погодився б, але все, чого я хотів у цей момент, - це щоб вона відчепилася від мене.

Я не зводив очей з Ві. Її губи розтулилися, коли вона вдихнула повітря, і вона відсахнулася назад, ніби хтось її вдарив. Я впізнав вираз її обличчя, швидкий шматочок болю. Вона швидко похитала головою і

покинула своє місце за барною стійкою, щоб кинутися до туалету, перш ніж я зміг вигнати небажану відвідувачку.

«Маку, візьми її». Я розплутав її руки, і Мак пересадив її з моїх колін на свої.

Страх прискорив мої рефлекси, і я стрибнув за Ві. Паніка, яку я відчув при цьому спалаху болю, розповіла мені все, що мені потрібно було знати про глибину моїх почуттів до неї. Мені набридли футбольні зайчики, які вдавали, що піклуються про мене, - я хотів справжніх почуттів.

Групи людей перегородили мені шлях, коли я обходив бар, але натовп порідшав біля відчинених дверей, у які поспішала Ві. Я наздогнав її в кінці темного коридору між вбиральнями та аварійним виходом.

«Ві, зачекай.»

Її голова на секунду опустилася, потім вона повернулася до мене, в її очах палав вогонь. «Правило номер два, Сорене. Ти можеш розірвати угоду в будь-який момент. Все, що тобі потрібно зробити, це сказати мені. Мені шкода, що ситуація з твоїми батьками склалася не так, як ти хотів, але ти повинен був принаймні поговорити зі мною, перш ніж підчепити когось іншого через дві хвилини після того, як засунув руку в мої штани».

Моя паніка загострилася і змішалася з гнівом. Не на Ві - я розумів її страх, - а на весь спосіб життя, який робив пошук чогось справжнього таким до біса важким. «Я не збирався підчепити когось іншого. Я приїхав сюди заради тебе, і ти єдина, з ким я піду».

Вона стиснула губи і провела руками по волоссю. «Це не те, на що це схоже».

Я підняв долоні в знак покори. «Я знаю, що ми не часто виходили на публіку, але це трапляється постійно. Люди, особливо жінки, хочуть урвати шматок футболіста, припускаючи, що ми візьмемо все, що вони запропонують. Вони не дбають про нас особисто. Для них ми всі взаємозамінні. Колись мені це подобалося, але таке життя втратило свою привабливість. Я не знав, що це був її план. Чорт забирай, я навіть не бачив її, поки вона не сіла мені на коліна. Я спостерігав за тобою».

Її ніздрі роздувалися, коли я повільно наближався, як у дикого звіра, що відчув небезпеку, але вона не побігла знову.

«Мій погляд не сходив з тебе, навіть коли я штовхнув її до Мака. Я знаю, що ти налякана тим, що відбувається між нами, як і я, але втеча нічого не виправить. Поговори зі мною».

Вона похитала головою і притулилася спиною до стіни поруч, освітлена лише яскравим червоним світлом знаку виходу. «Я бачила лише мигцем, але бачити когось іншого на моєму місці боляче. Тоді мені доводиться нагадувати собі, що це місце насправді не моє - і ти насправді не мій. Уся ця ситуація мала б захистити нас від усього цього емоційного лайна, але ми так погано вміємо залишатися відстороненими. Ти стверджуєш, що тебе більше не цікавлять випадкові зв'язки, і я хочу тобі вірити. Але я бачила, як та жінка обіймала тебе руками, і не могла не задатися питанням, чи торкався ти її так само, як мене».

На останньому слові її голос урвався, і мені довелося боротися, щоб не обійняти її. Я ненавидів те, що Ві було боляче, а ще більше ненавидів те, що я спричинив це, навіть ненавмисно.

«Я ніколи нікого не торкався так, як тебе». Я ризикнув і перемістився в її простір, обхопивши її ноги своїми.

Вона нахилила голову і зустрілася з моїми очима. Усе, чого я хотів, сяяло в мені. Вона відчула це - так само, як і я. Ми ніколи не прикидалися.

Виверт давав привід двом замкнутим, збожеволілим людям впустити когось у своє життя. Я звик давати людям найнижчі очікування щодо себе. Таким чином, коли я неминуче облажався, це не мало б великого значення. Але Ві бачила мене по-іншому. Вона вірила в мене, і, чорт забирай, це було приємно.

«Ти маєш рацію. Я хочу розірвати угоду. Я не хочу фальшивих стосунків, які закінчуються за дверима квартири». Вона нахмурила брови, але я не дав їй шансу відповісти. «Я хочу все. До біса Колта, школу і моїх батьків. Вони тут ні до чого. Я хочу тебе. Всю тебе. Тільки тебе».

Я нахилився до неї, притулившись передпліччям до стіни над її головою. Мій ніс торкнувся її носа, коли я відійшов від межі. Зв'язок пронизав мене, як електричний струм, і я згорів від потреби знову відчутти її смак. Ми більше ніде не торкалися, незважаючи на те, що в обох груди здіймалися.

«Це твій вибір, Ві. Не дозволяй нікому, навіть мені, переконати тебе в протилежному».

Вона важко зітхнула і заплющила очі. «Сорен...»

Я не думав, що можу відчувати себе більш розірваним, але моє ім'я, що тихо прозвучало на її устах, розірвало мою насилу здобуту стриманість. «Що б ти не вирішив, це не змінить того, що між нами».

Вона притиснула долоні до мого живота - можливо, щоб відштовхнути мене, але поштовху не було. Мої м'язи стиснулися від її дотику, благаючи про більше.

З бару донісся гучний сміх, вриваючись в усамітнення, яке ми створили. Ві підняла на мене очі, вся нерішучість зникла.

«Це така погана ідея».

РОЗДІЛ 20 : ВІ

У коридорі пахло старими кільцями цибулі, і в будь-яку секунду хтось міг вибігти з ванної кімнати. Але погляд в очі Сорена, в яких світилося розуміння, робив погане місце цілком вартим того.

«Чому?» - прошепотів він за кілька сантиметрів від мого рота.

Мій розум на секунду затьмарився, а потім я згадала те, про що щойно думала вголос, очевидно, вголос. «Ми уклали цю угоду, тому що ми потребували один одного, і це не змінилося. Хоча я і планую жахливо скористатися тобою пізніше».

«Згоден. У нас все ще будуть ці речі. У тебе буде місце, де жити, і захист від Колта, а у мене буде дівчина, з якою можна буде хизуватися перед батьками». Він опустив голову так, що його губи торкнулися моїх. «Ще якісь умови, перш ніж я жахливо скористаюся тобою?»

Мої пальці впилися в тверді м'язи його живота. «Я залишаю за собою право на інші умови, коли мій мозок не буде затуманений хтивістю».

Він низько засміявся, і грубий звук пройшов по моєму хребту прямо до самого серця. «Все, що тобі потрібно, Ві. Тільки попроси, і це твоє».

Сорен перервав свою заяву, нарешті, нарешті, торкнувшись мене. Він запустив руки в моє волосся і припав губами до моїх вуст. Його великий палець провів по вилиці, граючись на моїх губах. Шукаючи, витягуючи поцілунки, які спонукали мене впустити його в себе.

Я ковзнула руками по його талії і притиснулася до всіх його твердих країв. Він нахилився вперед, і моя спина знову вдарилася об стіну. Його язик вистукував шалений ритм, і моє тіло пульсувало у відповідь.

Коридор потьмянів - бар, наші друзі - все зникло, окрім нього. Сорен провів рукою по моїй шиї до грудей, зупинився, щоб провести великим пальцем по чутливому соску. Я вигнулася дугою, але він рушив далі, ковзнувши по моєму стегну і залізши в мої все ще розстебнуті штани.

Його схвальне гудіння було зустрінуте моїм зітханням, коли він встромив у мене палець. Я нахилила стегна, щоб дати йому кращий

доступ, і він винагородив мене ще одним пальцем. Повільними, болісними рухами він довів мене до оргазму. Його великий палець ліниво малював кола на моєму кліторі, і я скиглила його ім'я.

Я вже була так близько, але цього разу я не хотіла залишатися на самоті. Було б справедливо, якби я відповіла йому взаємністю. Я відпустила його сорочку і просунула одну руку між нами, щоб провести рукою по його твердому члену.

Сорен зі стогоном розірвав поцілунок. Його кулак стиснув моє волосся, утримуючи мою голову нерухомо, поки він гарчав мені на вухо.

«Продовжуй грати, і я візьму тебе прямо тут. Але спершу ти маєш піти зі мною. На відкрите місце, де нас може побачити будь-хто».

Його слова, його хватка за моє волосся, ритмічний рух руки перекинули мене через край. Тремтіння, що почалося в моїх ногах, хвилею насолоди розлилося по всьому тілу. Сорен продовжував тиснути, доки не вщухли останні тремтіння, а потім повільно висмикнув руку.

«Чого ти хочеш, Ві. Повернутися туди чи додому?»

Якби я була в спідниці, то, мабуть, скинула б трусики прямо тут. Моє тіло горіло - навіть після того запаморочливого оргазму - і я відчайдушно хотіла його рук, його рота, будь-чого, що могло б полегшити постійний біль. Але мені не подобалася думка, що нас перерве п'яний відвідувач, який шукає вбиральню.

Я погладила його ще раз, і його стегна смикнулися вперед. «Додому».

Сорен негайно відштовхнувся від стіни і сплутав свої пальці з моїми, прямуючи до входу, де ми припаркувалися. Я була рада, що не взяла з собою сумочку, бо ми навіть не зупинилися, коли проходили повз столик. Єва послала мені самовдоволений погляд і помахала пальцем.

Він не зменшував швидкості, поки ми не пристебнулися для п'ятихвилинної поїздки назад до квартири. Частина мене не могла повірити, що ми щойно це зробили, але моє тіло було впевнене в цьому. Я відчувала себе так, ніби пробігла марафон. Моє серце калатало, я не

могла перевести подих і була не впевнена, що мої стегна не болітимуть завтра.

Я подивилася на Сорена. «Чому ти такий спокійний? У мене був оргазм за останні десять хвилин, і я борюся з бажанням, щоб ти зупинився».

Він ненадовго перехопив мій погляд, а потім взяв мою руку, щоб піднести її до своїх губ. «Я чекав тижнями, Ві. Ще кілька хвилин - це дрібниці».

Решта шляху додому була милостиво короткою. На відміну від минулого разу, коли він подарував мені фантастичний оргазм, цього разу я не знайшла записки на дверях і не злякалася. Ми зайшли до вітальні, як і будь-якої іншої ночі, але Сорен не зупинився і не відпустив мою руку. Він пройшов прямо через темну квартиру до своєї спальні.

Я за звичкою зачинила за собою двері, і Сорен не став чекати ні секунди. Він взяв мене в рот з диким стогоном, притиснувши до стіни. Несамовита інтенсивність прогнала всі мої сумніви щодо його голоду. Чоловік мав залізну силу волі, але в мене паморочилося в голові від доказів того, що я можу все це зруйнувати.

Разом ми скинули взуття та джинси, розійшовшись на достатньо довгий час, щоб кинути наші футболки в темряву. Тепло пульсувало під моєю шкірою, безжально вимагаючи наблизитися, відчуті гладкість його шкіри на моїй.

Я провела руками по площині його грудей і провела нігтями по скульптурних м'язах, які тремтіли під моїми дотиками. Він загарчав на моїх губах, надзвичайно чоловіче застереження, і відкинув мою голову назад, щоб простежити свій рот до мого горла.

Мої очі заплющилися, коли його пальці знайшли мої груди. Я відчула крихітне жало укусу на шиї, за яким послідував гарячий рух його язика. Шорстка подушечка його великого пальця провела по моему соску, і я здригнулася від задоволення, яке пронизало мене.

Всі інші рази, коли ми заходили так далеко, Сорен був на чолі. Він, природно, брав на себе відповідальність, і я не мала жодних проблем з цим, коли мені було так добре. Але цього разу я хотіла зробити такий

поворот, щоб він втратив розум разом зі своїм здоровим глуздом, щоб він став таким же диким, як і я.

Він зашипів, коли мої нігті впилися в його прес. Я відштовхнулася від стіни, штовхаючи його перед собою. Сорен дозволив мені посунути його - бо я не могла зрушити його з місця, якщо б він не дозволив - доки його ноги не впали на ліжко. Його рука вчепилася в моє волосся, притискаючи мене до себе, але я лише посміхнулася йому в губи.

Щойно я почала опускатися на коліна, він послабив хватку.

Я провела язиком по його животу, як уявляла собі багато разів. Його м'язи стиснулися, але він не зупинив мене. Солоний смак його шкіри викликав розряди електрики в моєму животі.

Мої пальці обхопили його, повільно погладжуючи. Я підняла голову і зустрілася з його очима, темними від голоду і чогось іншого, що я не готова була назвати. Він провів великим пальцем по моїй нижній губі з напором ніжною ласкою. У ту мить я б віддала йому все, що завгодно.

Я вирішила зробити йому найкращий мінет, який він коли-небудь мав.

Він різко вдихнув, коли я зімкнула губи навколо його члена. Поклавши руки на його стегна, я відчула напругу в його тілі, коли він намагався втримати себе на місці. Ще один погляд вгору показав жорстоку стриманість на його обличчі, і це не допомогло.

Я дражнила його язиком, поки його рука не ковзнула по моїй потилиці. У близькій темряві я відпустила свої заборони і доторкнулася до власних грудей, зі стогоном пощипуючи соски, коли він входив у мене глибше.

Коли він стиснув мене міцніше, я схвально замурмотіла.

Його стегна нахилилися вперед, і я дозволила йому задавати темп, використовуючи мій рот у постійному ритмі, коли він стогнав моє ім'я. Хрипкий гуркіт підштовхував мене, як і рука на моєму волоссі, що керувала моїми рухами.

Моє тіло було важким від потреби. Мені потрібен був тиск, потрібно було відчувати себе повною, з ним всередині мене, так близько, як тільки можуть бути двоє людей.

Мені потрібен був Сорен - тільки Сорен. Від цієї думки у мене перехопило подих, але я відмовилася дозволити підвалинам страху знову мене відштовхнути.

Моя рука зміїлася між стегнами, і я мугикала від іскор вогню, що спалахнули від першого дотику до мого клітора. Сорен раптом відсторонився, тягнучи мене на ноги. Він впився в мої губи в бурхливому поцілунку, закрутивши мене на ліжку. Кинувши мене на спину, він швидко порився в тумбочці.

Я підняла на нього брову, і він похитав головою.

«Наступного разу, Ві. Коли захочеш закрити мені рота, просто дай мені знати. Але я відчайдушно хочу бути всередині тебе, коли ти кінчиш».

Я облизала губи, коли він натягнув презерватив. «Я буду чекати на це».

Він послав мені злу посмішку. «Боже, я сподіваюся на це».

З болісною повільністю він опустився наді мною на ліжку. Я занурила пальці в його волосся, послаблюючи гумку, поки вона не відпала, коли він розташувався між моїми ногами.

Його член встромився в мій вхід, і він зупинився. Сорен витріщився на мене своїми проникливими очима, його волосся спадало на обличчя, коли він зробив перший поштовх. Ми обоє затамували подих, і він почав рухатися. Спочатку повільно, потім з наростаючою силою, коли мої стегна щільно притиснулися до його тіла.

Я піднялася йому назустріч, прагнучи більшого. Він сплутав свої пальці з моїми, піднявши мої руки над головою, коли входив у мене. Моя голова впала на матрац, і його дихання зігріло моє вухо.

«Ти така до біса красива. Кожна твоя частинка. Уся моя».

Я стиснулася від його слів, і він зрушив стегна якраз настільки, щоб зачепити чутливу точку всередині мене, про яку я навіть не підозрювала.

«Скажи це, Ві».

Мій рот відкрився, але слова не виходили. Шокуюче задоволення охопило мене, напружуючи м'язи, аж поки я не подумала, що помру,

якщо не знайду звільнення.

Сорен занурився глибоко і тримав, крутячи стегнами. «Скажи це, і тоді ти зможеш кінчити на мій член, як хороша дівчинка».

«Я вся твоя», - пробурмотіла я.

Він стиснув мої пальці однією рукою, а іншу просунув між нами, щоб обвести мій клітор, і вривався в мене, втративши контроль над собою. Біле світло вибухнуло за моїми повіками, і Сорен вилаявся, коли я забилася в конвульсіях навколо нього.

З останнім зусиллям він занурився обличчям у мою шию і перекинувся на мене.

Коли ми обоє перестали тремтіти, Сорен відпустив мої руки і пригорнувся до моєї шиї. «З тобою все гаразд?»

Я хихикнула, ймовірно, через величезну кількість хімічних речовин, що викликають дурниці після оргазму, які пробігли по моєму тілу. «Так. Так. Фантастично. Я хотіла б попросити набагато більше цього в майбутньому».

Він смикнувся всередині мене, і я придушила ще один сміх.

Його язик провів по чутливій точці під моїм вухом, посилаючи гострий удар насолоди прямо до мого серця. «Думаю, це можна влаштувати».

Його власницькі претензії повернулися до мене, і я затремтіла. Я знала, що стосунки з Сореном похитнуть фундамент наших відносин, але не очікувала, що вони будуть настільки інтенсивними. Я ніколи нікому не віддавалася так, як йому.

І мені це подобалося.

Від цієї думки у мене в грудях утворився вузол, а Сорен сперся на руку і подивився на мене зверху вниз. «Що?»

Я простежила лінії його татуювання і змусила себе розслабитися. На язиці крутилося сказати йому, що нічого страшного, але це було б нечесно по відношенню до нього. «Просто намагаюся змиритися з незручним усвідомленням того, що ти мені подобаєшся набагато більше, ніж я думала».

Він посміхнувся, і тепло повернулося до його очей. «Ти звикнеш до цього. А поки що я радий тебе відволікти».

Я не змогла стриматись від маленького поруху, який торкнувся мого все ще чутливого клітора, змусивши нас обох швидко вдихнути. Ми щойно закінчили, а я вже хотіла його знову і знову. Можливо, я б ніколи не перестала його хотіти, але в цей момент мене це дивно влаштовувало.

РОЗДІЛ 21 : ВІ

Наступну добу ми провели в ліжку, надолужуючи згаяний час. Сорен пропустив своє звичайне ранкове тренування з Дерріком, а у мене не було жодних занять у неділю. У якийсь момент він замовив піцу, поки я спала, і ми з'їли її голяка у вітальні, просто тому, що могли.

Недільний вечір промайнув, і я опинилася в моєму новому улюбленому місці - гола, загорнута в ковдру на грудях Сорена, з приємним болем у м'язах, які я планувала розтягнути на наступний день.

Частина мене все ще не могла повірити в абсолютну красу тіла Сорена. Моя робота вимагала від мене цілими днями думати про мускулатуру, і жоден з моїх клієнтів-спортсменів не міг зрівнятися з тим, як він був збудований. Я хотіла провести всю ніч, вимальовуючи гребені та лінії його м'язів, вигини його татуювання, але мені доводилося працювати надто рано вранці. Кілька разів я подумувала про те, щоб взяти лікарняний, щоб максимально використати час до того, як Сорен поїде на практику.

У понеділок закінчувалося наше перебування, і я не була впевнена, що готова повернутися до реального життя. У цей проміжний час мені не треба було думати про Колта, братів чи туманне майбутнє. У темряві, згорнувшись калачиком біля тепла Сорена, я могла прикидатися, що все це не має значення.

Але вдавання не принесло б мені ніякої користі в довгостроковій перспективі. Не тоді, коли я вже шукала способи побудувати своє життя навколо його. До нього я б ніколи не подумала ухилитися від своїх обов'язків заради кількох додаткових оргазмів. Навіть якщо це були справді фантастичні оргазми.

Сорен підніс мої пальці до своїх губ для солодкого поцілунку. «Про що ти так напружено думаєш?»

Я глибоко вдихнула і занурилася в нього. «Хто ми з тобою? Друзі по сексу? Сусіди по кімнаті з пільгами? Нова дратівлива пара, яка відмовляється йти кудись наодинці... або зі штанами?»

Його груди вібрували під моєю щокою, коли він хихикав. «Я мав на увазі те, що сказав вчора, Ві. Я хочу, щоб ти була моєю у всіх сенсах

цього слова. Чим би це для нас не закінчилося. Не треба більше прикидатися.»

«Тоді це працює в обидва боки. Я теж буду грубою і власницькою. Ти будеш з цим миритися? Адже всі мені нагадують, що ти не прихильник серйозних стосунків».

Він ліниво провів рукою по моїй спині і знову вниз, перш ніж відповісти. «Я переосмислюю свою позицію. Я не можу обіцяти, що не зіпсую все, але цього разу я хочу спробувати. Завдяки тобі я хочу спробувати».

Моє серце затріпотіло від його слів, але було так багато інших ускладнень, які все ще залишалися в грі. Я подумала про шухляду з записками в моїй спальні, про яку Сорен не знав, і про моїх братів, які, безумовно, стануть проблемою, якщо дізнаються про це.

Я підперла підборіддя руками. «Ми дуже погано дотримуємося правил - навіть тих, які самі вигадали. Можливо, саме тих, які ми вигадали».

«Це зовсім не повинно бути несподіванкою. Думаю, настав час для нових правил».

«Так, тому що цих правил ми точно будемо дотримуватися».

Сорен підняв брову. «Є тільки один спосіб дізнатися.»

Я видихнула. «Гаразд. Валяй.»

«Правило номер один: відтепер ти будеш спати тут».

«Технічно, я вже спала тут.»

Він провів язиком між моїми пальцями, і я неспокійно сіпнулася, бо чітко пригадала, як він робив те саме між моїми ногами. «Правило номер два: дозволяється спати тільки голяка».

«Звісно.»

«Правило номер три: ти повинна носити мою футболку на всіх моїх іграх».

Я стиснула губи. «Я погоджуся носити її на всіх іграх, які я відвітую. Але не можу обіцяти, що буду на кожній грі, особливо на виїзних».

«Правило номер чотири...» Він ніжно вкусив мене за палець. «Сорен завжди правий».

Я втягнула щоки, намагаючись зберегти вираз обличчя. «Ммм. І це все?»

«Я намагаюся тримати це в розумних межах».

Потреба ліниво билася під моєю шкірою, прагнучи більше його дотиків, коли я провела кінчиками пальців по його губах. «У мене є свої правила».

Сорен перевернув нас, ковзаючи нижче, щоб його рот опинився на рівні моїх грудей. «Краще перерахуй їх швидко».

Він почав повільно, розсипаючи крихітні поцілунки в лінію посередині моїх грудей, але цього було достатньо, щоб я забула, на якому ми номері.

Я зігнула ногу, щільно притиснувши її до його боку. «Правило номер один, незалежно від того, на якому ми номері: ти повинен прийти на одне з моїх занять».

Він здивовано подивився на мене. «Справді?»

Я відкинула волосся з його обличчя і кивнула.

Погляд Сорена пом'якшав. «Якщо ти хочеш, щоб я прийшов, я прийду».

«Завтра?» Я знала, що його практика закінчується до початку мого заняття, але не була впевнена, що він захоче зробити і те, і інше в один день.

Він посміхнувся і піднявся вище, прихопивши мою ногу за собою. У такому положенні я була відкрита для його члена, який ковзав по мені.

Я нахилила стегна, щоб посилити тиск. «Як ти вже знову твердий?»

Його брови піднялися в невірі. «Я серйозно починаю сумніватися в навичках твоїх попередніх сексуальних партнерів».

Я розсміялася. «Мої попередні сексуальні партнери не мають нічого спільного з тобою».

Дика гордість наповнила його погляд. «Чорт забирай, не мають. Я планую знищити тебе для всіх інших чоловіків».

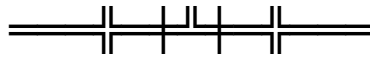
«Який скромний», - пробурмотіла я.

Сорен нахилився, щоб поцілувати мене, неквапливо досліджуючи мої губи. «Я хочу бути єдиним, про кого ти думаєш». Він торкнувся своїм носом мого носа. «У мене є ще одне правило. Нічого не приховувати. Ми довіряємо один одному всю правду».

Смуга страху стиснула мої груди, і я притиснула його рот до свого. Сорен мав дивовижну здатність читати моє обличчя, наче мої думки були надруковані на ньому. Записки в моїй кімнаті горіли в моїй голові, але я точно не могла розповісти йому зараз.

Він би вибіг і пішов прямо до Колта. Неважливо, що записки були без підписів, або що зв'язок з Колтом може коштувати йому місця в команді. Сорен захищав людей, які були йому небайдужі, і я якимось чином опинилася в цьому списку.

Від його поцілунку, ваги його тіла, впевненості в його почуттях до мене, я відчула тепло, яке відштовхнуло страх. Я скажу йому. Врешті-решт. Коли не так багато буде під загрозою.

Навіть після вчорашнього оголошення нових правил я не була впевнена, що Сорен прийде на вечірнє заняття. Я мала б здогадатися. Він не відступав, коли казав, що щось зробить.

Я стояла перед дверима фітнес-студії перед заняттям, розмовляла з своєю та деякими учасниками, коли помітила, як він походить коридором. Його волосся було вологим, він був одягнений у спортивний костюм ТУ і рвану сорочку, з-під якої виднілися рельєфні біцепси і плечі, а також татуювання на повну довжину.

Сорен послав мені повільну посмішку, і я захопилася за дверну раму, щоб не кинутися до нього.

Сьогодні вранці він висадив мене біля студентського фітнес-центру з поцілунком, який не виходив у мене з голови цілий день. Мій бідолашний ранковий клієнт неодноразово запитував мене, чи зі мною все гаразд, після того, як спіймав мене на тому, що я втупилася в простір, коли мала б рахувати повторення. Зустріч з одним із моїх

професорів зайняла всю мою перерву між сесіями та заняттями, тож я пропустила обід із Сореном та його командою.

Я сумувала за ним.

Єва простежила за моїм поглядом до Сорена, потім провела решту жінок до кімнати, щоб вони зайняли свої місця. Він провів рукою по моїй шиї, нахиливши моє підборіддя для поцілунку. Я знала, що інші дивляться, але я просто не могла його зупинити. До біса професіоналізм.

На моє щастя, він відступив до того, як я зробила щось, за що мене могли б звільнити, наприклад, дозволила йому вдарити мене об стіну. Його великий палець ще раз провів по моїй щелепі, потім відступив назад і засунув руки в кишені.

«Я не думаю, що я міг би зацікавити тебе зовсім іншим тренуванням натомість?» Злий блиск його очей змусив мене зітхнути. Я любила свій клас, але спокуса була сильною.

Замість того, щоб затягнути його в найближчу комірчину, я замкнула руки за спиною. «Боюся, тобі доведеться зачекати... якщо ти не можеш впоратися з цим».

Виклик запалав у його очах, і будь я проклята, якщо я не хотіла, щоб він довів мені, що я помиляюся. Його очі впилися в мене, і він присунувся ближче, обережно, щоб між нами залишався дюйм простору. «Ти будеш думати про мене, коли будеш викладати?» Його голос стих, досить тихо, щоб тільки ми двоє могли його почути. «Чи будеш ти уявляти мене всередині себе, коли будеш крутити стегнами? Коли вигинатимеш своє тіло?»

Я не могла зробити повний вдих і не могла відвести погляд. Рухи в моїй хореографії набули зовсім іншого значення, а Сорен малював у моїй уяві непристойні картини. Але він був не єдиним, хто міг це робити.

Я підняла підборіддя і нахилилася вперед, поки мої губи майже не торкнулися його губ. «Я буду думати про це, і ти теж. Мій клас - це не жарти. Це важка робота. Цікаво, наскільки важкою вона буде для тебе».

Сорен зашипів на вдиху і витягнув руку з кишені, щоб провести пальцями вздовж моєї шиї, все ще не торкаючись мене. Повітряний

бар'єр, який майже не пропускав повітря між нами, тримав нас у полоні, не бажаючи відступати.

Я облизала губи, і його очі простежили за рухом, розірвавши мить. Більше не перебуваючи в пастці на межі надзвичайно поганого рішення, я випрямилася, відійшовши від нього. Сорен похитав головою з тихим гарчанням.

«Я можу впоратися з цим». Він провів пальцями по прискореному пульсу в моєму горлі, привид дотику. «А ти?»

З цим прощальним пострілом Сорен увійшов до студії і знайшов місце в передньому кутку. Моя шкіра горіла там, де він нарешті погладив мене, і я знала, що більше ніколи не зможу викладати без Сорена в моїй голові. У мене ніколи не було такої прелюдії, і я не мала жодних ілюзій, що він не планував цього. Незважаючи на всі наші зусилля, ми не могли відірватися одне від одного.

Сорен виглядав як удома серед кімнати, повної жінок. Єва та інші дівчата з групи підтримки утворили захисне коло, але це не завадило кільком найсміливішим студенткам наблизитися до нього.

Останні відстаючі поспішали до нього, поки я намагалася відновити самовладання. Завдяки багаторічній практиці я привіталася з класом, не перечепившись через свої слова. Сподіваюся, вони подумують, що рум'янець на моєму обличчі - це від напруги, а не від злого дражнилки Сорена. Хоча, дивлячись на нього в кутку, який виглядав надто гордим собою, я не думала, що когось обдурила.

Все одно слухала лише половина присутніх. Інша половина витріщалася на Сорена. Я зберігала посмішку на обличчі, але в глибині душі я серйозно сумнівалася в розумності того, що він приєднався до мого класу. Сорен був добре відомий у школі своїми спортивними талантами та вмінням користуватися успіхом у дівчат.

У цьому я могла переконатися на власному досвіді.

Мені потрібна була секунда, щоб перевести подих, перш ніж почати, я відвернулася, щоб відрегулювати гучність музики, і побачила в дзеркалі, як завзята блондинка провела рукою по руці Сорена. Перш ніж він встиг поворухнутись, Єва відштовхнула її руку і опинилась між ними.

Сорен перехопив мій погляд у дзеркалі і знизав плечима. Я не хотіла бути дріб'язковою і ревнивою, але я виразно уявляла, як змушую цю жінку відригувати, поки вона не впаде спітнілою купою на підлогу. Сорен був моїм, і чим швидше решта населення це зрозуміє, тим краще. Власниця не жартувала.

Коли швидкі вступні акорди мого плеїлиста заповнили кімнату, я підійшла до Сорена і потягнула його вперед для міцного поцілунку. Він низько загарчав на знак схвалення, але я розвернулася на п'ятах і повернулася до класу, перш ніж він зміг по-справжньому відповісти.

Услід мені пролунали оплески, а Єва видала свист, який продемонстрував, чому вона була такою ефективною вболівальницею. З велетенською посмішкою, я підняла руку, щоб відрахувати удари і зробити перший рух.

РОЗДІЛ 22 : СОПЕН

Я до біса помилявся. Танцювальний клас Ві надер мені зад, на превелику радість Єви та її подружок з групи підтримки. Не кажучи вже про маленьку проблему - спостерігати за тим, як Ві рухала стегнами, що нашттовхнуло мене на кілька гарних ідей на майбутнє.

Мій піт не був створений для того, щоб стримувати вічний стояк. Зрештою, мені довелося прокручувати в голові футбольні матчі, щоб зберегти пристойний вигляд для публічного споживання. Наші маленькі розбірки перед початком заняття не допомогли.

Ві закінчила своє заняття розминкою, яка була напрочуд схожа на ті, що ми робили під час тренувань. Я ніколи раніше не відвідував уроки танців, особливо танцювального фітнесу, але як тільки я зміг пройти повз кімнату, заповнену жінками, які дивилися на мене, мені стало весело.

Це не означало, що я хотів зробити це регулярним, але я був радий, що Ві поділилася зі мною цією частиною себе. Вона сяяла перед класом. Навіть хапалка-блондинка врешті-решт піддалася магнетичному ентузіазму Ві.

Звісно, до кінця заняття ми всі були мокрі від поту, а я відчував себе так, ніби витримав дворазове тренування в середині серпня. Не дивно, що Ві, прийшовши додому, більшість ночей відключилася. Після того, як закінчилася остання пісня, я ліг на килимок і сподівався, що ніхто не помітить, що це було не добровільно.

Інші учасники оговталися швидше, ніж я, і Ві ходила навколо, розмовляючи з ними, поки вони збирали речі. Я стежив за нею очима, поки Єва не нахилилася наді мною, закривши мені огляд. Вона посміхнулася з мого лежачого стану, і моя гордість наполягала на тому, щоб я принаймні зробив зусилля, щоб сісти.

Я піднявся і обхопив руками зігнуті коліна. «Дякую, що завадила набігу».

Вона підперла руками стегна. «Звертайся в будь-який час. Якщо тільки це не стане регулярним. Я не впевнена, що зможу витримати постійну дієту з усіх тих сексуальних поглядів, якими ви обмінювалися

під час занять. Я тут, щоб тренуватися, а не отримувати опіки другого ступеня».

Доклавши певних зусиль, я зосередився на Єві, хоча Ві повернулася на передок, щоб забрати свої речі. «Можливо, наступного разу я візьму Мака, і ти зможеш доглядати за ним замість мене».

Вона пирхнула. «Ти думаєш, Мак не приходив на ці заняття? Він спробував один раз і поклявся, що ніколи не повернеться».

Я насупився. «Я думав, що Мак допомагав тобі з хореографією групи підтримки».

Єва розсміялася, досить сильно, щоб привернути увагу Ві. Вона витерла очі і похитала головою. «Ні. Мак допомагає з м'язами, наприклад, підкидати дівчат у повітря. Ві допомагає з хореографією».

Я нахилив голову до неї. «А ти чим займаєшся?»

«Мукаю і літаю, крихітко».

Махнувши пальцем на Ві, вона погладила мене по голові і залишила нас у студії наодинці. Я підвівся на ноги і мовчки прибрав свій килимок, поки Ві кидала свої речі в сумку. Вона зітхнула, виходячи за двері.

«Іноді мені здається, що я перегинаю палицю, але тоді у мене є заняття, як сьогодні, і я згадую, чому я люблю цю роботу».

«Тому що тобі подобається сміятися з футболістів, яким не пощастило потрапити до твого класу?»

Вона засміялася. «Це додало нової веселої динаміки, але ні. Ці дівчата довіряють мені настільки, що дозволяють собі бути вільними в моєму класі. Вони насолоджуються радістю руху протягом години щопонеділка ввечері, і вони хочуть, щоб саме я їх вела. Існує певне відчуття влади, яке приходить з тим, щоб дарувати людям цю радість».

Я обійняв її за талію, безглуздо радіючи, коли вона притулилася до мене спітнілим тілом. «Ти тому хотіла, щоб я прийшов? Щоб показати мені силу радості?»

Ві похитала головою, її колючий хвостик торкнувся мого плеча. «Я хочу сказати «ні», але може бути?» Вона підняла на мене погляд, і ми

сповільнили крок. «Думаю, частково я хотіла, щоб ти побачив, скільки праці вкладається в ці заняття».

Моє серце перевернулося від вразливого виразу її обличчя. «Місія виконана, хоча я вже знав. Я бачу, як важко ти працюєш. Я просто не усвідомлював, як важко працюють всі у твоєму класі. Тренер, напевно, накричить на мене завтра на тренуванні за те, що я так смішно бігаю».

Вона секунду вдивлялася в моє обличчя, потім момент минув, і вона посміхнулася. «Якщо Мак зміг пройти післяобіднє тренування після мого ранкового заняття так, що ніхто з вас не дізнався, то до завтрашнього дня ти будеш в порядку».

«Я знав, що ти слухаєш», - пробурмотів я. Ми вийшли з кардіозони до головного коридору будівлі, приєднавшись до потоку студентів, які приходили і йшли.

Ві знову засміялася, і наша розмова перед заняттям спливла в моїй голові разом з поцілунком, який вона поклала на мене на очах у всіх. Небезпечне почуття нагріло мою кров при згадці про це. Зазвичай я швидко виправляв будь-які власницькі сигнали від жінок, з якими я був, але Ві могла затаврувати мене, і я, ймовірно, попросив би більшого. Я ніколи не хотів належати комусь так сильно, як їй

Чесно кажучи, я не здивуюся, якщо відео з цим поцілунком потрапить до фанатів Ворена. Я не помітив нікого з витягнутими телефонами, але визнаю, що відволікся. Ві у своїй стихії показала мені себе з абсолютно нового боку, і, як і все інше, це зачарувало мене.

І я не міг дочекатися, коли вона повернеться до нас додому, щоб розіграти деякі з фантазій, які породив її клас.

«Ти готова їхати додому?»

Вона посміхнулася. «А мені доведеться нести тебе по сходах до квартири?»

Я опустив свій рот до її вуха. «Я б поповз по тих сходах, якщо б це означало, що ми залишимося наодинці».

«Обіцянки, обіцянки», - пробурмотіла вона, зводячи брову.

Потреба в цій дівчині вразила мене враз, приплив прихильності і відчайдушної туги, яку я не міг більше стримувати. Я зупинив її прямо

в головному коридорі і поцілував так, як мріяв відтоді, як побачив її очі перед заняттями.

Ві вчепилася в мою сорочку і одразу ж відкрилася мені, нічого не стримуючи, незважаючи на те, що її оточували клієнти та колеги. Вона обійняла мене за талію і притиснулася до мене всіма своїми розкішними вигинами. Я простежив за її щелепою і не поспішав.

Її тихе зітхання пронизало моє серце наскрізь. Я не знав, чому так довго опирався, але поцілунок з Ві - усвідомлення того, що вона моя, - зробив все інше лайно, що було до цього моменту, вартим того, щоб отримати його.

Хтось поплескав мене по плечу, перервавши момент. Я відсахнулася досить далеко, щоб помітити Анн-Марі, яка стояла в футі від мене зі схрещеними руками. Вона послала мені крижану посмішку, а потім перевела погляд на Ві.

«Ти загороджуєш коридор».

Ві притиснула до моєї щоки ніжний поцілунок, а потім повернулася обличчям до своєї колеги. Я міцно обняв її, а вона поклала свої руки на мої.

«Коридор досить великий, щоб люди могли нас обійти». Вона кивнула на дівчинку, яку я впізнав з її класу. «Про що свідчать усі люди, які зараз ходять навколо нас... і ти».

Очі Анн-Марі перевели погляд на мене і знову повернулися до Ві. «Ти все ще на роботі. Я впевнена, що ми не платимо тобі за додаткові послуги, які ти надаєш».

Ві пирхнула. «Ви мені взагалі не платите. Ми знаходимося на тому ж рівні студентської зайнятості, що й діти, які вигрібають какашки з басейну».

Мені не сподобався натяк Анн-Марі. Навіть коли ми прикидалися, я не хотів, щоб Ві зараховували до моїх інших нібито завоювань. Я хотів, щоб широка громадськість повірила, що я сильно закохався в неї, настільки сильно, що змінив свої погляди.

На той момент історія була до біса близька до правди.

Губи Анн-Марі потоншали. «Як би там не було. Тобі потрібно припинити заповнювати свій час перепихоном».

Я напружився від звинувачення, але Ві стиснула мій зап'ясток. «Зараз я закінчую, але я обов'язково матиму це на увазі, коли наступного разу ти будеш зайнята в офісі».

Її очі звузилися, потім її обличчя розгладилося, коли вона відпустила Ві на користь мене. «Ти знаєш, де мене знайти для тих тренувань, коли тобі стане нудно».

Ві з'єднала наші пальці і провела мене до стійки реєстрації, де вона нахилилася до одного з комп'ютерів. Я похитав головою, здивувавшись тому, наскільки нахабно вона наважилася запропонувати мені зустрічатися перед Ві. Анн-Марі була акулою, і навіть якби я не був повністю загублений у Ві, я б тримався від неї подалі.

Краєм ока я помітив хриплу постать, яку я впізнав, коли вона прослизнула крізь двері з написом «Тільки для персоналу». Наскільки я знав, мій головний тренер не мав жодних причин перебувати в цьому приміщенні, але його життя поза полем було для мене загадкою.

Після драми з Дерріком і Надею, все, що було пов'язано з тренером, супроводжувалося великою дозою підозри. Його маніпуляції могли коштувати Дерріку решти сезону. Паркер був шалено талановитим квотербеком, але Деррік заслуговував на шанс дограти свій останній рік. Зрештою, тренер відступив, але одержимість цього чоловіка контролювати кожен аспект команди не приносила нам ніякої користі.

Ві лаялася собі під ніс, а коли я відвернувся від дверей для персоналу, вона боролася з веб-сайтом закладу.

«Все гаразд?»

Вона подивилася на комп'ютер. «Усе добре. У мене були проблеми з входом, щоб ввести інформацію про мій клас. Нічого страшного». Ві випросталася і послала мені злу посмішку. «Ходімо додому».

РОЗДІЛ 23 : СОПЕН

«Ні, ти вибрав останній фільм, і він був відстійний». Ві схопила шматочок попкорну, що вилетів з миски на журнальному столику, і кинула його до рота.

«Він не був відстійним. Ти заснула на півдорозі. Важко оцінити фільм, коли ти пропускаєш кінцівку».

Вона зітхнула. «Це, мабуть, правда, але я залишаюся при своїй думці. Перша половина була відстійною». Вона попросила мене подати їй другу руку.

Щовечора, починаючи з танцювального класу Ві, ми брали участь в епічному матчі «Камінь, папір, ножиці», щоб побачити, хто визначатиме події на вечір. Я започаткував це змагання, намагаючись розслабити її, щоб вона не поспішала з роботи до школи на навчання. Я виграв перші три вечори, і не шкодував ні про голі суші, ні про марафон Теда Лассо.

Ві здавалася менш напруженою, тож я вирішив, що план працює. На мій подив, він спрацював і на мене. Проводити з нею час, незалежно від того, що ми робили, було весело. Вона зробила мене щасливим так, як я ніколи раніше не був. Я міг розслабитися поруч з нею і знати, що вона хоче бути тут зі мною, навіть якщо ми сперечалися про мій явно кращий смак у фільмах.

Сьогодні я програв. Ві обрала манікюр.

Я запропонував подивитися фільм і взяти попкорн, бо був упевнений, що зіпсую їй нігті. Не те, щоб їй було все одно. Ві використовувала це як привід, щоб помститися мені за той нещасний випадок з кексом. Її язик висолопився, коли вона зосередилася на покритті моїх нігтів лаком, і виявилось, що я теж не шкодую про цей вечір. Якби Ві захотіла зробити мені фіолетовий ірокез, я б віддав їй ножиці, аби тільки вона посміхнулася.

Гостра смуга емоцій стиснула мої груди, прокладаючи собі шлях до ший, і я раптом набагато краще зрозуміла вибір Дерріка на початку семестру.

Я прочистив горло, але мій голос все ще звучав грубіше, ніж зазвичай. «Ти виграла. Жіночий вибір фільму. Тепер чому б тобі не

поділитися попкорном».

Вона підповзла ближче до того місця, де мої руки були притиснуті до іншого боку столу від неї, і жбурнула шматок мені в обличчя. Я зробив випад, щоб зловити його, але він відскочив від моєї щоки.

Ві постукала мене по зап'ястку. «Припини смикатися. Я не хочу все зіпсувати».

Я пирхнув, а потім переорієнтувався. «Якби твоя мета не була такою жахливою, мені б не довелося смикатися».

Вона підняла брову. «Хіба це не буквально твоя робота - ловити речі?»

«Мене зазвичай не просять ловити м'яч обличчям».

«Семантика.»

Я штовхнув її ногою. «У мене в роті й досі немає їжі, а ти досі не вибрала, що хочеш дивитися».

Її очі перебігли на темний екран і знову на мої руки. «Ми могли б поговорити замість того, щоб дивитися кіно».

Щось в її цілком безтурботній пропозиції зав'язало вузлики в моєму шлунку. «Про що ти хочеш поговорити?»

Вона закінчила палець, над яким працювала, і випустила повітря, зустрівшись з моїми очима. «Про драфт».

Мої брови піднялися аж до волосся. «І що з ним?»

«Думаю, тобі варто це зробити». Вона нахилилася вперед, заглиблена у справу, над якою, мабуть, працювала вже давно. «Ти ненавидиш ідею працювати в офісі, і хоча я знаю, що ти більш ніж здатний досягти успіху в цьому, незважаючи на це, ти насправді не дав собі жодного шансу досягти успіху в обраній професії».

Моя спина закам'яніла, але я намагалася приховати злість і біль у своєму тоні. «Я працював як проклятий, щоб досягти того, що маю».

«Я знаю». Її погляд засяяв упевненістю, і частина моїх кайданів спала. «Але ти також стрибав через обручі своїх батьків, намагаючись зробити вас усіх щасливими».

Я хотів заперечити, що щастя моїх батьків не має до цього ніякого відношення, але правда зарилася мені під шкіру поруч із крихтою

провини, яку я всюди носив із собою.

Вона кивнула, ніби я погодився з нею вголос. «Я думаю, що ти завжди знав, що в якийсь момент тобі доведеться зробити важкий вибір. Ось чому ти не підпускаєш людей близько - тому що не хочеш підвести когось іншого».

«Я підпустив тебе.»

Її обличчя пом'якшало. «І я кажу тобі, що ти маєш приєднатися до Дерріка в драфті. Ти не можеш контролювати результат, але ще один рік не дасть тобі жодних гарантій. Зроби вибір. Ти не прогадаєш».

У глибині душі я вже зробив вибір, але те, що Ві вголос сказала мені, що я роблю правильний вибір, зняло всю напругу, яку я носив у собі, наче порція кофеїну, влита прямо в кров. Я зрушив з місця, маючи намір перетягнути її через стіл до себе, але вона лягнула мене по руці.

«Не смій псувати всю мою важку роботу. І ще одне. Ти маєш розповісти хлопцям».

Я похитав головою. «Яка з цього користь? Вони повинні зосередитися на своєму власному майбутньому, а не відволікатися на безліч способів, якими я збираюся зіпсувати своє».

«Ти не зіпсуєш своє майбутнє, обираючи для нього свій власний час».

Образ цього майбутнього вразив мене, як бомба. Ві мала рацію. Я ніколи не дозволяв собі уявити цей шлях, бо ціна невдачі здавалася надто високою, тим більше, що мої батьки з першого дня були переконані, що я не досягну успіху.

Я проковтнув і нарешті озвучив цей страх. «Що, як у мене не вийде? Що, якщо вони мають рацію, і я зазнаю невдачі?»

Вона схопила мене за зап'ястя, чекаючи, поки я знову зустрінуся з нею поглядом, перш ніж заговорити повільно і чітко. «Тоді ми знайдемо інший спосіб. Те, що тебе не задрафтували, не є поразкою. Це тимчасова невдача. Ти - це щось більше, ніж просто вміння грати у футбол. Незважаючи ні на що, я буду тут з тобою стільки, скільки ти захочеш. Ти не будеш самотнім.»

Останні залишки моїх стін впали до її ніг, і я знав, що вона належить цьому майбутньому зі мною.

Вона не стала знову сварити мене, коли я нахилився, щоб поцілувати її.

«Я завжди буду бажати тебе», - прошепотів я на її губах.

Її рука стиснула моє зап'ястя, і я зрозумів, що ця розмова була для Ві такою ж емоційною, як і для мене. Їй знадобилося багато мужності, щоб протистояти мені. Незважаючи на мою раптову жагучу потребу в ній, я закінчив поцілунок, не продовжуючи його.

Ві відкинулася на спинку крісла і нахилила голову, дивлячись на мої руки. Її щоки надулися, коли вона різко вдихнула, знову взявшись за лак для нігтів.

«Добре. Тепер, коли ми з цим розібралися...» Вона додала останній шматочок кольору і з тріском закоркувала пляшечку. «Що ти думаєш?»

Напруга в кімнаті розвіялася до розумного рівня, але я відчув, що вона жартує з мене. Або, принаймні, не надто довіряє моїм планам на майбутнє. Інтелектуально я це розумів. Я витратив багато часу, переконуючи її - і себе - в тому, що не хочу бути обтяженим відповідальністю іншої людини.

Але я помилявся. Ві не була перешкодою - вона була метою. Якщо вона не довіряла моїм словам, я мав би показати їй це своїми діями, бо я мав твердий намір, що вона буде поруч зі мною під час драфту.

Вона вичікувально дивилася на мене, нагадуючи мені про розмову, яка відбувалася не в моїй голові. Я оглянув свої нігті, які стали темно-синіми, майже чорними. Чесно кажучи, мені було байдуже. Вигляд змусив мене відчувати себе трохи готичним, що не так часто можна побачити на футбольному полі. Я б скористався будь-яким шансом, щоб відволікти іншу команду, але я не хотів, щоб вона так легко перемогла.

«Ти закінчила мене катувати?»

Вона посміхнулася. «Ніколи.»

Ще один її вусик обвився навколо мого серця. «Тоді чому б тобі не прийти сюди і не помучити мене».

Її очі загорілися, і вона з остаточним клацанням поклала лак для нігтів. «Розкинь руки вздовж спинки дивана і поклади їх долонями донизу».

Я виконав її наказ. «Я не відчуваю себе надто замученим».

Вона пересунулася зі свого місця за журнальним столиком, щоб стати на коліна між моїми ногами. «Тримай руки там. Ми не хочемо розмазати твій лак».

Мій пульс прискорився, ніби я робив спринтерські вправи. «Ми точно не хочемо. Немає нічого більш незручного в роздягальні, ніж розмазаний лак».

Ві насупилася. «Якщо він заважатиме, ми можемо його зняти.»

«Ні, мені подобається. Нагадує мені про тебе.» Я нахилився вперед, щоб погладити її шию, намагаючись не торкатися пальцями ні до чого.

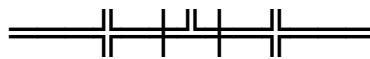
Вона пирхнула, затамувавши подих, і звук вдарив мені прямо в груди. «О, добре. Ми не можемо дозволити тобі думати про щось інше, поки ти граєш у гру, де тебе може розчавити хтось удвічі більший за тебе».

Я хихикнув. «Не зовсім удвічі більший, але приємно знати, що ти за мене хвилюєшся. Принаймні, якщо мене не заберуть в драфті, мені не доведеться мати справу з тим, що мене розчавлять».

Ві нахилилася і обхопила моє обличчя руками. Мій сміх згас від напруження в її очах. «Ти будеш дивовижним у професіоналах. Якщо ти хочеш цю кар'єру, ніщо тебе не зупинить».

Ці слова закарбувалися в моєму серці. Я витримав її погляд і нахилив голову, щоб поцілувати її долоню. Вперше я хотів чогось більшого, ніж кар'єра і свобода, яка з нею пов'язана. Ві все ще стримувала частину себе, але я був сповнений рішучості це змінити. Я хотів усю її.

І вона мала рацію - ніщо мене не зупинить.

Я увійшов до квартири Дерріка, а потім майже відразу ж вийшов звідти. Там було чисто до блиску. Він ділив трикімнатну квартиру з

Ноем і Паркером, а це означало, що в ній регулярно смерділо дупою і підгорілими тостами. Вона ніколи не виблискувала.

На дивані лежали подушки.

З вітальні зникла Паркерова сумка для швидкісного бігу, а колекція ігрових систем Ноя була акуратно впорядкована в їхній дешевій тумбочці під телевизор. Якби не плакат з райдужною ламою, який я подарував їм як жарт на новосілля, я міг би подумати, що потрапив не в те місце.

Я стояв у дверях, роззявивши рота, коли Паркер увійшов у вітальню і підняв брову.

«Якого хріна, чувак?» Я жестом показав на вітальню, і Паркер знизав плечима.

«Ді змусив нас приборати.»

«Коли?»

«Він весь семестр нас діставав через це, але щоб так? Відтоді, як у них з Надею все стало серйозно».

Я зайшов до кімнати і глибоко вдихнув. Не те, щоб я скучив за запахом, але як я не помічав його раніше? «Він десь поруч?»

Паркер похитав головою. «Він пішов нещодавно в громадський центр. Щось про те, що він потрібен Наді для занять».

Я переглянувся з Паркером. Ми обоє знали, що трапляється з гравцями, які зав'язують серйозні стосунки, - вони зникають. Футбол вимагав шаленої кількості часу і віддачі, настільки, що більшість з нас відвідували заняття влітку, під час міжсезоння. Дівчата, як правило, забирали собі той невеликий час, що залишався, і на решту нас нічого не залишалося.

Раніше я вирішував цю проблему тим, що ніколи ні з ким серйозно не зустрічався. Паркер вирішив її тим, що ніколи не ходив на побачення.

Надя робила Дерріка щасливим, але мені було цікаво, що станеться, коли він стане професіоналом. Він клявся, що вона поїде з ним, але просити її зібрати речі і переїхати в невідоме місце здавалося

божевіллям. Я не сумнівався, що його кудись закличуть, але через п'ять років, чи захоче Надя почати все спочатку, якщо його поміняють?

А Ві?

Паркер нахилив на мене голову. «Чому ти знову виглядаєш так, ніби Мак щойно приготував на вечерю сюрприз із цвітної капусти?»

«Ді пропускає найкращі дні свого останнього року. Сподіваюся, подушки того варті». Навіть коли я сказав це, мені здалося, що слова звучать неправильно. Останні кілька місяців були найкращими в моєму житті. У порівнянні з ними всі попередні дні блідли.

Він жбурнув у мене однією з подушок. «Хто б говорив. Ми не бачилися з тобою відтоді, як ти почав зустрічатися з Ві. Б'юся об заклад, твоя квартира чистіша, ніж ця».

Я відкрив було рота, щоб заперечити йому, але знову озирнувся. Моя квартира змінилася набагато радикальніше, але Ві жила зі мною. Вона теж заслуговувала на шанс зробити її своєю.

Ці подушки незрозумілим чином драгували мене.

Так, я проводив з Ві весь свій вільний час, але це був мій вибір. Вона не мала жодних очікувань чи вимог. Чесно кажучи, у Наді теж, наскільки я знав, не було. Я подивився на подушку біля ніг і визнав, що мій поганий настрій не був пов'язаний зі змінами в інтер'єрі.

Це був страх.

Я з огидою зітхнув і ногою перекинув подушку назад до Паркера. Він схрестив руки, але його обличчя залишилося старанно порожнім. Паркер би переміг на вечорі покеру.

«Ти можеш поговорити зі мною».

Його впевнений тон змусив мене придивитися до нього ще раз. Ми були друзями, відколи він приєднався до команди два роки тому, але я завжди вважав його чимось на кшталт молодшого брата. Як Мак і Ной. Але це був його останній рік в якості запасного гравця. Деррік закінчував школу і збирався стати професіоналом, відкриваючи місце квотербека для Паркера.

Інтелектуально я знав, що настають зміни, але вперше побачив у Паркері потенціал лідера. Це добре. Команді потрібно, щоб він став

лідером. Тим паче, що мене тут не буде, щоб заповнити прогалину. Чорт забирай. Ві була права. Я повинен був сказати їм.

Я кивнув на диван. «Я не можу з чистою совістю сидіти там з відповідними домашніми речами. Я втрачу будь-яку повагу до себе.»

Він закотив очі, потім жбурнув ображені подушки на підлогу, перш ніж сісти. «Тебе справді щось турбує, чи ти прийшов сюди, щоб діставати Ді?»

«Я дошкуляю тобі прямо зараз».

Паркер перемістив свою вагу. «Я йду назад у ліжко».

Я сів поруч, перш ніж він встиг виконати свою погрозу. «З яких це пір мені заборонено заходити випадково і дратувати тих, хто вдома? Хіба не для цього ви дали мені ключ?»

Він опустил голову на диван і відкинувся на спинку крісла. «Іноді я тебе ненавиджу».

«Я знаю. Це моя суперсила».

Ми деякий час сиділи мовчки, Паркер дивився в стелю, а я боровся з бажанням побігти назад до Ві.

Я нахилився вперед, щоб покласти руки на коліна, і просто вимовив це. «Я подаю заяву на драфт».

Паркер не відреагував, принаймні зовні. Я крадькома глянув на нього, і крихітна посмішка перетнула його обличчя, коли він помітив, що я дивлюся на нього.

«Це все?»

Я звужив свої очі на нього. «Чесно кажучи, я очікував трохи більшої реакції».

«Це тому, що ти прихована королева драми. Я був майже впевнений, що ти підеш на драфт з Ді.»

«Ти не міг цього знати, коли я цього не знав».

Він нарешті зустрівся зі мною поглядом, який чітко говорив, що я дурень. «Так, я міг. Ти весь сезон ходиш на тренування, наче в жалобі».

Я пирхнув. «Впевнений, що той, хто переслідує привидів, не є також і тим, хто носить траур.»

«І ти експерт з привидів?»

«Так само, як і ти».

Він буркнув. «Це, мабуть, справедливо, але це не змінює моєї точки зору».

«Чому ти нічого не сказав?»

«Це було не моє місце. Я подумав, що ти скажеш нам, коли будеш готовий... або ми дізнаємося на чемпіонаті».

Я зітхнув. Вимоги НФЛ означали, що мені потрібно було б попросити спеціальний дозвіл Національного чемпіонату, і якщо б вони його схвалили, мені довелося б відмовитися від останнього року навчання, щоб потрапити на драфт. Це був величезний ризик.

Мої батьки одразу ж перестали б мене фінансувати. Про навчання та квартиру можна було б подбати до закінчення школи в червні, але решту витрат на життя я мав би сплачувати сам. Я точно не отримав би ще один рік в ТУ, не те, щоб він мені був потрібен, якби я не грав у футбол.

Я б розраховував на те, що команда вибере мене у квітні.

Паркер поплескав мене по спині і посміхнувся. «Я не знаю, що тебе стримувало, але я повністю тебе підтримую. Я був би радий, якби ти був з нами наступного року, щоб мої кидки виглядали добре, але будь-яка команда була б щаслива мати тебе в своєму складі».

Його непохитна віра полегшила біль у моїх грудях. «Дякую, друже.»

«До того ж, у мене все одно буде Мак».

Я зі сміхом штовхнув його в бік. «Так, якщо ти зможеш відірвати його від чирлідерів достатньо довго, щоб зловити пас».

Паркер засміявся, і я вдарив його по обличчю однією з подушок. Потім я знову потер м'який матеріал. Ві, напевно, сподобається це. Вони були б чудовими для наступного разу, коли вона програє в «Камінь, папір, ножиці».

Я підняв подушку вгору. «Де Надя їх взяла?»

РОЗДІЛ 24 : ВІ

«Чого ти так метушишся?» Сорен подивився на мене, коли скеровував вантажівку до огидного гаража біля будинку його батьків.

Я востаннє перевірила макіяж, а потім підняла козирок. «Тому що я справила не найкраще враження на твоїх батьків, і тепер я буду їсти вишуканий сніданок на День Подяки у твоєму довбаному особняку».

Він заглушив машину, і ми обоє вийшли до схожої на печеру будівлі, яка ідеально вписувалася в решту їхнього маєтку. Розкішна і ефектна водночас. Коли я обійшла навколо вантажівки, де на мене чекав Сорен біля відчинених дверей, увімкнулося внутрішнє освітлення. Стелі тут мали бути щонайменше дванадцять футів заввишки, оздоблені справжньою ліпниною з корон. Я майже очікувала почути камерну музику.

Від нас простяглася лінія блискучих автомобілів, і я похитала головою. «Навіщо вам стільки машин одночасно?»

«Не відволікайся. Розкажи мені, що відбувається у твоїй прекрасній голові».

Комплімент зачепив мене зненацька, як вони завжди робили. Я відмахувалася від них до тієї ночі, коли нафарбувала йому нігті, а він перетворив моє бачення майбутнього на щось невпізнанне.

Я завжди хотітиму тебе. Красиві слова, але слова були легкими, а «завжди» - брехнею. Ніхто не міг гарантувати «завжди».

Сорен умів змусити мене відчувати, що його версія «завжди» може статися. Принаймні, я була готова спробувати, поки все не розбилося і не згоріло. А це означало, що цей сімейний сніданок був набагато страшнішим, ніж інші заходи, які я відвідувала з його батьками та друзями.

Я зітхнула і зосередилася на просторах саду, що акуратно ховав вікна нижнього поверху будинку. «Раніше не мало значення, що твої батьки думали про мене. Я була тимчасовою. Якби я все зіпсувала, тобі б не стало гірше, ніж було. А тепер...» Я застогнала і почала виходити з гаража. «Тепер, мабуть, я хочу їм сподобатися. Підступний материнський вплив нарешті пустив коріння».

Він зупинив мене і пригорнув до себе. «Тепер їхня думка має ще менше значення. Я подаю заяву на драфт, тож їхні погрози щодо наступного року марні. Мені не потрібно, щоб ти їх у чомусь переконувала, і мені точно начхати на їхню думку про те, з ким я обираю бути».

Я притулилася чолом до його грудей, і мій голос вийшов приглушеним. «Я знаю, ясно. Я знаю, що поведжуся як ідіотка, але я ніколи раніше не вбиралася на свята».

«У мене є приємні спогади про сукню, яку ти одягала на Хелловін».

Його драгливий тон викликав у мене посмішку. «Я не це мала на увазі, і ти це знаєш».

Сорен трохи відкинувся назад і нахилив на мене голову. «Що ти зазвичай робиш на День Подяки?»

Питання небезпечно наблизилося до тієї сфери мого життя, про яку я не хотіла говорити - моєї сім'ї. Я вже наплакалася йому про свою маму, але мої стосунки з рештою родини не були чимось, чим я могла пишатися.

Мої брати не розуміли, що мені потрібен простір після смерті мами, і чим більше вони за мене трималися, тим більше я їх відштовхувала. Я ніколи не поверталася додому добровільно, але мої брати, будучи тими, ким вони були, все одно час від часу тягнули мене назад. Я не була там на канікулах ще зі школи.

Сорен терпляче чекав, поки я перестану хвилюватися, щоб відповісти на його запитання, щоб дійсно відповісти на його запитання.

Я знизала плечима. «Я дивлюся парад у піжамі, об'їдаюся різними сирами під час обов'язкових футбольних матчів, а потім шкодую, що з'їдаю все, що Сва приносить від своєї родини».

Вираз жаху на його обличчі був би смішним, якби не був щирим. «Ти проводиш День Подяки на самоті і їси?»

«Так? А хіба не так святкує більша частина країни? Б'юся об заклад, що мало хто з них влаштовує вишуканий святковий сніданок». Сором від моєї сімейної ситуації швидко відходив на другий план перед моїми, очевидно, неприйнятними святковими традиціями.

Холодний вітер вдарив мені в спину, і я затремтіла. Сорен похитав головою і повів мене до будинку.

«Після цього я покажу тобі справжній День Подяки. Ми навіть можемо зупинитися і купити трохи сиру, щоб ти наїлася».

Я стиснула його руку. «Це якийсь код для збоченого сексу? Бо якщо так, то я з тобою».

Він хихикнув і послав мені задумливий погляд. «Не був, але тепер мені цікаво».

Мої нерви офіційно здали, коли я побачила безглуздий образ Сорена, який спокусливо тримав у руці скибочку сиру брі. Чесно кажучи, Сорен міг зробити спокусливим що завгодно.

Сніданок виявився не таким поганим, як я боялася. Тітка і дядько Сорена не змогли прийти, але Харпер була там, схожа на боса на шпильках і в дизайнерському костюмі. Ми вп'ятьох крутилися у вітальні, ведучи здебільшого незграбні світські бесіди, аж поки Ісак не покликав нас до столу. Весь цей досвід здавався сюрреалістичним, оскільки я не була впевнена, що живу в реальності чи граю головну роль у старому ситкомі.

Здебільшого його сім'я ставилася до мене як до декорації, якою я прикидалася. Обов'язкова дівчина, перевірено. Кілька разів я помічала, як Харпер витріщалася на мене, ніби не могла мене зрозуміти, але ніколи відкрито. Ніхто не згадував про сцену в Chateau.

Я могла б обійтися і без цієї незграбної розмови, але їжа була фантастичною. Сорен послав мені веселий погляд, коли я тихенько облизала ложку після того, як доїла хлібний пудинг за рекордно короткий час. Він присунув свою тарілку ближче до мене, і я, не гаючи ні секунди, поміняла її на свою порожню.

Його рука знайшла мою під столом, і від постійного тепла мені на мить перехопило горло.

Сорен нахилився ближче, щоб провести губами по моїй скроні, потім випростався і повернувся обличчям до батьків. Я нахмурилася, дивлячись на його позицію, ніби він готувався до бою. До цього моменту він був розслабленим між нами, тримаючи мене в комфорті.

«Ви прийдете на мою гру на цих вихідних?»

Його батьки мовчки презирнулися, а потім мама похитала головою. «Ми пообіцяли Міллерам, що поснідаємо з ними. Крім того, ти ж знаєш, що ми не любимо дивитися футбол».

Їх відповідь мене не дуже здивувала, але мені було боляче за нього.

Цими вихідними відбулася остання регулярна гра Сорена в сезоні. Команда мала одну поразку від суперника, якого легко можна було перемогти, а це означало, що вони були практично заброньовані на півфінальні ігри за кубок. Я невимовно пишалася ним за те, що він вистояв і провів свій найкращий сезон, незважаючи на все те лайно, що відбувалося на цьому боці його життя.

Сорен обережно поклав серветку на стіл поруч із порожньою тарілкою. «Можливо, це ваш останній шанс побачити, як я граю в ТУ».

Очі його мами загорілися. «Чи означає це, що ти нарешті припиниш гратися з футболом і зосередишся на отриманні диплому?» Її погляд перескочив на мене, потім назад.

Я побачила момент, коли він втратив останню надію. Сорен похитав головою і сухо засміявся. «Ні. Це не те, що я мав на увазі».

«Але тоді чому...»

«Я подаю заявку на драфт НФЛ замість того, щоб закінчити останній рік».

Коли я заохочувала його розповісти про своє рішення друзям, мені й на думку не спадало, що він розповість і батькам. Судячи з того, як він стиснув мою руку, йому це теж не спало на думку. Очі Харпер стали великими, але вона не ворухнулася. Брови його батька здійнялися вгору, і він сів назад у крісло.

Тиша запанувала на цілих десять секунд, і я чула нерівний ритм свого дихання. Сорен дивився на батьків, високо піднявши підборіддя, з напруженими плечима в очікуванні неминучої реакції. Його мама витерла рот серветкою, акуратно склала її біля себе і поклала обидві руки на коліна, перш ніж знову подивилася в його бік.

«Це вона робить?»

Я відсахнулася, наче отримала ляпаса. Якимось чином, незважаючи на моє попереднє хвилювання, я не очікувала, що мене прямо

звинуватять.

Щелепа Сорена клацнула. «Ні. Це все через мене. Я планував почекати до наступного року, але я готовий».

Рот його мами звужився до тонкої лінії невдоволення. «Я не дозволю тобі відкинути своє майбутнє заради примхливої мрії».

«Ти не маєш права голосу в цьому питанні. Це моє майбутнє, і ніщо мене не зупинить».

Я посміхнулася відлунням моїх слів і стиснула його руку.

«Я хотів би, щоб ти підтримала це рішення, але я розумію, що тобі потрібен час, щоб все обдумати». Він підвівся і притягнув мене до себе. «Дякую за обід і за всі переваги, які ви мені надали. Ти знаєш, де нас знайти, коли будеш готова».

Ніхто нічого не сказав, коли ми виходили.

Сорен провів мене через дві кімнати та коридор, але я не мала жодного уявлення, де ми знаходимося відносно дверей. Я не відставала від нього, крадькома поглядаючи на його безпристрасний вираз обличчя.

«З тобою все гаразд?»

Він сповільнився, і його обличчя пом'якшало. «Так, все гаразд. Це завжди мало статися, але я радий, що тепер це відкрилося. Я втомився приховувати».

У моєму шлунку утворився вузол під усім хлібним пудингом, про який я шкодувала, що з'їла. Зауваження тиснули на мене, але я не хотіла, щоб він надмірно реагував, особливо зараз, коли він мав справу з тим, що його батьки були цілковитими маріонетками.

Натомість я зосередилася на найяскравішому моменті трапези. «Я пишаюся тобою».

Він підніс мою руку до рота, щоб поцілувати. «Я теж пишаюся собою, і я б не зробив цього без тебе. За мене ніхто ніколи не боровся. Деррік та інші намагалися б, якби я їм дозволив, але до того часу, як ми зустрілися, я настільки звик бути сам по собі, що не знав, як впустити їх у своє життя». Він блискавично посміхнувся мені. «Ти не залишила мені вибору».

«Здається, я пам'ятаю, що саме ти відмовлявся відвезти мене додому».

«Найкраще рішення, яке я коли-небудь приймав».

Вузол розчинився в теплому припливі, який почався в моїх грудях і поширився, заповнюючи все тіло. Я думала, що перед задумливим, саркастичним Сореном важко встояти, але ця його версія - той, хто дивився на мене так, ніби я була єдиною річчю у світі, яку він хотів, - зруйнувала всі мої захисні механізми.

Як я могла захистити себе, коли все, чого я хотіла, - це згорнутися калачиком у нього на колінах на кілька наступних вічностей?

Ми дійшли до гаража, перш ніж нас наздогнала Харпер. Її підбори клацнули по бетонній підлозі, і Сорен напружився. Я повернулася і стала між ними. Сьогодні він вже достатньо натерпівся від рук своєї сім'ї.

«Чого ти хочеш?» - запитала я.

Вона зупинилася біля дверей, і її очі промайнули повз мене. Що б вона там не побачила, її плечі опустилися.

Її погляд знову зупинився на мені. «Мені шкода їх. Вони вперті і переконані, що їхній шлях - єдино правильний».

Я підняла брову у відповідь. «Прийнято до відома. Тепер ти можеш бігти назад туди, щоб заспокоїти свою провину».

Її рот на секунду перекосився в усмішці. «Я бачу, чому ти йому подобаєшся. Сорене, можна поговорити з тобою наодинці?»

Сорен спробував пройти повз мене, але я відступила вбік, щоб перегородити йому шлях. «Ні, ти не можеш говорити з ним наодинці. Ти можеш поговорити зі мною або можеш продовжувати свій веселий шлях у своїх фантастичних черевиках».

Тихий гуркіт за моєю спиною підозріло нагадував сміх, але Сорен не перечив мені.

Харпер зітхнула. «Тітка Діна розмовляє по телефону з компанією, яка володіє вашим житловим комплексом. Вона намагається негайно розірвати договір оренди, і, ймовірно, їй це вдасться».

Я обернулася до Сорена, який не виглядав таким здивованим, як мав би. «Що, в біса, не так з твоєю сім'єю?»

Він похитав головою. «Вони намагаються контролювати мене найкращим способом, який знають - за допомогою грошей. Я був готовий до цього, коли приймав рішення про драфт, але, зізнаюся, я не очікував, що вони розірвуть договір оренди».

Поки я відволіклася, Харпер присунулася ближче. «Вони все одно зобов'язані дати тобі тридцять днів на виселення, але на твоєму місці я б перевела гроші негайно. Банк буде її наступним дзвінком».

Я звузила на неї очі, і Сорен обійняв мене за талію, перш ніж я встигла виплеснути злість на його ідеальну кухню.

«Дякую за попередження, Харпер», - сказав він.

Вона кивнула, виглядаючи значно комфортніше, ніж під час сніданку. «Я зроблю кілька власних дзвінків, подивлюся, чи зможу затримати на довше. Гадаю, ти не повернешся сюди найближчим часом, тому я хотіла сказати тобі це, поки можу сказати це особисто». Вона розправила плечі і підняла підборіддя.

«Твої батьки помиляються. Я спостерігала, як ти граєш у футбол з самого дитинства, і твоє місце на цьому полі. Я була... незадоволена ситуацією, що склалася, тому що у тебе було те, що я хотіла - майбутнє компанії, і я думала, що ти сприймеш це як належне. Я теж помилялася».

Її погляд перевівся на мене. «Подбай про нього».

«Я так і зроблю», - тихо сказала я.

Сорен нахилився, щоб поцілувати її в щоку. «Дякую, Харпер. Справді. Сподіваюся, ти знайдеш своє місце там, де до тебе ставитимуться з повагою, на яку ти заслуговуєш».

Вона посміхнулася, справжньою, широкою посмішкою, а потім вийшла з гаража. Я похитала головою від абсолютного божевілля цього обміну. Так, моя версія святкування Дня Подяки була дещо жалюгідною, але після цієї трапези я подумала, що, можливо, у мене була правильна ідея. Все це було ненормально, і я сподівалася, що свята більше ніколи не будуть такими насиченими.

РОЗДІЛ 25 : ВІ

Дорогою назад до ТУ Сорен працював у режимі багатозадачності. Він зателефонував своєму бухгалтеру, щоб перевести гроші, які він відклав, до нового банку, а потім зробив те саме з двома іншими рахунками, до яких, як я була впевнена, у нього не повинно було бути доступу. Якось Харпер залишила повідомлення, що вона домоглася продовження оренди до шістдесяти днів, але на цьому все закінчилося.

Я спробувала нагадати про проблему, що насувається, - відсутність квартири, але він похитав головою.

«Наразі ми нічого не можемо з цим вдіяти, тож решту дня ми будемо насолоджуватися Днем друзів у Ді. Завтра вже зовсім скоро».

Я хотіла заперечити, що вже мала досвід екстреного пошуку квартири, і він не пройшов добре, але зморшки навколо його рота змусили мене притримати язика. Замість цього я поклати голову йому на плече і кинула йому виклик у змаганні невдалих жартів, яке я швидко програла, заснувши.

Сорен розбудив мене, коли ми заїхали на незнайому парковку. Я потягнулася і зморщила ніс, дивлячись на «стильну» сукню, про яку так багато говорила вранці.

«У нас є час заїхати додому, щоб я могла переодягнутися?»

Він подивився в мій бік і засміявся. «Тобі незручно?»

Я надулася, бо сукня була з дуже м'якого трикотажу, а під нею були легінси. Туфлі на ремінцях, які я обрала, щоб додати образу вишуканості, були покинуті на підлозі.

«Ні, на мені, по суті, таємна піжама, але моє взуття не призначене для відпочинку з друзями».

Він припаркував вантажівку і повернувся до мене обличчям. «Я привіз шльопанці, які ти носиш усюди. Вони захищені за твоїм сидінням».

Я не мала плакати через взуття, принаймні через старі щурячі шльопанці. Коли за очима почало пекти, я сховала обличчя під сидінням, поки витягала взуття. Якою ж парою ми були. Ніхто не

боровся за нього, а я не дозволяла нікому піклуватися про себе - відколи померла мама.

Звичайно, було легше робити все самій, але Сорен змушував мене хотіти більшого. Його погляд затримався на моєму обличчі, коли я випросталася, і я сподівалася, що це не виглядало так, ніби я ось-ось заплачу. Дурнуваті свята робили мене емоційною.

«Давай, Дживсе. Ти ще маєш довести мені, чому спілкування краще, ніж ледарювати по квартирі голяка».

Його брови піднялися вгору. «Я вперше чую про «голяка».

Я знизала плечима. «Я думала, що це малося на увазі.»

«Я передумав».

«Занадто пізно», - проспівала я, виходячи з вантажівки.

Незважаючи на роки дружби з Євою, я ніколи не була в квартирі Дерріка. Я очікувала, що це буде місце, схоже на роздягальню, враховуючи, що там живуть три футболісти з коледжу, але коли Сорен відчинив мені двері, я була здивована, побачивши майже нормальний житловий простір.

У них був необхідний масивний розважальний центр з двома величезними диванами, але ці хлопці не були маленькими. Єва помахала мені рукою з самотнього шезлонга в людський зріст. Вона виглядала так, ніби їй там місце, і я підозрювала, що вони придбали його спеціально для неї. Ніхто з них не зміг би в ньому зручно розміститися.

Я помацала його пальцями і понюхала повітря. «Чому тут пахне, як у хобі-лобі?»

«Це я винна». Надя вийшла з-за рогу, як я припустила, з кухні, витираючи руки рушником. «Зараз двадцять перше століття - вони можуть бути спортсменами і водночас жити в гарній квартирі».

Позаду неї на барній стійці горіла свічка, але я не думала, що це маленьке полум'я буде достатньо потужним, щоб перебити сморід від трьох спортсменів-екстремалів. Я б знала. Я все життя жила з таким типом.

Єва підвелася на стільці, і я зрозуміла, що парад рухається по гігантському екрану. Група чирлідерів зайняла імпровізовану сцену, щоб підкидати одне одного в повітря.

Я кивнула на телевізор. «Як ти змусила їх вибрати парад, а не футбольний матч?»

Надя засміялася. «Це все Єва».

Вона не відривала очей від екрану. «Я пропустила перший тайм, бо проспала. Я пообіцяла, що ми перемкнемо, як тільки дійдемо до кульки Снупі».

Сорен відійшов від мене, щоб схопити пульт зі столу поруч з Євою. «Я не збирався давати цю обіцянку».

Єва подивилася на нього і спробувала вихопити пульт, але Сорен тримав його далеко від неї, насміхаючись над нею.

Він посміхнувся на її гарчання. «У мене є ключ, тож я почесний сусід по кімнаті...»

«У мене теж є ключ, засранцю».

Сорен проігнорував її переривання і передав пульт мені. «Як сусід, я голосую за те, щоб Ві вирішувала, що ми будемо дивитися, оскільки це її перший День дружби з нами».

Єва пирхнула, але вмостилася назад у крісло.

Я взяла пульт і повернула його Єві. «Я думаю, що поточна домовленість має залишитися в силі. Парад, а потім футбол.»

Він нахилив голову. «Я не збираюся відмовлятися від футболу. Хочеш чогось випити?»

«Звичайно. Який у мене є вибір?» Мій шлунок почувався набагато краще після поїздки і сну, але мені не хотілося нічого важкого після хлібного пудингу.

«Давай з'ясуємо». Сорен схопив мене за руку і, відступивши назад, повів на кухню. Він посміхався, виглядав таким задоволеним собою, що я зрозуміла: він щось задумав.

Ми обійшли барну стійку, і я різко зупинилася. «Що це таке?»

Сорен широко посміхнувся. «Я подзвонив Ді, і він відправив Мака в магазин».

Кухонний стіл був завалений різними сирами, крекерами і, як не дивно, канталупою. Більшість продуктів була ще в упаковці, але хтось встиг розрізати канталупу навпіл.

Моя рука піднеслася до рота. Чи можу я закохатися в когось через сир? У грудях знову стислося, і я не могла зрозуміти, чи це був страх від того, наскільки сильно вплинув на мене цей сюрприз, чи здивування від того, що він взагалі зміг все це влаштувати.

Сорен обійняв мене ззаду, не звертаючи уваги на моє внутрішнє сум'яття.

Я притулилася до нього. «Як ти все це зробив? Чому?»

Його губи торкнулися моєї скроні. «Перед сніданком, коли ти обговорювала з Харпером плюси і мінуси більшої кількості повторень проти більшої ваги. Я не знаю, як ти розговорила її, не кажучи вже про силові тренування, але я використав твоє відволікання на свою користь. І я зробив це, бо хотів, щоб ти посміхнулася».

Страх зменшився, і в моїх грудях наростала набагато страшніша емоція, поки я не подумала, що вона вирветься назовні з моїм наступним вдихом. Сорен зробив це для мене. Задумливий, татуйований, саркастичний футболіст організував викуп сиру в місцевому продуктовому магазині, тому що це змусило б мене посміхнутися.

Сльози підступили вдруге за годину, тож я повернулася і притиснулася обличчям до плеча Сорена, поки не змогла впоратися з емоціями, що нахлинули на мене. Глибоко вдихнувши, я вирвалася і потягнула його з кухні, де було б набагато менше шансів наговорити дурниць перед іншими.

Вони переключилися на футбольний матч, і Єва навіть не глянула на нас, коли ми знову увійшли до кімнати. Деррік стояв біля дверей, обійнявши Надю, яка не переставала хихикати, але інші хлопці були відсутні.

«Де Мак? Я хочу йому подякувати».

Єва махнула рукою в інший бік квартири. «Він плете інтриги з Паркером і Ноєм. Вони вийдуть за хвилину».

Надя відштовхнула обличчя Дерріка і звернулася до мене. «Я рада, що тобі сподобався сюрприз. Ми хотіли, щоб тобі тут було комфортно».

З коридору почувся голос Мака. «З такою кількістю сиру нікому не буде комфортно». Паркер і Ной пішли за ним до вітальні і сіли на диван.

Єва закотила очі і зникла на кухні.

Уся ця сцена дуже нагадала мені моє минуле життя, коли моя сім'я проводила час разом, не шкодуючи про це. Цього разу я не хотіла ховати себе в почуттях провини та гніву. Я хотіла бути щасливою і насолоджуватися цим днем з Сореном і його друзями - моїми друзями.

З дивану почувся вигук, і я відчула, як Сорен перевів погляд на екран. Я подумала, що гра привернула його увагу, але він нахилив голову вниз, щоб притулитися ротом до мого вуха.

«А ми все ще можемо поніжитися голяка пізніше?»

Я розсміялася і потягнула його за собою на порожній диван. «Залежить від того, скільки я з'їм у наступні кілька годин. Я не обіцяю, що потім буду при тямі».

Сорен обійняв мене за талію і пригорнув до себе. «Я подбаю про те, щоб ти не забувала про каву».

Я нахилилася, щоб поцілувати його, і торкнулася кінчиком носа його носа. Його рука піднялася до мого волосся, ніжно утримуючи мене на місці.

«Дякую», - прошепотіла я.

«Завжди, Ві».

Маленька подушка вдарила Сорена в потилицю, і він обернувся, щоб подивитися на хлопців на іншому дивані. Мак і Ной були захоплені дією на екрані, але Паркер посміхався нам. Він підняв брову в мовчазному посланні, яке явно було не для мене.

Сорен похитав головою і відкинув подушку назад, ледь не зачепивши Надю, коли вона з Дерріком проскочила повз нас, щоб приєднатися до дивану. Я ненадовго замислилася про цей обмін, але злива подушок, що полетіли в нас, викреслила цю думку з моєї свідомості.

РОЗДІЛ 26 : ВІ

Я вже почала вірити, що коли ми з Євою ходили на каву, погода чарівним чином ставала морозною. Звісно, на півночі Техасу був грудень, і ми отримали свою порцію снігу, але зазвичай він випадає лише після Різдва.

Вдруге за семестр я чекала в кав'ярні «Дика кішка» на прихід Єви. Густі сірі хмари плювалися крижаним дощем на всіх нічого не підозрюючих пішоходів, а я намагалася не розплакатися в паніці.

Того ранку після тренування моя начальниця відкликала мене вбік і сказала, що вони скасовують усі мої заняття з танцювального фітнесу. Вона вигадала якусь нісенітницю про скорочення бюджету, але потім я помітила, що тренування Анн-Марі все ще були в розкладі.

Я зателефонувала Сорену, перш ніж згадала, що він був на тренуванні. ТУ виграв свою останню гру, що офіційно вивело їх у плей-офф. Батьки Сорена відмовилися приїхати. Вони також відмовилися писати повідомлення чи вітати його.

Щоразу, коли я думала про те, як йому боляче, мені хотілося поїхати прямо до їхнього клятого особняка і підпалити його. Сорен запевняв мене, що в підпалі немає необхідності, але я не повірила.

Другим моїм дзвінком була Єва. Я не розповіла їй подробиць, лише сказала, що в мене був важкий ранок, і вона, не гаючи часу, запропонувала зустрітися в цій божевільній кав'ярні, що видає себе за кав'ярню. Як завжди, вона увірвалася з безмежною енергією і злим блиском в очах. Вона одразу помітила мене і, піднявши брову, вказала на стійку.

Я кивнула і вмостила, щоб подивитися шоу. Єва прокралася до входу, але її кокетливе обличчя не справило жодного враження на сварливого хлопця, який приймав замовлення. Він насупився, втупившись у планшет, коли вона розмовляла з ним, і нічого не змінилося, коли він підняв на неї очі, щоб відповісти.

Нічого не змінилося з ним. Поза Єви ледь помітно змінилася, коли вона випросталася і відкинулася від стійки. Я майже чула, як вона кипіла, і готова була закластися на плату за навчання в наступному семестрі, що він візьме з неї за додаткову порцію, яку вона попросила.

Хлопець здавався новеньким і зовсім не схожим на того, хто працює в кав'ярні. Занадто багато сухорлявих м'язів і замало шкільного духу. Він підняв довгі рукави термобілизни, щоб відкрити татуювання, що каскадом спускалися вниз по його передпліччях. Темне волосся спадало йому на обличчя, і навіть попри похмурість, він мав приємні риси.

Кілька місяців тому я, можливо, приєдналася б до неї за стійкою, щоб краще роздивитися сварливого продавця кави, але зараз все, про що я могла думати, було те, що він недостатньо високий, недостатньо широкий і недостатньо сором'язливий на мій смак.

Єва вийшла з-за стійки з двома кавами і гримасою. Вона прослизнула в кабінку навпроти мене і поставила мою каву трохи сильніше, ніж зазвичай.

«Який козел», - пробурмотіла вона, роблячи ковток.

Я стиснула свою теплу чашку в обох руках і знову кинула погляд на стійку. Продавець кави притулився до стіни, схрестивши руки, і дивився в наш бік. Цікаво.

«Отже...» Я зробила маленький ковток. «Він симпатичний».

Єва перевела погляд на мене. «Ми тут, щоб помилуватися персоналом чи поговорити про твій дуже незвичайний дзвінок?»

«А ми не можемо зробити і те, і інше? Стівен був би дуже розчарований тобою».

Вона перехилила свою чашку на мене. «Не вплутуй сюди Стівена. Ти ж знаєш, він постійно погрожує приїхати сюди, якщо я не надсилатиму йому регулярні звіти про стан справ. А тепер говори».

Як би я не була вдячна за можливість відволіктися від свого паскудного ранку, мені справді потрібно було поговорити про це. Не в останню чергу тому, що мені довелося б розповісти всім дівчатам з групи підтримки, перш ніж вони з'являться в класі, якого більше не існує. Єва могла подбати про це за мене.

«Сьогодні у спортзалі мені сказали, що мої заняття скасовуються, і це відбувається негайно».

Її плечі опустилися. «Але чому? Усім подобаються твої заняття».

Я знизала плечима. «Не знаю. Це відстійно, але принаймні вони не звільнили мене просто так. Я все ще можу проводити персональні тренування, але останнім часом багато клієнтів відмовляються від мене. Я починаю думати, що щось відбувається за лаштунками».

«Наприклад?»

На думку одразу спав Колт, але мені було важко повірити, що він має таку владу. Виселення було б легким завдяки драконівській оренді, яку використовувала школа, але моя робота технічно була роботою з навчанням, що регулювалася кількома департаментами. Можливо, саме тому вони не звільнили мене одразу.

Колт підійшов до нашого столика, хоча я не бачила, як він зайшов, наче вважаючи, що його ім'я покликала його до себе. «О, це ж маленька міс Управління Гнівом та її подруга, чирлідерка Барбі». Він повернувся під кутом, щоб заблокувати мене на моєму боці кабінки.

Я відкинула голову назад з глибоким зітханням. Колт не налякав мене - я тренувалася з хлопцями, більшими за нього, більшу частину свого життя, - але Сорен збожеволіє, якщо я повернуся додому з синцями. Я не хотіла, щоб він втрачав шанси грати зі своєю командою через те, що цей засранець не розпізнає загрозу, коли її бачить.

Єва сіла і підтягнула свій напій ближче, зробивши нудьгуючий вираз обличчя. «Колт. Шукаєш нову жертву для переслідування?»

Колт проігнорував її і зосередився на мені, але його звичної самовпевненої посмішки вже не було. «Тобі пощастило, що я не пропустив через тебе жодного тренування».

«А то що? Ти б надсилав мені записки з погрозами, як боягуз?»

Його брови зійшлися. «Про що ти, бляха, говориш? Слухай, я просто хотів вибачитися за те, що налякав тебе на вечірці. Я був п'яний і не знав, що ти трахаєшся з Сореном».

Я моргнула від несподіваних слів. «Що?»

Він зціпив зуби, і у мене склалося чітке враження, що все це було не його ідеєю. «Тренер сказав, що мені потрібно налагодити стосунки з Сореном чи ще якусь хрінь. Я побачив вас тут і подумав, що це мій найкращий варіант, оскільки він не хоче зі мною розмовляти. Скажи

йому, щоб він припинив свою поведінку, щоб тренер відчепився від моєї дупи».

Мій рот на секунду відкрився. «Ні. Вибачення не приймаються. Ти заслуговуєш на його ставлення до себе. Наступного разу слухай, коли дівчина просить відпустити її».

Він похитав головою. «Божевільна сука».

Я посміхнулася йому своєю наймилішою посмішкою. «Завжди рада, Колт».

Кав'ярня назвала його ім'я, і він схопився за промежину, пробурмотів щось про задоволення, а потім повернувся до стійки за своїм напоєм. Він пішов, навіть не озирнувшись. Я похмуро подивилася йому вслід. Взаємодія не відбувалася, ніби ми розмовляли двома різними мовами.

Або говорили про дві різні події.

Єва, схоже, не відчувала такої ж розгубленості. «Цього мудака колись заарештують».

«Як Ліззі?»

«З нею все гаразд. Єдине, що вона пам'ятає з тієї ночі, це як її вирвало з вікна машини Мака».

«Б'юся об заклад, йому це сподобалося».

Єва здригнулася. «Це була ніч, це точно». Вона послала мені хитрий погляд. «Що там було про записки з погрозами?»

Я вилаялася собі під ніс. «Ти не можеш нікому розповісти». Коли ми допили каву, я розповіла їй про записки, але про свої нові підозри тримала при собі.

Її брови злетіли вгору. «Це пов'язано з тим, що тобі не дають проводити заняття?»

«Я думала про це, але це здається дуже притягнутим за вуха».

Єва схопила мене за зап'ястя. «Ти не можеш просто відмахнутися від цього.»

«Я можу впоратися з цим сама.»

«Ти хоча б сказала Сорену?»

Її обличчя потемніло, коли я не відповіла.

«Дозволь мені все прояснити. З тієї ночі, коли відбулася вечірка Каппа, тебе переслідують моторошні записки і можливі домагання. Ти переконана, що це Колт - як і має бути, бо ти ж не ідіотка - і замість того, щоб розповісти друзям чи піти в поліцію, ти сховала їх в шухляду і сподівалася, що це пройде само собою?»

Я відсмикнула руку. «Школа мала право виселити мене, і я не маю жодних доказів, що Колт був до цього причетний. Записки ледь моторошні. Вони ніколи не переростали...»

«Перехід з робочого місця на житлове - це вже ескалація», - перебила мене Єва.

«Гаразд. Вони ніколи не виходили за рамки нотаток, і це почалося не на вечірці Каппа. Це почалося після того, як я переїхала до Сорена».

Єва запустила руки у волосся. «Я відкликаю свою попередню заяву про те, що ти не ідіотка».

«Сьогодні Колт вперше підійшов до мене після того дня за обідом. У нього було багато можливостей зробити якусь дурницю, і він ховається за невиразно погрозовими анонімними повідомленнями, які попереджають мене, щоб я не розмовляла. Крім того, у нас з Сореном є інші справи, які мають набагато більший пріоритет».

Її очі розширилися. «Ти вагітна?»

Шок накрив мене швидко і сильно. «Що? Ні. Не про це». Я, мабуть, виглядала жахливо, тому що Єва полегшено зітхнула.

«Слава Богу. Я занадто молода, щоб бути тіткою.»

Я пирхнула. «Можеш уявити обличчя Джексона, якби я сказала йому, що він стане дядьком?»

Вона розсміялася, але в її очах зажеврив розрахунок. «Так, Джексон порушив би всі обмеження швидкості на своєму шляху сюди, щоб перетворити Сорена на сумне лушпиння чоловіка».

«Ні. Абсолютно ні.»

Єва намагалася виглядати невинною, але у неї це погано виходило. «Що? Я нічого не роблю.»

Я тицьнула їй пальцем в обличчя. «Ти не покличеш сюди моїх братів під фальшивим приводом, бо сподіваєшся зробити з Джексоном невимовні речі».

Вона зробила ковток свого напою, а потім пробурмотіла: «Вони невимовні тільки для тебе. Кожна інша жінка в околицях на моєму боці».

«Ні. Ти готова йти? Мені треба закінчити кілька завдань, перш ніж Сорен забере мене зі спортзалу».

«Так. Гіпотетично кажучи, що потрібно зробити, щоб переконати тебе подзвонити братові по відеозв'язку, поки ми йдемо назад?»

Я посміхнулася їй невпинному прагненню побачити Джексона. Єва викинула свій паперовий стаканчик, коли виходила, і я помітила, що погляд бармена проводить її поглядом у холодну погоду. Вона не додала стегнам додаткової хитавиці, тож я сумнівалася, що вона його помітила - або ж помітила, але вирішила відверто проігнорувати. З Євою могло бути і так, і так.

Принаймні тема мого брата відволікла її від невдалого образу Колта. На відміну від минулого разу, він не чекав на вулиці. Чи чекав він на нас минулого разу, чи я побачила закономірність там, де її не було? Вперше я замислилася, чи не базувалися мої припущення останніх кількох місяців на викривленій версії подій.

Але більше нікому не було сенсу надсилати записки. Хто б доклав стільки зусиль, щоб змусити мене замовкнути, коли кімната, повна відвідувачів вечірки, бачила сварку?

РОЗДІЛ 27 : СОПЕН

Реальність підготовки до плей-офф означала, що ми з Ві проводили дуже мало часу разом. Субота була моїм єдиним справжнім вихідним, окрім тренування, на якому наполягав Ді. У мене була спокуса залишитися в нашому теплому ліжку, притиснувшись до Ві, але решта команди залежала від нас, щоб ми стали лідерами. Мені потрібно було з'явитися для них.

Коли я повернувся додому, Ві вже прокинулася і пила каву на дивані. Опівдні у неї були заняття, але вона не була одягнена на роботу, як зазвичай. Я кинув свою спортивну сумку біля дверей і опустився поруч з нею.

«Ти добре себе почуваєш?» Я поклав руку на її лоб, але не був упевнений, чого я очікував. Я ніколи не працював доглядальником, тому поняття не мав, що таке лихоманка.

Вона не виглядала хворою, але й Ві не відходила від своєї рутини. Замість відповіді вона поклала голову мені на плече і заплющила очі. Я ніколи не бачив її такою маленькою. Ві була силою, і вона без жодних вибачень займала простір.

Я потягнув її до себе на коліна, з кавою та всім іншим. Вона притулилася до мене, і як би сильно мені не хотілося перепитати, я промовчав.

Замість цього я гладив її волосся, спину, все, до чого міг дотягнутися, не підштовхуючи її. Поволі Ві розслабилася. Ми сиділи так деякий час, обійнявшись, поки вона працювала над тим, що її турбувало. Зрештою, вона зітхнула і потерлася обличчям об мою сорочку.

«Ти смердиш», - пробурмотіла вона мені в груди.

Я хихикнув. «Це футбольна команда-чемпіон, яку ти відчуваєш».

Крихітна посмішка перетнула її обличчя. «Тоді краще звикнути до цього, я думаю».

Мій член заворушився, коли вона погойдувалася на моїх колінах. «Хочеш приєднатися до мене в душі?»

Вона нахилилася вперед, щоб поставити каву на стіл, потім замахнулася ногою, щоб обхопити мої стегна. «Так. Так, хочу».

Я збирався не поспішати і дозволити їй задавати темп, але Ві не хотіла повільності. Вона схопила мене, як тільки ми роздягнулися, і потягнула в душ. Я зашипів від потоку теплої води, але рука Ві, що лежала на моєму члені, чудово відволікала.

Вода швидко почала парувати, тож я закрутив нас, щоб підставити Ві під теплі струмені, поки наші руки блукали. Це був не перший наш спільний душ, але сьогодні він відрізнявся від інших. У її рухах відчувався несамопитий підтекст, ніби вона хотіла всього й одразу. Я був радий задовольнити її бажання.

Її голова нахилилася, і я злизав краплі з її шиї. «Розсунь для мене ноги, красуне».

Я провів язиком по її вигинах блискучими річками, поки не опинився перед нею на колінах. Ві застогнала моє ім'я і розширила свою позицію. Я любив її смак, зітхання, те, як її пальці плуталися в моєму волоссі, коли вона тримала мій рот саме там, де хотіла.

Вона відсунулася, і мене облило, але я не зупинився. Якщо я тону, то тону.

За мить вона вже стискала мої пальці, скиглячи, щоб її звільнили. Я поцілував її живіт, коли вона піднялася, і Ві розплющила очі, щоб подарувати мені широку посмішку.

«Якщо з футболем не вийде, ти, мабуть, зможеш обійтися одними лише оральними навичками».

Я відкинув мокре волосся з обличчя і притиснув її спиною до плитки. «Ці навички тільки для тебе».

Вона обвила мене рукою за шию і потягнула до себе в рот. «Добре.»

Я підняв її і притиснув до стіни, цілуючи до нестями. Ві обхопила мене ногами за стегна, і наші тіла притиснулися одне до одного. Я провів язиком по її роті, як попередній перегляд того, що я планував зробити з рештою її тіла.

Вона обхопила мене за плечі і почала рухатися вгору і вниз по моєму стовбуру, здригаючись щоразу, коли я торкався її клітора. Я відірвався від її рота і трохи подався вперед, змусивши її задихатися.

Моє дихання стало поверхневим, коли ми увійшли в знайомий ритм. «Нам потрібно перенести це в спальню. Якщо я не буду всередині тебе протягом наступних тридцяти секунд, я можу насправді померти».

Її ноги міцно обхопили мене. «Ми обоє чисті, і у мене є внутрішньоматкова спіраль».

Я припав лобом до її лоба, гостро усвідомлюючи, на що вона натякає. «Ти впевнена, Ві?»

«Я хочу, щоб між нами нічого не було».

Ві знову піднялася, цього разу опустившись на мій член. Я вилаявся за те, як вона ковзала, крутячи стегнами. Її спина вигнулася дугою, і я всмоктав тугий маленький сосок у рот. Мої пальці впилися в її сідниці, коли вона застогнала і почала повільно і впевнено скакати на мені.

«Так, так, крихітко», - прошепотів я, притискаючись до шкіри її шиї.

Наші рухи ставали все більш відчайдушними, поки вона не притиснула мене до себе під час другого оргазму. Її п'яти впилися в мою дупу, і я взяв на себе ініціативу, рухаючись в ній, прагнучи звільнитися.

Потім вона поцілувала мене, м'яко і солодко. «Ти робиш все вартим того».

Її слова закарбувалися в моєму серці, зміщуючись і зростаючи, поки я не переповнився необхідністю довести, як багато вона для мене значить, як сильно я її кохаю. Я обняв її, притиснувшись губами до її губ, коли почуття переповнювало мене.

Я знав Ві. Вона була готова зв'язати себе зі мною, жити зі мною, спати зі мною, але кохання лякало її. Я не хотів давати їй ще одну причину відштовхнути мене, тому тримався міцно, поки бажання не вщухло настільки, що я не міг виплеснути свої почуття прямо там, у душі.

Вода залишалася гарячою досить довго, щоб ми могли помитися, і після боротьби за мочалку Ві знову почала дражнити мене, як зазвичай.

«Тобі слід частіше приходити додому без душу».

Я підняв брову. «Справді?»

Вона показала на себе, мокру й оголену, коли ступила на килимок для ванни, і я не втримався від вдячного хмикання.

«Ти маєш рацію. Більше ніякого душу без твоєї участі».

Ві засміялася і жбурнула в мене рушником. «Це буде незручно після того, як тебе задрафтують».

Я дивився на неї, поки висихав. Вона сприйняла цей коментар як жарт, але я планував, що вона буде поруч після драфту. Може, не в роздягальні, але в моєму житті, в нашому домі, де б це не було.

Гра в НФЛ, як відомо, була швидкоплинною, оскільки ми не мали контролю над тим, що команда вирішила зробити з нашими контрактами. Припустімо, я пройду всі табори та тести і потраплю до складу команди.

Чи захоче Ві слідувати за мною з місця на місце заради моєї мрії? Я дуже на це сподівався, бо не уявляв себе без неї. Ми мали б поговорити про це якнайшвидше, але нерви мене стримували. Драфт був лише через чотири місяці, а вона закінчувала школу лише через шість.

Було достатньо часу, щоб переконати її, що ми варті цього ризику.

Сьогодні я зосередився на більш нагальній проблемі. «Ти збираєшся розповісти мені, що сталося сьогодні вранці?»

Вона повісила рушник на вішалку і пішла в спальню, щоб почати натягувати одяг. «У спортзалі скасували всі мої заняття».

Я припинив розтирати волосся і дивився на неї з порога ванної кімнати. «Тебе звільнили?»

«Технічно ні. Я все ще займаюся персональними тренуваннями, але заняття приносили половину мого доходу». Її байдужий тон не в'язався з тим, якою я знайшов її на дивані.

«Це те, що тебе турбувало?»

Вона почала кивати, потім скривилася і похитала головою. «Частково через це, частково через квартиру, а частково через Колта».

Кров ударила мені в голову з негайним бажанням врізати цьому мудаку. «З тобою все гаразд? Він щось зробив?»

Ві пильно подивилася на мої стиснуті в кулаки руки. «По-перше, тобі треба заспокоїтися».

«Я спокійний», - сказав я крізь стиснуті щелепи.

Вона підняла брову, і я зробив глибокий вдих, намагаючись відпустити бурхливий настрій. Моєму гніву не було місця поруч із Ві. Я вихопив з шафи випадковий одяг і натягнув його, зосередившись на приємних думках, які не стосувалися того, що я розчавлю його своєю вантажівкою. Коли я приєднався до неї в спальні, я випустив більшу частину люті.

Ві зітхнула і обхопила моє обличчя руками. «Він не торкався мене. Ми з Євою пили каву вчора, і він зайшов вибачитися».

Шок ледь не збив мене з ніг. «Що?»

«Це те, що я сказав, але я не думаю, що він мав це на увазі. Він діяв за наказом вашого тренера з метою згуртування колективу. Більше нічого не сталося. Він отримав свою каву і пішов. Я хотіла спочатку все прояснити, щоб ти не дізнався про це якимось інакше. Я розібралася з цим, і зі мною все гаразд. Живу далі. Мене більше турбує, де ми будемо жити в січні».

Я накрив її руки своїми і поцілував її долоню. «Мені байдуже, якщо ми в кінцевому підсумку будемо тіснитися на дивані Єви, поки ти зі мною».

Тінь покинула її очі, і вона посміхнулася. «Чому у Єви, а не у Дерріка?»

Я притягнув її ближче, щоб поцілувати в ніс. «Тому що Паркер перетворить моє життя на пекло, якщо я переїду до нього. Як я тобі вже казав, Харпер шукає місця, які не піддаються маніпуляціям моїх батьків. Вона сказала, що знайде кілька варіантів до наступного тижня».

Вона відкинулася назад, щоб зустрітися з моїми очима. «І ти їй довіряєш?»

Стук перервав мене, перш ніж я встиг розповісти їй про свою підозру, що Харпер зберігає власні секрети, які розсварили її з моїми батьками. Я нікого не чекав, але Ві не виглядала здивованою.

Стук повторився, голосніше, і спалах страху промайнув на обличчі Ві. Вона вирвалася з моїх обіймів і побігла до вітальні. Вона випередила мене до вічка і помітно зблідла від того, що побачила по той бік.

«От лайно», - пробурмотіла вона.

Я глянув на неї, але вона нічого не відповіла. Замість цього вона відступила назад і здригнулася, коли я відчинив двері.

РОЗДІЛ 28 : СОРЕН

Троє худорлявих, м'язистих хлопців стояли на вулиці зі схрещеними татуйованими руками та похмурими обличчями. Навіть якби я не бачив реакції Ві, схожість з нею підказала б мені, хто вони такі. У всіх чотирьох були однакові темні очі.

Вони націлилися на мене, і я вперше замислився, чи не отримаю я зараз копняка під зад. Ві притулилася до моєї спини і зазирнула мені через плече з дверного отвору. Я змістив свою вагу, щоб тримати її позаду себе. Якби знадобилося, я б здолав усіх трьох, перш ніж підпустив би їх до неї.

«Де Райдер?» - запитала вона.

Хлопець спереду звернув свою увагу на Ві, і його жорстока поведінка пом'якшала. «Хтось мав наглядати за залом. Він програв.»

Вона пирхнула. «Тобто ви, хлопці, об'єдналися проти нього, тому що він зупинив би будь-який ваш дурний план, який ви тут задумали?»

«І це теж». Він кивнув на мене. «Твій охоронець нас впустить?»

Ві зітхнула і смикнула мене за руку. «Давай вже покінчимо з цим».

Я звужив очі на нього, коли дозволив їй потягнути мене назад. «Ти виглядаєш знайомо».

«Мені це часто говорять», - відповів він.

Ві пирхнула. «Так, тому що ти був чемпіоном ММА. Твоє обличчя було повсюди, поки ти не пішов на пенсію. Сорене Брем, познайомся з Джексоном Малоуном, моїм старшим братом. За ним ховаються Корі та Алекс, середні брати».

Вони кивнули мені, і я відповів жестом. «Чим ми можемо вам допомогти?»

Джексон влаштував мені перевірку, яку я не був упевнений, що витримаю. «Чому моя сестра живе тут, а не у власній квартирі?»

Я підняв брову. «Ви можете запитати її про це, оскільки вона цілком здатна говорити за себе».

Його рот смикнувся, ніби моя відповідь його розвеселила. «Я питаю тебе».

Ві проштовхнулася між нами і вдарила його в груди. «Припини. Мене виселили, ясно? Сорен дозволив мені переїхати до нього. Перш ніж у тебе з'являться якісь ідеї, я нікуди не піду. Ця квартира набагато краща за мою попередню, а Сорен грає на вихідних. Навіть якщо мені доведеться надерти вам усім дупи, я прийду туди в його футболці».

Тепло розлилося по мені від її войовничої заяви. Вона використовувала мене, щоб познуватися над своїми братами, але мені було байдуже, доки вона говорила світові, що вона моя, поки вона це робила.

Він важко зітхнув. «Райдер мав рацію. Після цього я не зможу з ним жити».

Вона зморщила ніс. «Мав рацію щодо чого?

«Що ти відмовишся покинути це шикарне місце».

«Звідки Райдер знає, що це місце шикарне?»

«Ми повідомили його через сімейне повідомлення перед тим, як приїхали сюди».

У неї відкрився рот. «У вас є сімейні повідомлення, а мене в них немає?»

Джексон знизав плечима. «І тата теж». Двоє інших її братів мудро мовчали.

Очі Ві звузилися, і я обняв її за талію, просто на випадок, якщо вона стане агресивною. «Бачиш, ось чому я ніколи нічого тобі не розповідаю. Ти не ставишся до мене, як до члена сім'ї».

Інший чоловік пирхнув. «Я? Це ж ти пробігла пів-Техасу, щоб ходити до школи. Ти не відповідаєш на мої дзвінки. Ти не приїжджаєш в гості. Чорт, я навіть не знав, що ти переїхала до хлопця, поки Єва не надіслала мені якийсь гівняне повідомлення про те, що ти хочеш бути ближче».

Ожила жінка в моїх обіймах раптом стала смертельно нерухомою. «Що зробила Єва?»

Я розумів її гнів. Єва вміла знаходити неприємності, але прямо створювати їх зазвичай було не в її стилі.

Джексон пропустив підтекст і продовжив, не відповідаючи на запитання сестри. «Останнього разу, коли я втрутився, ти заблокувала мій номер».

Ві пробурчала собі під ніс. «Ти викрав мене, виродку. Я ледь не завалила два предмети. Моє життя краще без тебе».

Я здригнувся, розмірковуючи, чи варто мені втрутитися, але її брат знизав плечима на коментар Ві.

«Ну, ти мені так сказала. Це не означає, що я не з'явлюся, коли буду тобі потрібен».

«Ти мені не потрібен. Ситуація під контролем. Єва втрутилася лише тому, що хотіла витріщитися на тебе».

Я був на межі того, щоб запитати її про «ситуацію», коли Джексон смикнув головою на двері.

«А як щодо хлопця, якого ми бачили на вулиці, що пильно дивився на твоє вікно? Як тільки він зрозумів, що ми прямуємо сюди, він раптом став дуже зайнятий своїм телефоном і пішов геть».

Я насупився, уявивши собі Колта, що ховається на моїй парковці після його сутички з Ві минулої ночі. «Який хлопець?»

Джексон оглянув мене з ніг до голови. «Ти збираєшся щось з цим робити?»

Ві підійшла до вікна, щоб визирнути крізь штори. «Гаразд, досить цього змагання в пісянні. Можеш описати цього хлопця?»

«Я можу намалювати його для тебе». Він обвів поглядом кімнату, потім насупився. «Де, в біса, ти тут тримаєш свій папір?»

Вона закотила очі. «Ти такий невіглас. Принаймні, ти нарешті використовуєш своє мистецтво для чогось, окрім роздумів».

Посмішка намагалася вирватися назовні, але я стримав її. «Здається, у твоїй тумбочці є блокнот». Несхвальний погляд Джексона простежив за мною до спальні, але він міг витріщатися скільки завгодно. Наскільки я знав, мої стосунки з Ві не були його справою.

Я висмикнув шухляду, а потім витріщився на її вміст.

«Сорене, зачекай». Я почув, як Ві кинулася до дверей позаду мене, але вона запізнилася. Я вже знайшов її зачанку з записками.

Я підняв зім'ятий папірець, який зручно лежав догори лицьовою стороною догори на стосі. «Що це в біса таке, Ві?» Її погляд перевівся з білого паперу на мене, і я побачив, як вона шукає виправдання. Роздираючий біль пронизав мої груди від того, що навіть зараз вона не могла просто поговорити зі мною. «Скажи мені правду».

Джексон з'явився позаду неї, але він кинув один погляд на моє обличчя і розвернувся на п'ятах. «Корі, Алекс, ми чекаємо на вулиці».

Інші двоє щось бурмотіли про їжу, але я не зводив очей з їхньої сестри. Чорний почерк було легко прочитати, оскільки повідомлення складалося лише з кількох слів.

Заговориш - пошкодуєш.

Ві підскочила, коли грюкнули двері. «Я збиралася розповісти тобі».

Страх за неї змагався з болем від того, що вона не довіряла мені настільки, щоб поділитися цим зі мною. «Коли? Після того, як це би перейшло від записок до чогось більш небезпечного?»

Вона здригнулася і потягнулася до мене. «Нічого страшного».

Я відступив назад, і її рука впала на бік. «Це, бляха, величезна проблема, Ві. Саме тому ми встановили правила в першу чергу.»

«Ми змінили правила.»

«Так, і ти не думаєш, що я не хочу, щоб ти була в безпеці тепер, коли ти стала для мене набагато більше? Як я можу захистити тебе, якщо ти приховуєш від мене такі речі?»

Її ніздрі роздулися, коли розчарування освітило її обличчя. «Я хотіла твою квартиру, а не твій захист».

Я похитав головою, запихаючи образливий папірець у джинси. Вона хотіла проігнорувати проблему, але це було не в моєму стилі. «Дуже погано. Ти отримаєш і те, і інше. Залишайся тут».

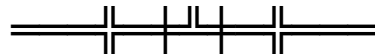
Вона вигукнула моє ім'я, коли я пронісся через вітальню, але я не сповільнився. Я розберуся з Колтом, а потім повернуся, коли зможу заспокоїтися.

Її брати притулилися до перил на вулиці, але я проскочив повз них, не сказавши ні слова. Зараз мені було начхати на їхню думку. Ві пообіцяла нічого не приховувати - довіряти мені - і вона порушила цю

обіцянку. Зрада обпікала, і мені потрібно було вирішити, як я збираюся рухатися далі.

Я грюкнув дверима вантажівки і виїхав з місця паркування, розбризкуючи гравій. Злість стиснула моє горло, але пекучий біль у грудях був набагато сильнішим. На секунду я зненавидів її клятву вперту потребу піклуватися про все самостійно. Вона намагалася відгородитися від будь-якого шансу, що їй може бути боляче, контролюючи світ навколо, але було вже занадто пізно.

Ми зайшли надто далеко, щоб залишитися неушкодженими.

Я точно знав, де знайти Колта у вихідний день. У нашому університетському містечку не було заміського клубу, але його батьки володіли найближчим - ексклюзивним тенісним клубом, де Колт любив панувати у вільний час.

У глибині моєї свідомості щось не давало мені спокою щодо записки, але небезпечна суміш люті та болючого розчарування змусила мене зосередитися на водінні. Я не був настільки дурним, щоб дозволити своїм емоціям вбити мене. Особливо до того, як у мене з'явився шанс захапати цей папірець в горло Колту.

Прізвище моєї сім'ї дозволило мені легко потрапити до клубу, а знайти Колта було простою справою - запитати найближчого працівника. Підліток у сорочці-поло посміхнувся мені і показав на приватну кімнату відпочинку.

Колт сидів у шкіряному кріслі з видом на тенісні корти, де він спостерігав за жінкою в короткій спідниці, яка відпрацьовувала зворотний удар. У кімнаті більше нікого не було. Вся ця обстановка здавалася збоченою, але я був там не для того, щоб насолоджуватися.

«Колт».

Він озирнувся через плече, потім розвернув стілець обличчям до мене. «Сорен. Я не думав, що ти тусуєшся в нетрях з недалласцями.»

Отже, він знав, ким були мої батьки. До цього моменту я не був упевнений, бо навмисно тримав це в таємниці, але його сім'я оберталася в тих самих колах.

«Іноді життя в нетрях необхідне». Моя образа пролетіла над його головою, коли він махнув рукою на стілець поруч.

«Сідай і насолоджуйтеся шоу».

Він почав розвертатися, але я вхопився за підлокітник. «Нам треба поговорити».

Колт підняв обидві руки. «Як скажеш, чувак.»

Я відпустив його і відійшов, тому що лють все ще вирувала під поверхнею, і я не був упевнений, що зможу зупинити себе від пострілу в нього, якщо він буде на відстані витягнутої руки.

«Розкажи мені про свою травму зап'ястя після гри з «Оу».

Його погляд змістився повз мене і втупився в двері. «Нічого страшного. Мені просто довелося прикласти лід на пару днів, і я був у порядку».

«Ві розповіла мені, що сталося на вечірці Каппа».

Він посміхався, повертаючись до свого звичайного зарозумілого «я». «Твоя дівчина все неправильно зрозуміла. Та чирлідерка з усіх сил намагалася дістатися до моїх яєць, але вона була не в моєму смаку. Мені подобаються менш плаксиві і кратні двом. Я вирішив вигнати її до біса з вечірки, бо вона пригнічувала людей».

Я ненавидів себе за те, що повірив хоча б частині його історії. Доки батьки були поруч і могли витягнути його з біди, Колт не надто переймався захистом власної дупи. Я б поставив свою вантажівку на те, що він не мав наміру просто залишити Ліззі на узбіччі.

«І який був твій план, коли вона опинилася на вулиці?»

Він посміхнувся, хитро і дратівливо. «Ти ж знаєш, як це буває, чувак. Дівчата постійно передумують. Я подумав, що дочекаюся, поки її подруга з групи підтримки прийде за нею, і подивлюся, чи не зацікавить їх приватна вечірка».

Я звузив на нього очі і відчув, як мої м'язи смикаються від зусиль, щоб стримати себе. «І коли вони тобі відмовили?»

Він знизав плечима. «Для мене це не проблема. Усередині ще багато кицьок. Це не зайшло так далеко. На перешкоді стала твоя краля. Вона гаряча, як чорт, я віддаю тобі належне, але вона виглядає як тип,

який відкусить твій член, як тільки ти його виймеш. Хоча я спробую все, що завгодно одного разу.»

«Тому ти почав до неї чіплятися?»

Колт підняв руки. «Та ну, чувак. Я не винен, що вона постійно з'являється там, де я зависаю.»

«А як щодо записок?»

Він витріщився на мене, як на дурня. «Як я вже сказав їй, я нічого не знаю ні про які записки. Якби ця дівчина з групи підтримки відмовилася, коли я витягнув її на вулицю, я б знайшов когось іншого. Я був п'яний на вечірці, але я не збираюся сідати у в'язницю через якусь сучку. Кицька є кицька.»

Я похитав головою і розвернувся, щоб піти. Колт не залишав записок. Він був козлом, але не настільки, щоб докладати до цього стільки зусиль.

Він відкинувся на спинку стільця, щоб крикнути мені, коли я виходив. «У нас все гаразд, так, чувак? Тренер сказав виправити ситуацію, щоб його зусилля не були марними».

Я зупинився на своєму шляху і на секунду заплющив очі, коли мене вразила правда. Мій світ змістився, а потім оселився в новій реальності - тій, яку я не хотів бачити.

На вулиці я витягнув зім'яту записку з кишені і втупився в корявий почерк. Не дивно, що він здавався мені знайомим. Я дивився на нього на дощі в роздягальні протягом останніх трьох років.

Тренер проробив таку ж фігню з Дерріком на початку семестру, але я думав, що це був поодинокий випадок. Погрози Ві та вплив на школу, щоб забрати у неї квартиру і роботу, вийшли так далеко за межі допустимого, що я майже не міг у це повірити.

Розкажеш - пошкодуєш. Ми всі припускали, що Колт зосередився на Ві через незначну травму зап'ястя і сильний удар по його самолюбству, але він не нарікав на руку, доки я не запитав про це. Він лише пам'ятав, як вона блокувала його член.

Тренер, однак, здавалося, вважав, що Колт зробив щось, що негативно вплине на команду.

Я міг би обійтися без перевірки реальності моїх стосунків з Ві, але незалежно від того, як сильно вона мене образила, я не збирався дозволяти йому продовжувати націлюватися на неї. Наша команда може бути на межі перемоги в чемпіонаті, але я не хотів працювати з людиною, яка захищає гравця, який, на його думку, полює на інших людей.

Тренер мав піти.

Університет ніколи не повірить мені без доказів, і навіть тоді вони можуть просто спробувати поховати це. Мені потрібна була допомога, і я точно знав, до кого звернутися. По-перше, Харпер. Мені потрібен був запасний план на випадок, якщо адміністрація відмовиться слухати, і вона вляпається в лайно. По-друге, комусь, хто, як я знав, відчував би те саме, що й я.

Паркер відповів на перший дзвінок. «Так?»

«Ти готовий щось зробити з ситуацією з Колтом і Ліззі?»

«Нарешті, бляха-муха.»

РОЗДІЛ 29 : 31

«Я така ідіотка». Я відкинула голову назад на диван і заплющила очі. «Треба було спалити ті дурні записки.»

«Чому ж ти цього не зробила?»

Я розплющила очі і побачила Джексона, який сидів на журнальному столику переді мною. Вони втрюх не видали жодного звуку, коли прокралися назад. Довбані ніндзя.

Він підняв брову. «Чому ти сидиш тут і думаєш про підпал, замість того, щоб надерти йому дупу, як ми тебе вчили? Хіба він не вартий зусиль?»

Я зібрала волосся назад у тугий хвіст, а потім зрозуміла, що не взяла з собою зав'язки для волосся. «Замовкни, Джексоне. Ти не знаєш, про що говориш.»

«То розкажи мені.»

Моє волосся впало мені на обличчя, коли я дивилася на нього. Він нахилився вперед, поклавши лікті на коліна, і дивився на мене пильним поглядом. Він успадкував мамин художній талант разом із сірими очима, які дісталися нам усім, але темперамент був повністю Джексонівим.

Востаннє, коли я їх бачила, я весь час була розлючена і буквально зачинилася у своїй кімнаті в татовому будинку, поки вони не відвезли мене назад до школи. За винятком того, що це вже не був татів дім. Він переїхав до Х'юстона, щоб бути ближче до моєї тітки, і Джексон став його власником.

Без мами дім не був домом. Усе було таким самим, і водночас таким нищівно іншим. Так само, як зараз. Корі сидів навпочіпки перед відеоіграми Сорена, а Алекс здійснював набіги на холодильник, але вони виглядали помітно старшими, ширшими... дорослішими.

І вони приїхали сюди, бо Єва сказала, що мені потрібна допомога. Після того, як я пережила те, як сім'я Сорена відмовилася від нього, я сумувала за братами.

Металевий присмак сліз огорнув мій рот, але я не збиралася плакати. Сльози нічого не вирішать. Джексон терпляче чекав, поки я

заговорю, але я не знала, з чого почати.

Корі подбав про це за мене, взявши одну з ігор Сорена. «Не проти, якщо я пограю?»

Джексон закотив очі. «Ми тут не для того, щоб дурня клеїти, придурок».

«Говори за себе. Я ж казав, що Ві може впоратися з будь-якими неприємностями, в які вона вляпалася». Він підморгнув мені. «Пам'ятаєш той рух, якого я тебе навчив?»

Я посміхнулася його питанню - тому самому, яке він завжди ставив мені. Корі показав мені зап'ястковий захват, який я негайно застосувала, щоб змусити Джексона плакати під час спарингу. Єдиний раз, коли я його перемогла.

Алекс висунув голову над дверцятами холодильника зі шматком сиру, що стирчав у нього з рота. «Якщо її проблема в цьому Сорені, то з нею все гаразд. Ти бачив, як він стояв між нею і нами? Здається, він мені подобається». Він повів бровами, а потім пірнув назад у холодне нутро.

Корі похитав головою. «Я не беруся судити, враховуючи, що він живе з Ві невідомо скільки часу».

Я потерла скроні, де вже розпирало від головного болю. «Я сиджу тут».

Джексон підвівся, вихопив гру з рук Корі та підійшов, щоб зачинити дверцята холодильника перед обличчям Алекса. «Йди почекай в машині».

Корі побурчав про суперечливі накази, але обійняв Алекса і залишив нас наодинці з благословенням. Запанувала тиша, і Джексон схопив свою сирну паличку, перш ніж сісти поруч зі мною на дивані.

Він методично з'їв мою закуску, поки я робила глибокі вдихи, намагаючись полегшити нищівний тиск у грудях. Сорен пішов. На мій жах, я не була здивована. Якась частина мене весь цей час готувалася до того, що він піде. Я просто думала, що це станеться під час драфту, коли професійний футбол стане для нього реальністю.

«Починай з записок».

Голос Джексона злякав мене, занурену у власні думки. Він звучав спокійно, але вся причина, через яку я переїхала до Сорена, полягала в тому, що мені не довелося б розповідати братам про Колта. Частково тиск зменшився, коли я спробувала знайти спосіб пояснити, не розповідаючи йому жодних подробиць.

Він послав мені знаючий погляд. «Припини. Просто розкажи мені».

Я скривилася, усвідомлюючи, що Сорен підхопив ту ж саму звичку. Можливо, мені варто припинити приховувати щось від людей, які мені небайдужі.

Коли я прояснила останню річ.

«Обіцяй, що більше не викрадатимеш мене».

Джексон похитав головою. «Вибач за те, як ми поводитися з тобою минулого разу». Він втупився в свої руки. «Я не дуже добре відреагував на погрози на твою адресу після мами».

Я важко кивнула і кивнула, не в змозі говорити.

«Ми виростили тебе такою, щоб ти могла подбати про себе, а потім не дали тобі шансу попросити про допомогу. Тож мені шкода, хоча я маю намір вбити будь-кого, хто пройде повз твого охоронця-футболіста».

Я прочистила горло. «Вибачення прийнято. Я посварилася з одним із товаришів по команді Сорена».

«І?»

Я посміхнулася, незважаючи на жахливу підозру, що назавжди все зіпсувала. «І я застосувала до нього зап'ястний захват Корі».

Джексон здригнувся.

«Через деякий час після цього я почала отримувати записки з попередженням не говорити, як я припускаю, про ту ніч».

Його очі загострилися. «Ти помилялася?»

«Не щодо попередження, але, можливо, щодо відправника. Я не думала, що ці записки були важливими, бо їх автор не становив загрози».

«А тепер?»

«Тепер я не впевнена», - тихо сказала я, вступившись у свої коліна. «Вчора я дізналася, що школа скасувала мої заняття з фітнесу. У глибині душі я планувала просто перечекати рік до закінчення школи. Зауваження драгували, але я не відчувала себе в небезпеці. Я знала, що зможу впоратися з фізичною загрозою, і поки мої заняття не скасували, нічого не змінилося. Ці заняття були важливими для мене, і після того, як їх забрали, у мене не було жодних засобів правового захисту. Я відчувала себе безсилою, як тоді, коли померла мама».

Джексон обійняв мене за плечі. «Твій хлопець втік, щоб вибити лайно зі свого товариша по команді?»

«Можливо, через це він може опинитися на лавці запасних під час плей-офф прямо перед тим, як заявиться на драфт».

Він кивнув. «Добре.»

Я подивилася на нього. «Не добре. Грати у професійний футбол було його мрією все життя, і він багато працював, щоб досягти цієї мети. Я можу коштувати йому майбутнього».

«Я впевнений, що він дуже талановитий, але, Ві, ти повинна довіряти йому робити свій власний вибір. Особисто я підтримую цей вибір і почуваюся набагато краще, залишаючи тебе з ним, знаючи, що він поставив тебе вище за свої цілі».

Я примружилася на нього. «Ти ж не збираєшся ставити під сумнів наші стосунки і читати мені лекції про те, як жити з незнайомцями?»

Він знизав плечима. «Я подумав, що ти його кохаєш, якщо так сильно відштовхуєш. Інакше чому ти поводишся, як повна дурепа?»

«Бляха», - пробурмотіла я. «Я казала собі, що захищаю його, не розповідаючи про записки».

Він сухо засміявся. «Так. Наша сім'я має паскудний послужний список з цією навичкою, але зберігати секрети - це більше про захист себе, ніж про захист когось іншого».

«Так, я це зрозуміла». Я вдихнула повітря, переборюючи страх і тривогу. «Я хочу бути з ним. Увесь час. У нього небезпечна робота, яка може змінити його життя в будь-яку секунду, а я все одно хочу жити з ним. Я люблю його».

Він послав мені хитрий погляд. «Більше, ніж мене?»

«Так.»

Джексон кивнув. «Ти йому це сказала?»

Я зі стогоном заплющила очі. «Ні. Я сказала йому, що використовую його для квартири, тому що я ідіотка. Цю частину ми обговорили».

«Ти боїшся, що він може постраждати?»

Я підтягнула коліна до грудей і опустила на них голову. «Мені вже все одно. Я просто хочу мати можливість бути з ним, як би довго це не тривало».

Біль пронизав мене наскрізь від думки, що я виконала власне пророцтво про те, що він покине мене. Він пішов, бо думав, що я йому не довіряю, але він також сказав мені залишитися тут. Якби він закінчив зі мною, хіба він не вигнав би мене?

Якби я пішла за ним, чи не зробила б я все ще гірше?

Я втупилася в обличчя Джексона. «Як ти думаєш, що мені робити?»

Він нахилив голову. «Ти питаєш моєї думки?»

«Так. Даруй свою мудрість, о старший брате.»

Джексон посміхнувся. «Припини сидіти на дупі і хандрити і зроби щось, щоб переконати його, що ти усвідомлюєш, що облажалася».

Я змахнула волосся з обличчя. «Так, тут я теж опинилася. Можеш зробити мені послугу?»

«Залежить від обставин. Якщо це пов'язано з макіяжем, то я пас. Це було лише один раз».

Я розсміялася, коли згадала, як у підлітковому віці наполягала на тому, щоб уся сім'я пішла на ярмарок Ренесансу в костюмах піратів і з підводкою для очей. Мама весь час називала мого тата своєю здобиччю. Очікуваного спалаху болю від думок про маму так і не настало. Власне, цього не було з тієї ночі, коли я розплакалася перед Сореном.

Я похитала головою. Ще одна причина, чому я була ідіоткою. Було приємно дозволити собі хоч раз просто насолодитися спогадами замість того, щоб карати себе.

«Ні. Мені потрібно, щоб ти заїхав до Єви і запросив її на вечерю».

Його брови злетіли вгору. «Я не збираюся водити твою подругу за ніс, щоб тобі стало легше».

Я поплескала його по руці. «Можеш сказати їй, що це була моя ідея. Вона просто хоче трохи подивитись на тебе. До того ж, якщо вона проведе у твоєму товаристві більше десяти секунд, її закоханість надовго зникне».

Він буркнув. «Сподіваюся, ти розумієш, як сильно я тебе люблю».

Я поцілувала його в щоку і встала. «Ти можеш залишити Корі та Алекс тут. Можеш і справді перевірити на міцність прощення Сорена».

РОЗДІЛ 30 : СОПЕН

Паркер зустрів мене біля кінопрокату, який знаходився в тому ж коридорі, що й кабінет тренера. Зазвичай це місце було б сповнене галасу, але всі намагалися використати час відпочинку перед нашим великим поштовхом у плей-офф.

Напевно, на краще, що нас ніхто не бачив, бо Паркер з'явився у чорному спортивному костюмі, сорочці з довгим рукавом і чорній шапці замість своїх звичних джинсів і графічної футболки.

Я жестом показав на його вбрання. «Ми плануємо вкрасти кілька діамантів після цього?»

Він підняв брову. «Хіба не ти колись був у надувному костюмі тиранозавра на тренуванні?»

«Так, і я все одно був швидшим за Мака».

Паркер хихикнув. «Ти ж знаєш, що наступного року він поб'є твій рекорд».

Я зітхнув. «За умови, що наступного року буде команда. Те, що ми збираємося зробити, може все зіпсувати, коштувати нам чемпіонства».

«Воно того варте». Паркер підняв очі, і я побачив на його обличчі той самий гнів і рішучість, які відчував і я. «І не тільки для мене. Я говорив з іншими».

Я нахмурих брови. «З якими іншими? З Ді та Маком?»

Він кивнув. «І Ноа, решта команди. Ми всі на борту».

Я похитав головою. Паркер мав бути чудовим лідером, і будь-яка команда під його керівництвом зможе повернутися з цього лайна. «Дякую.»

«Ти впевнений, що він буде там?»

«Він проводить тут весь свій вільний час. Ця команда для нього як одержимість». Я знав, бо колись захоплювався його відданістю.

Перший рік, коли я тільки почав тренуватися, я проводив кожну вільну хвилину в його кабінеті, вивчаючи все, що міг. Стратегії, маршрути, режими тренувань, все, що могло б зробити мене хоч трохи кращим, хоч трохи більш гідним мого місця тут.

Тренер Ланкастер був інституцією в цьому університеті, і я планував використати кожну перевагу, яку мені надали.

Однак після інциденту з Марго цього літа все почало змінюватися. Марго просто відмовилася від своїх претензій, коли я очікував, що вона перетворить моє життя на пекло, як і обіцяла. Спочатку я думав, що мої батьки відкупилися від неї, але вони заперечували, що давали їй гроші. У них не було причин брехати про це, оскільки вони без проблем висловлювали своє несхвалення всіх інших аспектів мого життя.

Це не обов'язково був тренер, але деякі його коментарі змусили мене думати, що він знав про Марго і зіграв певну роль у тому, щоб позбутися її. Здавалося, його не хвилювало, що я знав про це, і в мене не було причин щось говорити.

Аж поки він не спробував змусити Ді розлучитися з Надею, зайшовши так далеко, що організував сценарій розриву. Я зіткнувся з ним перед грою, того ж дня, коли була вечірка Каппа. Він ні в чому не зізнався, але погодився залишити Ді і Надю в спокої, якщо я залишу свою теорію при собі. Ситуація була до біса брудною, і тепер я планував використати його власну гру проти нього.

Голоси з коридору попередили нас, що тренер уже йде, тож ми заскочили в кінозал і майже повністю зачинили двері. Його асистент говорив про таблицю глибини на наступний рік, але тренер здавався розсіяним. Я подумав, що Колт подзвонив йому, щоб похвалитися тим, що все виправив.

Це не змінило б мого плану, але змусило мене пошкодувати, що я не вдарив його, коли мав нагоду.

Я дивився крізь щілину, поки тренер не пішов до свого кабінету, а кроки його помічника не стихли. Паркер витягнув шию і повернув плечима так, ніби готувався до справжньої бійки.

«Ти пам'ятаєш, що робити?» - запитав я.

Він кивнув. «Тримайтеся подалі від очей і намагайтеся постійно тримати вас обох у кадрі».

«Я теж буду проводити пряму трансляцію, але це буде лише аудіо, оскільки мені потрібно тримати телефон у кишені».

Він похитав головою. «Я хочу сказати, що не можу повірити, що ти використовуєш для цього інтернет-славу ваших стосунків, але це саме те, чого я очікував від тебе».

«Фанати Ворена шаленіють і вмирають за драмою. Ми дамо людям те, чого вони хочуть».

«Ти попередив Ві?»

Я похитав головою, рішуче відсуваючи вузол тривоги в грудях далі вниз. Вона дізнається про наш план досить скоро, оскільки я мав намір позначити її в прямому ефірі. Якби вона була десь поруч зі своїм телефоном, вона була б попереджена, як тільки ми почнемо.

Гнів, який я відчував раніше, змінився спокійним прийняттям. Так, вона приховувала від мене важливу інформацію, але я розумів чому. Коли вона розповіла мені про те, що Колт підійшов до неї в кав'ярні, її першим побоюванням було те, що я відреагую, не подумавши, і буду протистояти йому. Як виявилось, це було обгрунтоване побоювання, але вона також була налякана. Піклуватися про когось і втратити його було її найбільшим страхом.

Зрештою, її вибір, як впоратися з цим страхом, був невдалим, але всі іноді роблять поганий вибір. Можливо, і я збирався зробити такий вибір, але я хотів допомогти їй зрозуміти, що те, що ми мали разом, варте того, щоб ризикнути.

Сподіваюся, вона зрозуміє, чому ми мусили це зробити. Ситуація почалася з неї - і я нізащо в світі не дозволив би комусь знову так знущатися над нею, - але тепер це було справою честі. Хто знав, яке ще лайно витворяв тренер, користуючись своєю владою?

Я глибоко вдихнув, як перед грою. Наступні півгодини мали змінити життя багатьох людей - я сподівався на краще в довгостроковій перспективі. Мій телефон вже був налаштований на прямий ефір, тож все, що мені потрібно було зробити, це запустити трансляцію.

Кілька сотень глядачів вже залишали коментарі, оскільки я раніше дражнив ексклюзивом. Я увімкнув камеру і широко посміхнувся.

«Привіт, фанати Ворена. Я звертаюся до вас зсередини приміщення ТУ з шоу, яке ви не захочете пропустити. На жаль, це все буде аудіо, тому що ви, добрі люди, будете в моїй кишені, але якщо ви хочете

побачити все наживо, зазирніть на канал мого приятеля Паркера Шоу. Він позначений нижче, разом з прекрасною Ві Малоун. Ви побачите, чому».

Я підморгнув, а потім запхав усе це в кишеню джинсів. Страх застряг у моєму горлі, коли я дивився вниз по коридору. По дорозі висіли фотографії команд, що брали участь у попередніх чемпіонатах, і я потенційно міг коштувати своїй команді цього місяця. Навіть з їхньою підтримкою мені потрібна була секунда, щоб повністю усвідомити, що я збираюся зробити.

Образ Ві промайнув у мене в голові, і страх розвіявся. Я робив правильну річ - ми робили правильну річ. Паркер кивнув, що знімає з-за свого телефону, і я попрямував коридором до кабінету тренера, як робив це мільйон разів раніше.

Двері були відчинені, зазвичай це означало, що він у доброму гуморі. Я постукав по дереву, і він посміхнувся, побачивши мене.

«Сорен. Заходь. Що я можу для тебе зробити?»

Я залишив двері прочиненими, щоб Паркер міг отримати гарний ракурс, і сів у свій звичайний стілець. «Я хвилююся за команду».

Доброзичливе ставлення тренера одразу ж зникло, натомість з'явився стурбований вираз обличчя, який видався мені фальшивим. «У чому проблема?»

«Колт.» Я бачив, як в його очах промайнуло знання, перш ніж він замаскував його, але я сумнівався, що Паркер міг це зробити, не кажучи вже про його глядачів.

«Я знаю, що ви двоє трохи посварилися в цьому сезоні, але я вважаю, що ви обидва зробили хорошу роботу, відклавши це вбік, коли це було потрібно».

Я похитав головою і імітував хитрувату посмішку Колта, яку він показував раніше. «Справа не стільки в ньому, скільки у Ві. Вона розповіла мені, що Колт приставав до дівчини з групи підтримки на вечірці на початку семестру».

Очі тренера загострилися. «І ти їй повірив?»

«Скажімо так, це не виключено, але я лише хотів переконатися, що ви подбали про ситуацію. Ми не можемо допустити, щоб його позакласні заняття зіпсували нам все так близько до чемпіонату».

Він відкинувся на спинку крісла, здавалося, з полегшенням. «Не хвилюйся про це. Я подбав про всі наслідки. Твоя Ві заплуталася. Колт трохи запальний, але він ніколи не переходив цю межу. Жінки в наш час надто чутливі. Може, ти допоможеш їй заспокоїтися?»

Я кивнув головою. «Звичайно. Чесно кажучи, я не знаю, чому вона так довго чекала, щоб розповісти мені. Гадаю, я маю подякувати вам за це?»

Він розсміявся, ніби я щойно зробив йому комплімент, що, на його думку, так воно і було. «Нема за що. Її важко контролювати. Тобі варто подумати про те, щоб обміняти її на більш піддатливу».

«Я буду мати це на увазі. Вона щойно втратила велику частину своєї роботи, тож останнім часом вона досить поступлива». Я подивився на нього з вимушеною повагою. «Це і про вас теж?»

Він заклав руки за голову, явно не хвилюючись після всього того часу, який я витратив на те, щоб переконати його, що я працюю на команду і тільки на команду. «Винен. Я хотів, щоб вона зосередилася на власному житті, а не на діяльності Колта. Якщо тобі це пішло на користь, ще краще. Я радий, що ти був таким же зосередженим, як і завжди, коли мав справу з нею. Пам'ятай, жінки тимчасові, а чемпіонати тривають вічно».

Щось почало вібрувати під стосом паперів - мабуть, його телефон. Я здогадався, що мій час добігає кінця, тому лягнув по столу і засміявся.

«Чувак, я щойно зрозумів, що це не перший раз, коли ви мені допомагаєте з дівчатами. Ви позбулися Марго цього літа, чи не так?»

Він похнюпився. «З нею було легко. Як тільки я її вигнав, вона втекла до своїх мами з татом на східне узбережжя. Якщо вона тебе знову потурбує, приходь до мене. Я зроблю так, що вона пошкодує про те, що думала, ніби може заважати комусь із моєї команди».

З коридору почулося шаркання біжучих кроків, а потім крик. Це звучало так, ніби Паркера спіймали, тому я встав.

«Дякую за все, тренере Ланкастер. Сподіваюся, ви отримаєте той кінець, на який заслуговуєте».

Він нахилив голову, збентежений, але я просто розвернувся і вийшов. Я запхав руки в кишені і схопив телефон, цілком очікуючи, що охорона зупинить мене в коридорі, але там було порожньо.

Паркер, мабуть, відвів того, хто це був, геть. Я сподівався, що між нами двома ми отримали достатньо зізнань, щоб затримати тренера. Я пірнув в першу-ліпшу порожню кімнату - комірчину, щоб витягнути телефон і закінчити.

Коментарі вибухали, але у мене не було часу їх читати.

«Привіт, друзі, ось вам повідомлення від самого тренера Ланкастера. Всі брудні тонкощі того, як не треба вести футбольну програму чемпіонату. Ви хотіли драми для Ворена, і я вам її забезпечив. Ві, якщо ти це дивишся, я кохаю тебе».

Я послав поцілунок у слухавку, а потім вимкнув усе це. Було лише питанням часу, коли мене почнуть шукати, але я припав до стіни, щоб перевести подих.

Серце калатало, і я почувався так, ніби щойно годину бігав спринт на пагорбах, хоча я не міг пробути там більше десяти хвилин. Коли я поділився своїм планом з Харпер раніше, вона порадила мені забиратися звідти якнайшвидше, тому що там були всілякі складні юридичні питання, в які я міг би просто вляпатися.

Вона також погодилася записати прямий ефір і розіслати його якомога більшій кількості спортивних журналістів, з якими зможе зв'язатися її прес-секретар. Крім усього іншого, з'ясування того, що Харпер не була запеклою землерийкою, стало світлою плямою в потенційному торпедуванні моєї кар'єри.

А Ві була полярним саявом. Красивим, несподіваним і таким, що я плекав би до кінця свого життя, якби вона мені дозволила.

РОЗДІЛ 31 : ВІ

Я дмухнула на замерзлі пальці, стоячи біля футбольної тренувальної бази ТУ. Я обідала в сусідньому спортивному центрі, але не проводила тут жодного часу. З цього боку навіть не було видно решти кампусу завдяки деревам, що оточували будівлі.

Іноді я забувала, скільки наш університет витрачає лише на футбольну команду, а потім згадувала, скільки зусиль я доклала, щоб переконати їх купити нам еластичні стрічки для студентського спортивного центру.

Я похитала головою і засунула руки в кишені, набравшись сміливості зайти всередину.

Після того, як я залишила Джексона в сумнівних руках Єви, я не змогла знайти Сорена. У квартирі Дерріка було лише троє футболістів з кам'яними обличчями, які його не бачили, а Єва нічого про нього не чула.

Він не відповідав на мої дзвінки та повідомлення, що змусило мене зрозуміти, що окрім тренувань, він завжди відповідав мені. Навіть якщо це був просто кумедний мем чи емодзі. Сорен доклав стільки зусиль, щоб я відчула себе важливою, а я сказала йому, що просто використовую його квартиру.

Сподівалася, що коли знайду його, то зможу переконати, що більше не відштовхую його.

У якості останньої спроби я зателефонувала Харпер. Вона запропонувала мені перевірити тренувальний центр і тримати телефон під рукою, що було дивно, але у мене не було можливості поставити запитання, бо вона поклала слухавку.

Я майже дійшла до дверей, коли мій телефон почав вібрувати майже безперервно. Швидкий погляд показав мені більше сповіщень, ніж він міг перерахувати. Я зупинилася на краю парковки і прокрутила, поки не побачила повідомлення від Паркера.

Перевір свою стрічку.

Що вони в біса накоїли?

Я пригнулася до стіни будівлі і відкрила свою стрічку. Серед усіх згадок був тег від Сорена. Нарешті.

Коли я натиснула на прямий ефір, я застогнала. Не схоже було, що Сорен щойно побив когось до крові, але він збирався зробити якусь шпигунську хрінь, яка гарантовано була поганою ідеєю. Можливо, Колт був усередині, і він ще не дійшов до побиття.

Екран потемнів, коли Сорен захвав нас у кишеню, і я переключилася на акаунт Паркера. Я мало не впустила телефон, коли побачила, як Сорен увійшов до кабінету тренера. Крижаний страх охолодив мою кров і перехопив подих.

Кілька нез'ясованих моментів блискавично стали на свої місця, коли я спостерігала, як Сорен сидить так, ніби це була будь-яка інша субота. Я дивувалася, як Колт мав достатньо впливу, щоб вплинути на мою квартиру в університетському містечку і мою роботу. І не лише на це, але й на те, щоб зрозуміти, як краще зробити мені боляче. Після кількох речень правда стала зрозумілою. Не Колт погрожував мені, а його тренер.

Тисячі людей дивилися це в прямому ефірі разом зі мною, і Сорен збирався знищити все, над чим він працював. Я кинулася бігти коридорами, сповільнюючи темп лише тоді, коли наближалася до іншої людини.

Як і в спортзалі, якщо я рухалася впевнено, ніхто не ставив під сумнів, що я перебуваю в зоні, закритій для публіки. Все було зручно позначено, тож я могла просто йти за вказівниками до кабінету головного тренера.

Я пройшла повз охоронця, який похмуро дивився на свій телефон, і по спині пробігло недобре передчуття. Скільки неприємностей у них буде через цей трюк?

Я завернула за наступний ріг і побачила Паркера в кінці коридору, який сидів навпочіпки біля відчинених дверей. Охоронець повільно прямував у цьому напрямку. Я вигукнула попередження і знову побігла, скриплячи кросівками по кахельній підлозі.

Паркер підняв голову і кивнув на мої різкі рухи рукою, щоб я відійшла від дверей. Він ще раз перевірів свій телефон, потім підвівся і

кількома кроками підійшов до мене.

«Ми повинні витягнути звідти Сорена», - задихалася я, намагаючись не скрутитися навколо шва на моєму боці. «Охорона прямо за рогом».

«Сорен може подбати про себе, ходімо». Він схопив мене за руку і потягнув до дверей, позначених сходами.

Я застогнала. «Я не думаю, що зможу зараз піднятися сходами».

Він подивився на мене з недовірою і рушив. «Я думав, що ти викладаєш кардіо-класи».

«Є величезна різниця між танцями і бігом».

«Ну, танцюй, як хочеш, по цих сходах. На другому поверсі нас не шукатимуть. Там одні навчальні кабінети. Я напишу Сорену, коли ми будемо там».

Дякувати Богу, що сходи були короткими. Як тільки ми увірвалися в головну навчальну аудиторію, я знову витягнула телефон, щоб подивитися, що відбувається з Сореном. Зображення штовхнулося, і на екрані знову з'явився він, усміхнений. Я не могла зрозуміти, де він був, що, мабуть, добре, але він мав бути в будівлі.

Паркер почав тягнути мене ще одним коридором, і я пішла за ним, збільшивши гучність. Я встигла почути останню частину його монологу, перш ніж він відключився і зник у мене на шляху.

Якщо ти дивишся це відео, Ві, я кохаю тебе.

На щастя, Паркер теж зупинився, але тільки для того, щоб застогнати: «Цей ідіот».

Сльози затуманили мій зір, і я притиснула пальці до губ. Він щойно сказав усім, що кохає мене. Навіть після того, як я зламала його довіру і наговорила дурниць замість того, щоб спробувати вирішити проблему.

Паркер сперся вільною рукою на стегно і на секунду втупився в стелю. «Гаразд, я намагаюся дати тобі час, але мені було б набагато спокійніше, якби ми були десь подалі».

Я подивилася на двері на сходову клітку, які все ще були в межах видимості, і знову почала рухатися. «Гаразд. Я йду.»

«Так вона сказала», - пробурмотів він собі під ніс.

Я штовхнула його ліктем у бік, коли наздогнала.

«Гей! Не треба насильства. Єва погано на тебе впливає». Він відчинив двері і провів мене до маленької кімнати без вікон. У когось іншого така обстановка викликала б у мене безліч застережень, але Паркер сів на один з двох стільців по обидва боки столу і витягнув свій телефон.

Мій все ще вибухав сповіщеннями від людей, які відмітили мене, більшість з них хотіли отримати відповідь на заяву Сорена. Я все ще пливла разом з моїм серцем, яке гупало наді мною, але я жувала губу, розглядаючи аудиторію.

Сорен дав фанатам Ворена саме те, що могло б довести їх до шаленства, таким чином гарантуючи, що його маленьке шоу приверне найбільше уваги. А що, якщо все це було для галочки? Що, якщо він просто поїхав розбиратися з наслідками з безпечного місця десь далеко? Я могла б дізнатися, зателефонувавши йому, але боялася, що знову потраплю на голосову пошту.

Я подивилася на Паркера, який відкинувся на спинку крісла, поклавши довгі ноги на стіл. «Ти зв'язався з Сореном?»

Він кивнув, але не відривав очей від телефону. Ось вам і спосіб отримання інформації. Мій телефон продовжував вимагати уваги, тому я вимкнула сповіщення. Оскільки прямий ефір Сорена, ймовірно, став вірусним, була ще одна можливість, якщо він не з'явиться найближчим часом.

Охорона кампусу могла знайти його до того, як він прийде до нас. Чесно кажучи, нам, напевно, слід було негайно покинути територію, але було вже трохи запізно змінювати курс. На жаль, у мене не було оборонного плану, як відбиватися від охорони кампусу в крихітній кімнаті з одним виходом.

Моє серце підскочило до горла, коли двері навчальної кімнати грюкнули. Замість охорони кампусу там стояв Сорен, важко дихаючи і посміхаючись.

Я кинулася до нього, відчуваючи таке полегшення від того, що він не був розлючений чи засмучений, не лежав на підлозі, прив'язаний до стіни застібками-блискавками. Його руки зімкнулися навколо мене, і я

припала обличчям до його грудей. Звідкись ззаду Паркер пробурмотів, що йому пора додому.

Двері за ним зачинилися, залишивши нас наодинці в тихому просторі. Сорен зітхнув, куйовдячи моє волосся, і я підвела голову, щоб побачити його обличчя.

«Мені шкода».

Він провів великим пальцем по моїй щелепі. «За що ти шкодуєш?»

«За те, що не сказала тобі про записки... і змусила тебе відчувати, що ти мені потрібен лише через твою квартиру. Навіть на початку це не було правдою».

М'яка посмішка перетнула його губи. «Я знаю».

«Мені все одно не варто було цього говорити. Я ніколи не відчувала себе тут як вдома, бо не хотіла почуватися надто комфортно на випадок, якщо це заберуть, але ти змінив це для мене».

Я поцілувала його, і ми обоє зітхнули так, наче були розлучені набагато довше, ніж день. Світло над нами замерехтіло, і ми розсунулися, щоб подивитися на нього. Сорен вдивлявся в решту кімнати, ніби вперше помітивши її.

Він повернув голову до мене. «Я щойно зрозумів, що це тебе я чув на вулиці. Ось чому Паркера не було, коли я вийшов з кабінету. Він ховав тебе тут, нагорі».

«Хіба він не сказав тобі, що я тут?»

«Ні, він сказав, що змінив план, і що ми зустрінемося з ним у вбогому кабінеті нагорі».

Я розсміялася. «Гадаю, я не єдина, хто хвилюється за твою реакцію».

Біля мого стегна завібрували штани Сорена. «Це Паркер повідомляє, що з ним все гаразд».

«Або просить грошей на заставу».

Він відпустив мене, щоб я дістала його телефон і перевірила. «Ні. У нас все чисто. Тренер, здається, занадто зайнятий спробами врятувати власну дупу, щоб ганятися за нами. Принаймні, якщо вірити соціальним мережам і таємничим джерелам Харпер».

«Що станеться, якщо тренеру Ланкастеру вдасться проскочити повз це? Я навіть не була загрозою, а він без вагань намагався зруйнувати моє життя».

«У мене вже є Харпер, яка працює над нарративом для мене. Судячи з усього, вона добре відома в діловому світі своїми піар-навичками, і це одна з тих відомостей, які я взяв до уваги, перш ніж вирішив піти на повний Скубі-Ду».

«А що зараз? Не думаю, що охорона кампусу зараз тобою дуже задоволена».

«Паркер каже, що ми повинні більше турбуватися про студентів, які активно прочісують кампус у пошуках наших слідів. Там ціла система. З нами все буде гаразд. Ходімо звідси. Я маю ще багато чого тобі сказати, і я не хочу імпровізувати плани втечі посеред розмови».

Він сплів наші пальці разом і повів нас звивистим маршрутом до виходу з будівлі. За мовчазною згодою ми мовчали, доки не вийшли з непоказних бічних дверей, які з гуркотом зачинилися за нами.

Поки ми були всередині, сонце вже сіло. Замість того, щоб повернути до парковки, Сорен повів мене до дерев, що відокремлювали футбольне поле від решти спортивних споруд. Крізь сосни проглядалася ледь помітна стежка, але він, здавалося, знав, куди йде. Я відчувала своє дихання в прохолодному повітрі, і холод одразу ж просочився крізь мої тонкі легінси.

«Це тут ти мене вб'єш, бо я не розповіла тобі про домагання?»

Він озирнувся на мене, але тіні приховали більшу частину його обличчя. «Іноді швидше припаркуватися біля інших будівель і зрізати шлях тут. Крім того, був період, коли ми обсипали Мака лайном через його машину, і він поклявся помститися. Я паркувався тут майже цілий семестр, і мені подобалося ходити пішки, тож я продовжував це робити, коли мав час».

«Я не чула “ні”- пробурмотіла я.

Він посміхнувся мені, і я побачила, що він посміхається, тож проштовхнулася вперед. «Нам, мабуть, варто поговорити про те, що сталося сьогодні вранці... і вдень. Весь день, насправді».

Сорен стиснув мою руку. «Нам, напевно, слід поговорити про декілька речей. Ми з тобою не вміємо спілкуватися.»

Дерева порідшали, і в полі зору з'явилася автостоянка спортивного комплексу. Я зупинила його в тіні густих сосен, де ми все ще мали деякий захист від відкритого простору. «Щойно ми вийдемо звідси, на нас, напевно, накинуться натовп тих, хто дивився твій прямий ефір».

«Гаразд, давай зробимо це тут». Він відпустив мою руку, щоб обхопити мене за талію і притиснути до себе. «Але спочатку...»

Його рука вплелася в моє волосся, і він підняв моє підборіддя великим пальцем, щоб поцілувати мене. Я розтанула в ньому, відчуваючи таке полегшення від того, що я нічого не зруйнувала між нами назавжди. Він відкинувся назад, погладжуючи мій ніс своїм.

«Тепер, коли я можу знову думати... Що ти тут робила? Я ж просив тебе залишатися вдома».

«Ти наказав мені залишатися вдома, а оскільки я не домашня тварина, я не відчувала потреби підкорятися». Я запхала свої холодні руки йому під сорочку, від чого він зашипів. «І я прийшла шукати тебе, бо хотіла вибачитися».

Він кивнув, анітрохи не шкодуючи про наказ. «Справедливо.»

«Я була тут, бо зрозуміла, як сильно я облажалася, і хотіла загладити свою провину перед тобою».

«Ти мені не довіряла». Його тихі слова були пов'язані з болем, і вони викликали відповідний біль у моїх грудях.

Мої пальці стиснули його, ніби цього було б достатньо, щоб він не пішов знову. «Я довіряю тобі, Сорене - повністю. Я не довіряла собі». Я зітхнула, згадавши слова Джексона. «Я казала собі, що захищаю тебе, але використовувала це як буфер. Тримаючи Колта в руках, я вдавала, що контролюю ситуацію, і я відчайдушно чіплялася за це, коли не могла зупинити хвилю моїх почуттів до тебе».

«І що це?»

«Я кохаю тебе. Кожен твій фантастично талановитий, дратівливий, сексуальний дюйм. Я хочу надерти тобі дупу в «Камінь, папір, ножиці» і носити твою футболку на кожну гру. Я хочу проводити кожну ніч з

тобою, загорнутою в обійми. Ми будемо сваритися, і, можливо, буде важко, бо я все ще збираю свої розбиті шматочки, але ніщо не відірве мене від тебе. Якщо ти все ще хочеш мене».

Його великий палець погладив мою щелепу. «Ти - все, Ві. Я кохаю тебе і всі твої розбиті шматочки. Мені шкода, що я пішов, але я ніколи не збирався затримуватися. Я завжди збирався повернутися до тебе. Я завжди буду повертатися до тебе».

Я випустила подих, який стримувала, і його великий палець пройшовся по моїй нижній губі, змусивши ще одне тремтіння пробігти по моїй шкірі. «Я знаю.»

Останній шматочок напруги залишив його, і він замінив великий палець ротом. Вимогливий, претензійний поцілунок, на який я відповіла йому тим же. Більше не треба було прикидатися чи ховатися. Шелест темного куща поруч з нами розірвав нас. Я зустрілася з його очима, і ми обоє розсміялися.

Сорен кивнув на парковку. «Готова ухилитися від блукаючих груп фанатів Ворена і поїхати додому?»

Я здригнулася. «Я ніби як залишила двох своїх братів у квартирі».

Він засміявся, повільно підводячи мене до найближчого дерева, ледь прихованого від парковки, де ми могли чути людей, що снували навколо. «Гадаю, ми залишимося тут трохи довше».

Мене пронизало тремтіння від похмурої обіцянки в його голосі. «Що ми будемо робити, поки чекатимемо?»

Його голова опустилася, і він провів язиком по гучному пульсу на моїй шиї. «Думаю, нам потрібно придумати нові правила».

«Звичайно, потрібно». Вологе тепло розлилося між моїми стегнами, і холод зник. Я тихо застогнала, коли він заліз мені під сорочку, щоб обхопити груди, дражнячи соски.

«Правило перше: більше ніяких гостей, коли я хочу розкласти тебе голою на кухонному столі». Він присмоктався до місця під моїм вухом.

У мене перехопило подих від цієї картини, але я похитала головою. «Це означало б, що ніяких гостей ніколи».

Він хихикнув і скрутив пальці на поясі моїх легінсів і трусиків, спустивши їх на дюйм вниз. «Правило друге: Сорен завжди правий».

Я притулилася до його плеча і зняла кросівки, даючи йому можливість зняти матеріал з моїх ніг. «Все ще не правило, і ти вже використав це.»

«А як щодо цього...» На зворотному шляху він підняв мене, обхопивши мої ноги навколо своїх стегон. «Я кохатиму тебе кожен день свого життя, я підтримуватиму тебе в усьому, що ти вирішиш робити, і я трахну тебе об будь-яке дерево, яке ти захочеш».

«Правило прийнято», - прошепотіла я, коли його пальці заглибилися в мене.

Піднявся вітерець, кусаючи мою голу дупу, але його тіло оточувало мене, тепле і тверде. Сорен звільнився від джинсів, і я прикусила губу, щоб приглушити свій стогін, коли він змінив руку на свій член.

Його рот накрив мій, коли ми виплеснули всю лють дня, підштовхуючи один одного взяти більше, ще трохи, поки він не проковтнув своє ім'я на моїх губах і не спустошив себе всередині мене.

Сорен притулився обличчям до моєї шиї і міцно притиснув мене до себе, поки ми обоє переводили подих. Я запустила руки в його волосся - ми знову десь загубили гумку - і дозволила гарячому припливу емоцій переповнити мене до країв.

«Я кохаю тебе. Завжди», - прошепотіла я.

Він підняв голову і подарував мені злу посмішку. «Ми попрацюємо над правилом номер два».

Я вдарила його в груди, але він зловив мою руку і поцілував мою долоню.

«Завжди, Ві».

Мені було байдуже, що я стояла напівгола за два кроки від жвавої парковки, що через кілька тижнів ми могли стати безхатченками, що адміністрація з такою ж ймовірністю прийде за нами, як і за тренером Ланкастером, - я не проміняла б жодної миті цього часу на холодне, самотнє життя, яким жила раніше.

ЕПІЛОГ : СОРЕН

Я тримав Ві за руку, поки вся наша команда разом з родиною Дерріка сиділа в шикарному готельному номері, який вони забронювали в Далласі. Драфт мав розпочатися з хвилини на хвилину, і я не міг ні на чому зосередитися. Незважаючи на те, що Дерріка запрошували до Нью-Йорка як ймовірного гравця першого раунду, він вирішив залишитися тут, з усіма нами.

Це було дивом, що ми взагалі опинилися тут після драми з тренером. Прямий ефір став вірусним за одну ніч, і до ранку Університет Тігана офіційно поступився. Вони відправили його у відпустку на час розслідування, передавши футбольну команду-чемпіонку асистенту тренера, який ніколи не керував жодною грою самостійно.

Виявилося, що тренер Ланкастер був трохи схиблений на контролі. Він також робив багато нотаток.

Перед наступною грою Колта та ще чотирьох хлопців з команди відсторонили від гри, і подекували, що нашу школу дискваліфікують з плей-офф. На щастя, рада СФР дозволила нам грати. Не дозволивши нам найняти тимчасового тренера з-поза меж програми.

Незважаючи на багато інших недоліків, тренер Ланкастер добре виконував свою роботу. Без нього ми боролися за вихід у плей-офф. Його асистенти вміли лише виконувати накази.

Зрештою, ми проклали собі шлях до чемпіонату, але врешті-решт програли. Це був пекельний сезон, і жоден з нас, хто грав у тій грі, не шкодує про це.

Ві притулилася ближче, відсунувши з дороги подушку, а я пригорнув її до себе. Ми вирішили більше не ризикувати з житлом. Завдяки Харпер я зміг заплатити за 6-місячну оренду квартири, яка допомогла б нам протриматися до кінця навчального року. Однокімнатна, але нам не потрібно було більше однієї.

Тренажери в спортзалі були смертельною пасткою, парковка була радше рекомендацією, ніж реальним місцем для паркування, а гаряча вода у нас була лише вісімнадцять хвилин за раз, але останні чотири місяці були найкращими в моєму житті.

Ві зосередилася на закінченні навчання, і, на мій подив, Харпер регулярно навідувався до ТУ. Так само, як і брати Ві, які любили з'являтися посеред ночі без попередження.

Вони відхилили наше запрошення на сьогоднішню вечірку, але сказали, що вболіватимуть за мене з дому. Я все ще звикав до непохитної підтримки сім'ї Ві. І Дерріка.

Його сестра, Хлоя, проскочила повз і сіла навпроти мене, з протилежного боку від Ві. Вона поправила окуляри і подивилася на мене таким же напруженим поглядом, яким дивився Деррік, коли збирався зробити диво на полі.

«Перестань панікувати». У свої ледь двадцять вона була технічно на пару років молодша за нас, але її ставлення виходило від когось набагато старшого. Я зустрічався з нею кілька разів до цього, і ми одразу порозумілися. Цього разу все було так само.

«Я не панікую».

Вона посміхнулася, і її темні кучері впали на плечі від сили. «Ді зараз знудить у власні черевики, і він знає, що йде в перший раунд. У кутку стоїть оператор, який вдає, що не знімає нас усіх, а ти закінчуєш свій сезон, потрапивши в національні новини через те, що твого тренера звільнили. Але ти не злякався».

Я здригнувся. «Дякую, Хлоє, але я справді в порядку». На мій подив, я не брехав. Мої показники були хороші, і на той момент я нічого не міг вдіяти. Мене або візьмуть, або не візьмуть.

Ві засміялася з того, що сказала Єва, і погляд Хлої перевівся на неї, а потім пом'якшав. «Я рада, що ти знайшов когось, хто любить тебе так, як ти того заслуговуєш».

Я похитав головою. «Мене лякає, коли ти говориш приємні речі».

Вона посміхнулася, її зелені очі заблищали лукавою забавою. «Хто сказав, що це було приємно? У мене таке відчуття, що Ві не терпить ні краплі твого лайна. А ти не можеш нею насититися». Вона потерла руки. «Солодка, солодка помста».

«Гадаю, я маю сподіватися на те ж саме для тебе».

Одна темна брова піднялася. «Будь ласка. Кохання для лохів. Ви з Дерріком можете мати все, що завгодно, велике тобі спасибі. Я б краще скористалася тим, що всі самотні хлопці шукають, з ким би переспати...» Її слова обірвалися, коли її очі промайнули повз мене.

Я озирнулася через плече і побачив, як Ной із замкнутим виразом обличчя розвернувся і попрямував коридором до спалень. Якби я не знав його краще, то подумав би, що він розсердився, але Ной не сердився - навіть на полі.

Там відбувалося щось дивне.

Ві штовхнула мене в бік і кивнула на екран, де голова комісії почав свою промову про цьогорічний драфт. Кімната затихла, коли почався вибір.

Як ми всі знали, Деррік був обраний достроково з Нью-Йорка. Він підхопив Надю з ніг і закружляв навколо неї. Хлоя підхопилася, щоб обійняти його, але навіть тоді Деррік не відпустив Надю далеко від себе. Мені було знайоме це почуття.

Я спостерігала за нашим святкуванням на екрані, завдяки мовчазному оператору, поки не настав час для наступної команди зробити свій вибір. Знову і знову називалися імена, які не були моїми, до кінця першого раунду.

Ві поклала свою руку на мою і стиснула. Я опустил очі, а вона дивилася на мене, а не на екран. Вона була в тій самій сукні, що й на першій вечірці на Хелловін у будинку моїх батьків - радісний вибух кольору на тлі сірого кольору мого костюма. Її коротке волосся було укладене м'якими хвилями, і мені хотілося занурити руку в нього, зануритися в неї, поки не зникне решта кімнати.

Крихітна посмішка промайнула на її обличчі, ніби вона могла прочитати мої думки, і, можливо, могла. Вона не вперше бачила в мені щось таке, чого не бачив ніхто інший.

Я поцілував її руку, і мої напружені плечі розслабилися. Незалежно від того, що станеться в наступні кілька днів, вона буде поруч зі мною.

Коли почався другий раунд, у кімнаті запанувала тиша. Два з перших трьох імен я впізнав, а потім пролунало одне, яке я ледь не пропустив.

«Під тридцять шостим номером драфту НФЛ «Х'юстонські жеребці» обирають Сорена Брема, тайт-енда з Університету Тігана».

Усе навколо мене на мить завмерло, і я був упевнений, що у мене від шоку відкрився рот. Другий тур. Я пройшов у другий тур.

Кімната вибухнула оплесками, навіть Хлоя, а Ві обійняла мене за шию.

«Я так тобою пишаюся», - прошепотіла вона під усім цим галасом. «Я люблю тебе».

Я пригорнув її до себе на коліна, до біса маскарадні костюми. Нічого цього не сталося б без неї.

«Завжди, Ві», - дихав я їй у волосся.

БОНУСНИЙ ЕПІЛОГ: ВІ

Через чотири місяці після драфту...

Сорен накрив мій стиснутий кулак відкритою долонею і підморгнув мені. «Ооо, дуже погано. Гадаю, я виберу, що ми будемо робити сьогодні ввечері».

Я засміялася, коли він загорнув мене під себе на дивані. «Я все одно кажу, що ти шахраюєш. Ти не можеш виграти сімдесят п'ять відсотків наших матчів без інсайдерських знань».

Він провів великим пальцем по лінії моєї щелепи. «Моє внутрішнє знання полягає в тому, що я знаю, як ти думаєш. Камінь, коли ти налаштована агресивно, папір, коли ти розслабляєшся піді мною, ножиці, коли хочеш перемогти».

Мій пульс прискорився. «Я не можу повірити, що ти щойно змусив «Камінь, папір, ножиці» звучати сексуально».

«Це майстерність», - пробурмотів він, слідуючи ротом за великим пальцем.

Його губи торкнулися моєї шиї, і я нахилила голову, щоб дати йому кращий доступ. «Це наша остання вільна ніч за деякий час, краще вибери щось хороше».

Рука Сорена ковзнула під мою майку і лягла мені на живіт. «О, я думаю про щось дуже хороше».

Я зітхнула, відчуваючи тепло від його дотику. Він справді знав мене, з кожним днем все більше, і іноді я не могла повірити, як мені пощастило знайти його. Рік тому я б і подумати не могла, що ділитиму шикарну квартиру з новачком НФЛ у Х'юстоні. Або що залюбки житиму з ним у фургоні, якщо це буде необхідною умовою для того, щоб бути разом.

На задньому плані тихо дзижчав ESPN, і здалеку я почула назву нашого університету. Мої очі розплющилися, і я двічі подивилася на новини, що прокручувалися внизу екрана.

«ТУ отримав нового ресивера⁴?»

Він хрюкнув мені в ключицю, що я сприйняла або як «я знаю», або як «замовкни, поки я тебе спокушаю». Зазвичай, я була б прихильницею другого варіанту, але Сорену, можливо, справді не байдужа ця новина.

Я притиснула долоню до його грудей. «Ти знаєш її?»

«Її?» Сорен смикнув головою.

«Так. Райлі Джонс. Жіночий ресивер. Вона щойно перевелася на другий рік. Вони припускають, що новий тренер використовує це як рекламний трюк, щоб змусити людей забути про невдачі тренера Ланкастера».

Він двічі моргнув і вимкнув телевізор. «Паркер збожеволіє. Є нуль відсотків, що він знав, що Райлі Джонс була жінкою.»

«Ти збираєшся попередити його?»

«Чорт забирай, ні. Паркер сам впорається зі своєю командою. Крім того, я б заплатив хороші гроші, щоб отримати відео його обличчя, коли він про все дізнається».

Я провела пальцями по його волоссю, досить короткому, щоб він не міг зав'язати його назад. «Має бути цікавий рік».

Він посміхнувся і подражнив мене, повільно піднімаючи майку по моєму тілу. «Не такий цікавий, як ти».

Стук у двері знову перервав нас, і Сорен застогнав. «Присягаюся, я попрошу перевести мене в Сієтл, аби твої брати перестали до нас заглядати».

Я розсміялася і відштовхнула його від себе, щоб відчинити двері. Х'юстон був лише за дві години їзди від Гармонії, тож Джексон почав додавати несподівані візити до своїх звичних тортур. Сорен вдавав, що ненавидить це, але між ним і Джексоном зав'язалася колюча дружба.

Передсезонна підготовка офіційно починалася завтра, і Сорен потрапив до команди. У найближчі місяці він буде шалено зайнятий, і я з нетерпінням чекала на вечір наодинці з ним, але я наклеїла посмішку, коли відчинила двері.

Замість мого сварливого брата в коридорі стояла ідеальна кухня Сорена. От тільки Харпер сьогодні не виглядала ідеальною. Її гладеньке світле волосся було зібране в брудний хвіст, а поверх штанів для йоги на ній була заплямована футболка «Жеребців». Ще десять секунд тому я могла б заприсягтися, що у неї немає штанів для йоги.

Харпер прочистила горло і розправила плечі. «Можу я зайти?»

Я кивнула і відступила назад, все ще перебуваючи в шоці.

Сорен сів і провів рукою по волоссю. «Харпер? З тобою все гаразд?»

Вона видихнула і одягла свою впевненість, як броню. «Звісно. У мене є прохання. Можна я залишуся у вас на ніч? У мене завтра співбесіда в Х'юстоні, тож я приїхала на день раніше, щоб акліматизуватися».

Він подивився на її незвичне вбрання і підняв брову. «Ми завжди раді бачити тебе в гостьовій кімнаті, але чому б тобі не зняти номер в готелі?»

Уся бравада витекла з неї, і вона подивилася на відчинені двері, через які щойно пройшла. «Я натрапила на маленьку заковику».

У тиші, що запанувала після її заяви, з коридору за межами квартири пролунало чітке гавкання. Я перезирнула з Сореном, а потім нахилилася, щоб подивитися. Картонна коробка з вентиляційними отворами стояла біля стіни за кілька футів від мене.

Коли я дивилася, маленька коричнева мордочка кольору справжнього шоколаду проштовхнулася крізь отвір у верхній частині коробки. Почулося тоненьке гарчання, а потім вигулькнула маленька голівка з розчепіреними вушками і яскраво-синіми очима.

Мій рот роззявився, коли мій погляд повернувся до Харпер. «У тебе є цуценя?»

Вона здригнулася. «Щось на кшталт? Вона не зовсім моя. Я запровалялася, і присягаюся, що навколо не було ніяких тварин, але коли я включила передачу, почувся стукіт, гавкіт і багато розлитої кави».

Це пояснювало плями. Я похитала головою. «Ти збила цуценя».

«Я відвезла її до ветеринара, і вони сказали, що з нею все гаразд, лише забита лапа, але вони не можуть її забрати. Всі притулки зачинені на ніч, а в моїх звичайних готелях не пускають з тваринами».

Я прослизнула в коридор і схопила коробку, яка виявилася важчою, ніж здавалася. Коли я зачинила за собою двері квартири, Сорен покинув диван і пішов на кухню.

Харпер простежила за ним, як він наповнював миску водою і ставив її на кахельну підлогу. «Дякую. Завтра вона поїде. Неподалік є притулок. Я завезу її по дорозі на співбесіду».

Наша квартира мала відкрите планування, тож я зустрілася поглядом із Сореном через острів, коли ставила коробку на обідній стіл. Ми не обговорювали тему домашніх тварин, хоча й погодилися, що хочемо почекати з дітьми, поки не матимемо кращого уявлення про те, де ми опинимося в довгостроковій перспективі. Шлюб все ще обговорювався.

Судячи з веселощів, що блищали в його очах, він уже здогадався про мій хід думок.

Я витягла цуценя з коробки і поставила його на землю перед мискою з водою. «Ти не можеш віддати це бідолашне малятко до притулку».

Харпер нарешті зробила кілька кроків ближче. «Я не можу її залишити. Моє життя зараз у хаосі, я ледве можу подбати про себе, не кажучи вже про собаку».

Сорен притулювся до стіни і схрестив руки. «Вона має на увазі, що ми її залишимо».

Я посміхнулася йому і поборолла бажання запитати Харпер, яка, як я завжди вважала, тримала кожен аспект свого життя під жорстким контролем, чому в її житті панує хаос. Натомість я махнула рукою на коридор, що вів до спалень.

«У гостьовій кімнаті дуже зручне ліжко, а у ванній кімнаті - чисті рушники. Перші двері праворуч. Не хвилюйтеся за собаку».

Харпер зітхнула і нахилилася, щоб погладити цуценя, яке плескалося у воді. «Дякую. Я візьму свою сумку з машини і зараз повернуся».

Сорен навіть не дочекався, поки за нею зачинилися двері, щоб обійняти мене. «Схоже, наш вечір тільки-но став цікавішим. Думаєш, ти зможеш впоратися з цуценям, поки мене не буде вдома?»

Я з'єднала руки за його шиєю і притулилася до його міцної сили. «Так. Я все ще працюю в спортзалі лише на півставки, тож можу бути поруч. Сьогодні вона може спати у ванній, а завтра я візьму з собою все необхідне».

«Візьми вантажівку. Цуценяті буде легше.»

«Треба дати їй ім'я».

Сорен мугикнув на знак згоди, а потім ніжно поцілував мене. «Мені завжди подобалося ім'я Лілі».

Мої очі розчулилися від маминого імені, і тепло розлилося з моїх грудей від його пропозиції. Якимось чином він завжди точно знав, що мені потрібно, часто раніше за мене.

«Я думаю, що це гарне ім'я», - затинаючись, промовила я.

Він посміхнувся. «Тепер, коли ми батьки собаки, тобі доведеться вийти за мене заміж».

Я відкинула ідею одруження так скоро, незважаючи на тиск моїх братів, Єви та половини футбольної команди ТУ. Ніколи не йшлося про те, чи я хочу бути з Сореном до кінця життя, це було легко, але я не хотіла відволікати його, коли він намагався закріпитися в команді.

Сорен розумів, але не здавався.

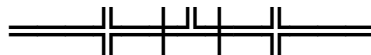
Я зі сміхом похитала головою. «Ти все одно збирався запитати мене про це сьогодні ввечері, чи не так?»

Його руки міцно стиснули мене. «Так. І знову і знову, стільки разів, скільки буде потрібно, поки ти не скажеш «так».

Мої губи скривилися в повільній посмішці. Якщо це було те, чого він хотів, я не могла більше чинити опір. «У такому разі, так. Я кохаю тебе і не можу дочекатися, коли вийду за тебе заміж».

Він закричав і закружляв мене по колу, зупинившись лише для того, щоб притиснути мене до кухонної стіни і впитися в мої губи у відчайдушному поцілунку. Лілі скиглила біля моїх щиколоток, поки я не відірвалася, щоб взяти її на руки.

Сорен засміявся, коли вона вихляла своїм шовковистим маленьким тілом між нами. «Я кохаю тебе, Ві. І я буду любити наше цуценя, і наших дітей, і кожен день, який я проживу з тобою в ньому».

Хочете дізнатися, що станеться, коли Паркер вперше зустрінеться з Райлі? Тоді ловіть наступну книгу, щоб зазирнути в наступну книгу серії «Несподівані претенденти» - «Фаворит»!

Нотатки

[←1]

Драфт NFL — це щорічна подія, під час якої команди **вибирають нових гравців з коледжу**, щоб підписати їх до своєї команди.

[←2]

В оригіналі фраза звучить як don't fuck with, що означає як і не жартуй з, та і інший переклад. Відповідно до цього іде відповідь Сорена)

[←3]

"Футбольні зайчики" — це така напівжартівлива або іронічна назва для: **дівчат (іноді хлопців), які фанатіють від футболістів** — часто не стільки через саму гру, скільки через **самих гравців**. Зазвичай це про **любов до атлетів, форми, м'язів, харизми**, а не до тактик, розіграшів і статистики.

[←4]

Ресивер в американському футболі — це гравець нападу, чия основна роль полягає в тому, щоб ловити передачі від квотербека (пасуючого гравця).